DEB STOVER

Inelul de coral roz

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ești nebună? Parchezi pe o furtună ca asta lângă niște cocotieri?

Era șaten, așa că nu era un localnic. Și nu arăta nici ca un hipi. Era curat și proaspăt bărbierit. Pantalonii scurți și tricoul deschis la gât erau de un alb scânteietor. Dar, dacă nu era nici localnic, nici hipi, ce era? Pielea puternic bronzată sugera că era un om care își petrece mult timp în aer liber, iar trăsăturile colțuroase îi spuneau Tarei că avea de-a face cu un bărbat dificil. Îl privi tensionată cum se apropia, și își aminti de toate avertismentele pe care le primise înainte să plece de acasă.

– Nu călători singură, cauți pericolul cu lumânarea! Cel puțin, dacă o faci, ia un câine cu tine, sau ceva care să te protejeze.

– Amână concediul, Tara, o sunase Peggy din Vancouver, ca să adauge încă un avertisment. O să mergem mai încolo în vacanță, imediat cum mi se vindecă glezna luxată.

– O să fiu bine, spuse ea, râzând de îngrijorarea prietenilor săi. Îmi pot purta și singură de grijă.

– Dar pe insulele din Pacific sunt hipi, ca peste tot de altfel, insistă Peggy. Chiar dacă vorbesc despre dragostea și pacea universală, nu cred că au gânduri cuviincioase referitor la fetele care călătoresc singure. Mai ales când văd una drăguță ca tine. Du-te la agenția de turism și explică-le despre accidentul meu. Vor amâna rezervarea și vom pleca împreună imediat cum mă simt mai bine. Până atunci, poți merge în Hawaii. Relaxează-te acolo și bucură-te de soare.

– O să mă gândesc la asta, promise tânăra, dar nu făcu mai mult de atât. Insulele Hawaii nu o atrăgeau.

Lucra ca ghid la o agenție de turism și văzuse mare parte din insulele Pacificului. Însă în concediile ei prefera să vadă alte locuri, și să călătorească în mașină cu rulotă. Astfel, se simțea liberă și independentă, iar gândul că ar putea lua cu ea un câine era exclus, pentru că acesta i-ar fi dat pea multă bătaie de cap.

– Nu sunt hipi pe Mahila, spuse ea. A fost înființată acolo o fabrică de zahăr, dar pentru că erau prea puțini locuitori pe insulă, afacerea a dat faliment. Din câte știu, acolo sunt doar câțiva oameni, care trăiesc din pescuit și din vinderea coralilor. Era o insulă liniștită, iar Tara, după o muncă obositoare la agenție, mereu în contact cu oameni diferiți și de multe ori nemulțumiți, avea nevoie de odihna pe care i-o promitea o asemenea destinație. N-o să mă jefuiască nimeni, îi spuse ea lui Peggy. N-am nimic valoros la mine.

– În afară de tine! o avertiză prietena ei.

Dar privirea amenințătoare a bărbatului care strigase la ea, îi aminti de toate astea. Vântul sufla cu putere nisipul de la picioarele lui, părând că merge pe un nor de praf. Îi striga în timp ce se apropia amenințător de ea:

– Urcă-te în mașină! Acolo vei fi în siguranță! Urcă-te! se apropiase de ea și acum îi arăta furios cu degetul spre mașină, ca și cum tânăra n-ar fi auzit, sau n-ar fi înțeles ce voia. Se apropia furtuna și cerul avea o culoare înspăimântătoare. Treci în mașină! răcni el pentru a nu știu câta oară.

– O să mă urc când o să am chef! strigă Tara, enervată. Cine se credea de-i ordona astfel? Am ieșit ca să curăț parbrizul de nisip. Vântul suflă cu putere și nu mai văd să conduc!

– Nu e vreme de curățenie!

Străinul se apropie de ea, și, ignorându-i protestele, o luă în brațe și o duse la mașină, unde o depozită pe scaunul pasagerului. Nevenindu-i să creadă, Tara abia avu timp să realizeze că bărbatul se așezase lângă ea, pe scaunul șoferului. Ce avea de gând să facă?

– Femei la volan! bombăni el. Trebuia să-mi dau seama că ai lăsat cheia în contact! fu comentariul unui misogin, iar Tara ripostă imediat.

– Lasă cheia acolo unde e și coboară din mașina mea! ordonă furioasă. Ce crezi că...?

– Cred că ești mai în siguranță aici, decât sub cocotierii ăia. Bărbatul încă mai ținea mâna pe cheia de contact și părea că nu dorește să-i dea drumul. Fără să vrea, Tarei îi alunecă privirea pe

degetele lui lungi, cu unghii curățate și frumos tăiate, care întregeau aspectul general. Nu, cu siguranță, nu era un hipi! Dar asta nu însemna că nu poate fi un om periculos!

La cum suflă vântul în geamuri, mă simt mai bine afară, decât aici. Și mai în siguranță la câteva mile depărtare de acest intrus. Oh, dacă aș fi ascultat-o pe Peggy! regretă ea. Nici măcar nu avea un obiect la îndemână ca să se apere. Sau, mă rog, să-i dea impresia că ar putea face asta. Poc!

Unul din cocotierii bătrâni sub care erau s-a aplecat până a atins rulota. Poc! S-a auzit încă o bubuitură puternică, după care arborele s-a rupt în două, făcând o gaură în acoperiș. Tara privi îngrozită cum nucile de cocos intraseră în mașină prin spărtură.

– Puteai fi tu acolo!

Vocea lui răsună prin gândurile răvășite ale fetei, amintindu-i de pericolul care-i dădea târcoale. Bărbatul de lângă ea o speria mai mult decât vremea de afară. O privea cu ochi mari, de un albastru-închis, ca ai unei feline care încerca să străpungă întunericul. Tara rămase vrăjită de privirea lui, dar nu pentru mult timp.

– Ei bine, dar n-am fost acolo! Și, oricum, de unde să știu că nucile de cocos nu sunt bine fixate în cocotieri? O spusese de parcă se așteptase ca nucile să fie lipite.

O umbră de zâmbet lumină fața străinului.

– Te costă, dacă nu parchezi unde trebuie, spuse el serios. Când mama natură trimite oastea prin lume, nu-și bate capul cu ceea ce strică.

– Știu că se apropie o furtună, dar de partea asta a coastei nu durează niciodată atât de mult, justifică Tara decizia de a parca sub palmieri.

– Furtuna asta n-o să treacă atât de repede, așa că hai să plecăm de aici până nu pică încă o nucă de cocos. Unde ți-e însoțitorul de drum?

– Ce însoțitor de drum?

Se uită la el, nedumerită.

– Persoana cu care călătorești, reformulă el, impacientat. Privirea îi alunecă pe degetul fără inel. Mai bine l-ai chema sau ai chema-o repede ca să poți pleca repede de aici.

– Nu am însoțitor. Cuvintele i-au ieșit de pe buze, înainte să le poată opri. Realiză prea târziu pericolul în care s-a pus spunându-i străinului că era singură. Mai bine i-ar fi spus că o așteaptă prietenul ei de un metru nouăzeci și atunci, el ar fi plecat cu siguranță. Acum îi părea rău că trădase micul secret și acum știa prea bine, la fel cum o știa și el, că dacă avea nevoie de ajutor, n-avea la cine să apeleze. Mai bine i-ar fi spus că putea să facă ce dorea cu ea, oricum nu era nimeni în preajmă care s-o scape din mâinile lui.

– Vrei să spui că ai călătorit până aici de una singură? Nu ți-ai luat nici măcar un câine care să te apere? Bărbatului nu-i venea să creadă. Era în culmea furiei. Trebuie să fii nebună ca să...

Poc!

Încă o nucă de cocos lovi capota, aproape de parbriz.

– E timpul să plecăm!

Porni motorul mașinii și viră spre pădure.

– Nu poți merge prin junglă! Nu există drum. Panica puse stăpânire pe Tara, care se și vedea sechestrată într-o căsuță din sălbăticie. Întoarce, pot parca pe plajă, departe de cocotieri. Și puse mâna pe volan ca să vireze.

– Nu există plajă pe aici! spuse el, calm, îndepărtându-i degetele de pe volan.

– Cum să nu existe? Chiar eu am venit pe acolo, ca să ajung aici. Îi arătă cu mâna fâșia de uscat care șerpuia între mare și stânci, și care acum nu se vedea prea bine din cauza norilor.

– La marginea stâncilor, marea e foarte adâncă și poteca aceea dă direct în junglă. Dar oricum, cu vântul ăsta, nu cred că ai reuși să înaintezi mult pe acolo. Într-o oră, și porțiunea de plajă de aici, va fi acoperită de apă, așa că nu e bine să rămânem pe loc. Până am dat de mașina ta, am crezut că erai deja pe fundul mării.

– Ai crezut? Dar... de unde știai că sunt pe insulă? De când ajunsese pe insulă, nu văzuse pe nimeni pe aici, nici măcar pe cei câțiva localnici pe care se așteptase să-i găsească pe Mahila.

– Unul din pescari ți-a văzut mașina ieri, parcată sub palmieri, așa că m-am gândit că trebuie să mai fii pe aici, dacă nu te-ai scufundat deja.

Și pe baza acestei informații, acest bărbat a venit în căutarea ei. Dar de ce? Ce motiv avea? Tara își simți dintr-o dată gura uscată și își dori să fi ascultat sfatul lui Peggy și să se fi dus în Hawaii, unde n-ar fost singură. Dintr-o dată, masele de turiști nu i se mai păreau atât de obositoare. Simțea că acolo s-ar fi aflat în siguranță. Dar

insula aceea era la mare distanță de locul unde era ea de fapt. Iar acum se îndrepta spre junglă, alături de un bărbat necunoscut, de la care nu știa la ce să se aștepte.

– Nu poți merge pe aici. Nu e drum! Străinul părea mai periculos ca o furtună. Tara ar fi preferat nucile de cocos în locul lui.

– E un drum de camion pe o plantație abandonată de sfeclă de zahăr. E singurul drum.

– Singurul drum spre ce? Speriată, prinse din nou volanul și încercă să vireze spre plajă. Bărbatul îi aruncă o privire de oțel. Să încerce să-i ia volanul din mână era ca și cum s-ar fi luptat cu vântul. Cu multă îndemânare, străinul conduse printre grămezile de pietre colțuroase care mărgineau drumul șerpuit. Tara se aștepta ca în orice moment cauciucurile să cedeze. Se uită disperată în jur, încercând să vadă dacă exista cumva posibilitatea de a sări din mașină, dar riscul era prea mare. Probabil că va ajunge ca Peggy, cu o gleznă luxată.

Cel puțin, dacă avea ambele picioare bune, putea fugi oricând după ajutor.

– Către singura parte a insulei care e ferită de vânt, veni răspunsul lui laconic. Toți localnicii sunt adunați acolo. E ca o mică peninsulă, cu un golf frumos.

– Am venit aici ca să scap de mulțime, nu să petrec vacanța alături de ei! Trebuia să încerce orice ca să scape de omul ăsta. Era sigură că n-avea intenții onorabile. Și nici n-avea de gând să se lase răpită de un necunoscut și dusă în mijlocul unor oameni despre

care n-avea habar, doar pentru că se apropia o furtună! Se roti pe scaun și deschise portiera, pregătindu-se să sară.

– Stai acolo! Cu mișcări rapide, bărbatul o prinse de încheietura mâinii și o țintui în scaun.

– Dă-mi drumul! strigă furioasă. Mai întâi pui stăpânire pe mașina mea, după care ai tupeul să mă duci pe cealaltă parte a insulei doar pentru că se apropie o furtună! Și te aștepți să stau aici și să nu fac nimic?

– Chiar acum, să știi că cealaltă parte a insulei arată mult mai bine decât asta! replică el, ținând-o în continuare de mână.

– De cealaltă parte nu se află nimic altceva decât roci vulcanice. Acolo debarcase Tara și rămăsese dezamăgită de prima impresie pe care i-o făcuse insula. Nu vreau să merg pe cealaltă parte a insulei. Vreau să rămân aici! Își imagină din nou ce putea să se întâmple și duse furioasă o mână spre cheia de contact într-o ultimă încercare de a o obține.

– Nu poți să te plângi de asta acum, când un uragan e pe cale să lovească insula. Îndepărtă degetele fetei de pe volan, cu calmul și ușurința cu care ar fi îndepărtat o insectă.

– Uragan? Tara îngheță. Nu mă păcălești în legătură cu uraganele! Furtuna care se apropie va fi destul de puternică, dar nici pomeneală să fie un...

– Un uragan face ravagii în Pacific. L-au numit Daisy!

– Știu de el, am auzit la știri. Dar e la vest de insula asta și nu va ajunge la Mahila. Aici va veni doar furtuna. Chiar dacă hotărâse să petreacă puțin timp pe o insulă izolată, era la curent cu

noutățile și voia să-i arate și străinului de lângă ea că nu era o neștiutoare.

– Ești cam în urmă cu știrile. Când le-ai auzit ultima oară?

– Ieri după-amiază, recunoscu Tara.

– Lucrurile s-au shimbat de atunci, o informă străinul. Vântul a început să bată mai tare în dimineața asta, iar uraganul Daisy, la fel ca o femeie, s-a răzgândit și și-a schimbat direcția. Acum se apropie cu repeziciune de această insulă.

– Nu trebuie să fii sarcastic, izbucni Tara, speriată, dar nedorind să-și trădeze emoțiile. Simțea că s-ar fi putut descurca cu hipii, dar cu un uragan pe nume Daisy...Cum puteam să știu asta?

– Ai fi putut asculta știrile, sugeră el, aspru. În asemenea momente, avertismentele sunt destul de dese. Bărbatul deschise radioul din mașină. Nu trebuie să mă crezi pe mine. Ascultă! ordonă el. Pe frecvențele pe care emitea un post de muzică se auzeau fâșâituri din cauza vremii.

– Ăsta nu mi se pare c-ar fi un buletin de știri, spuse ea, cu sarcasm în glas.

Dar exact în același moment, o voce de la radio o făcu să încremenească:

"Avertisment de uragan! Uraganul Daisy, care trebuia să se îndrepte spre insulele Filipine, și-a schimbat direcția în acestă dimineață și acum se îndreaptă spre cele din Pacific. În câteva ore, va ataca. Vom reveni cu alte știri cât mai curând."

Vocea repetă anunțul în trei limbi diferite, după care muzica reveni.

– Acum mă crezi? Străinul închise radioul. Tara înghiți cu greu și se lăsă pe spate. Cea mai îndepărtată insulă era Mahila. Cât se gândea la asta, intrară în junglă. Bine că mașina asta are patru viteze, comentă bărbatul de lângă ea, încetinind ca să se poată deplasa pe drumul plin de pietre.

Mersul lent o scoase pe Tara din transă. O idee i se înfiripă în minte. Ăsta era momentul în care putea să sară. Mașina se deplasa încet și nu avea cum să riște să-și luxeze glezna. Dar picioarele și mâinile parcă îi intraseră într-o stare de inerție. Simțea că nu putea face niciun pas. Întoarse privirea spre peisajul care se derula afară, încercând în același timp să asimileze ceea ce aflase de curând. În plus, nu putea să-și ia gândul de la faptul că acest bărbat trebuie să fi mers prin junglă, pe drumuri infernale și înfruntând vânturi teribile, doar pentru a o căuta pe ea, o străină, și pentru a o salva din calea uraganului. Se simți recunoscătoare și încercă să-i mulțumească.

– Daisy nu e un nume potrivit pentru un uragan care distruge tot, spuse ea, în schimb.

– Uraganelor li se dă întotdeauna nume de femei. Și pentru o clipă își luă privirea de la drum și se uită insistent la Tara, care se îmbujoră de furie, văzându-i zâmbetul amuzat.

– Nu văd de ce, răspunse ea, tensionată.

– Pentru că uraganele sunt schimbătoare, imprevizibile și atacă tot ce întâlnesc în cale.

– Dintre toți cinicii, misoginii și...au! Izbucnirea ei fu oprită pentru că în fața unei porțiuni accidentate de drum, bărbatul viră

brusc, într-un unghi în care Tara credea că se vor răsturna. Străinul ținu volanul strâns în mâini și se concentră asupra situației și, ca printr-un miracol, mașina se îndreptă și ieși din zona periculoasă. Fata respiră ușurată, dar tot nu-i trecuse sperietura.

– De ce nu ești atent pe unde mergi? țipă la el, deși știa la fel de bine ca șoferul că printre copaci nu era lumină și poteca îngustă abia se zărea. Lianele și crengile se prinseseră de două dintre ușile mașinii și fata știa că într-o asemenea junglă, puteau rămâne foarte ușor blocați. Trebuie să înapoiez mașina intactă la sfârșitul concediului, îi reaminti ea străinului, cu voce aspră.

– Dacă te-ai aventurat într-o călătorie de una singură, nu văd de ce te-ai plânge dacă ai întâlni pe drum câteva inconveniențe, replică el, iar ea rămase fără cuvinte, încă ametită de coliziunea cu parbrizul.

Câteva minute mai târziu, străinul spuse:

– Acum ieșim din junglă.

Spre ușurarea ei, văzu cum arborii se răreau până nu mai rămase niciunul, iar soarele începea din nou să strălucească și drumul era mai bun. Dar și vântul era mai puternic aici. Liniștea ei a fost de scurtă durată. În junglă, arborii îi protejaseră de rafale, dar acum erau în plin câmp și mașina înainta cu greu către un platou vulcanic.

– Dacă mai urcăm mult, în curând o să fim în crater. Privi rocile de pe pământ, unele crăpate, altele purtând încă urme de lavă și ierburile care reușiseră să-și facă drum spre lumină prin ele. Dar oare mașina putea suporta un asemenea drum? se întrebă ea.

Vântul sufla contra lor, părând că vrea să-i ia pe sus. Tara era îngrozită.

– Nu mai putem înainta pe aici. O să ne răsturnăm. Opri motorul exact când o rafală îi lovi în plin. Totul vuia în jur și furtuna care se apropia începuse deja să ridice pietrele de pe drum. În curând, și ei aveau să fie luați pe sus, sau, în cel mai bun caz, rostogoliți.

– Întoarce! strigă Tara. Întoarce până nu e prea târziu! O să ne rostogolim. Nu putem sta pe un drum atât de înclinat!

Singurul lui răspuns o înfricoșă.

– Stai calmă și ține-te bine!

– Dar ăsta e suicid! Ești nebun dacă vrei să faci asta. O să murim amândoi. O acuzase pe ea că parcase pe timp de furtună sub niște cocotieri. Dar nimic nu se compara cu ce avea el de gând să facă. Să continue urcușul însemna moarte curată. Îi punea pe amândoi în pericol.

– Dacă ne întoarcem, nu ne putem adăposti în junglă. Acolo riscăm mai mult decât dacă înaintăm acum.

– Întoarce! îl implora ea. Riscăm prea mult dacă înaintăm.

Dar el continuă să conducă. Tara nu mai spuse nimic. Îi clănțăneau dinții de la drumul accidentat și din cauza fricii. Și înainte ca ea să-și revină ca să mai adauge ceva, mașina găsi un drum mai bun pe o altă parte a versantului. Încetini pentru câteva clipe pentru că se apropiau de un loc unde poteca se îngusta și pentru o clipă fata închise ochii, dar teama o forță să-i deschidă din nou. Nu îndrăznea să privească, dar nici nu putea să nu se uite.

Locul de unde începuseră să urce arăta ca un desen pe o hartă, iar ea privea îngrozită cum valuri uriașe spălau plaja exact în locul unde parcase ea. O trecu un fior la gândul că acum ar fi putut fi pe fundul mării învolburate.

– Ține-te bine! spuse străinul, arătându-i că ajunseseră pe culme și urmau să vireze în spatele versantului.

– Nu! Tara țipă și își acoperi gura cu mâinile. Înghețată de spaimă, văzu cum se apropie de marginea piscului și își acoperi ochii cu mâinile, așteptând sfârșitul. Dar, cu o iscusință demnă de laudă și cu un calm ieșit din comun, șoferul îndreptă roțile și mașina își recăpătă echilibrul. Vântul sufla din toate părțile și afară era un scenariu îngrozitor.

Tânăra își descoperi ochii și-l privi consternată pe bărbatul care se stăpânea atât de bine. Dar el nu-și luă ochii de la drum. Era prea concentrat, dorind cu toată ființa lui să ajungă cu bine la destinație.

Odată ajunși acolo, ce se va întâmpla? Așezarea era la poalele muntelui. Deci riscau destul de mult să fie îngropați de rocile vulcanice. Vântul creștea de la un moment la altul și sufla prin vagonul de dormit al mașinii. Acum îi ajuta însă. Tara își dădu seama că bărbatul cunoștea drumul și că special făcuse în așa fel încât să ajungă pe partea asta a muntelui, unde vântul îi ajuta să înainteze și să ajungă în siguranță la destinație. Și pe ea o lăsase să se frământe și să înghețe de frică fără să se deranjeze să-i spună ceva. A fost crud și nemilos. Cu un mare efort, se abținu să nu spună nimic.

Nici peisajul de aici nu era liniștitor, dar cel puțin mai reușeau să vadă câte ceva în jur. La un moment dat se apropiară de ceva negru, pe care străinul îl identifică imediat:

– O capră sălbatică. Se hrănește cu tufișurile de aici. Iar păsările alea sunt un fel de prepelițe care se hrănesc cu semințe.

Observația lui a fost atât de neașteptată și atât de apropiată de munca pe care o făcea Tara, încât izbucni în râs.

– Nu mă așteptam la explicații turistice! Râsul o făcu să se simtă mai bine. O detensionă și o mai liniști.

– Sunt gratis, răspune el serios, după care începură amândoi să râdă și străinul nemilos care îi furase mașina și o răpise și pe ea, deveni în ochii ei bărbat.

Și unul foarte atrăgător.

– De ce râzi? întrebarea lui era la fel de neașteptată precum comentariul făcut cu referire la capră.

– O clipă ai fost exact ca mine, când am o mulțime de turiști în autocar, toți dornici să afle cât mai multe despre peisaje. Sunt ghid turistic.

– Și cum își strigă turiștii ghidul?

– Tara. Tara Brodie, răspunse ea repede și aștepă. Pentru prima dată își dădu seama că nu știa numele străinului și, dintr-o dată, lucrul ăsta deveni important pentru ea. Oare avea să-i spună adevăratul nume, dacă o întreba? Sau avea să pretindă că e altcineva?

– Bryn. Bryn Mathieson, veni răspunsul lui care îi întrerupse gândurile. Bryn pentru prieteni, continuă el.

Dacă se gândește că o să-i spun domnul Mathieson, atunci se înșală! își spuse tânăra.

– Și cum ai ajuns pe insula asta, Tara?

Asta era! Dacă el își luase libertatea de a-i folosi prenumele, atunci și ea avea să facă la fel.

– Am venit cu unul din șlepurile care face curse între insule. M-au debarcat în partea mai joasă a coastei, în locul unde a fost cândva o plantație de sfeclă de zahăr. Dar tu? Cum ai reușit să ajungi aici? Încercă să pară indiferentă, dar nu reuși. Prezența lui pe insulă îi stârnea curiozitatea. Fugise de lume ca să petreacă un concediu liniștit, dar acum, simplul fapt că-l întâlnise, îi dădea toate planurile peste cap. În doar câteva ore o enervase teribil, și era sigură că nu avea să scape de el atât de ușor.

Dar cine era de fapt? Oare era un fost acționar al plantației de sfeclă care încă nu părăsise insula? Sau poate chiar proprietarul care revenise cu gândul să-și redeschidă vechea plantație?

– Și eu am venit în același fel.

– Nu erai pe șlep, îl provocă ea. Feribotul făcea curse săptămânale și l-ar fi văzut dacă ar fi venit cu ea.

– Am propriul mijloc de transport. î

Ajunseseră pe malul mării și bărbatul îi arătă un iaht alb, care acum juca pe valuri.

– Ce mai transport! Cuvintele îi ieșiră de pe buze fără să vrea.

– Iahtul ăsta rezistă la furtuni puternice, dar nu și la uragane, veni replica lui aspră. Am adăpostit-o în port, ca să nu mi-o ia valurile.

– E o "ea"? Fata și-l imagină la cârmă, calculând cu pricepere distanțele și înfruntând cu calm intemperiile naturii. Era un specimen masculin demn de admirat, trebuia să recunoască lucrul ăsta.

– Roseanne.

Fetei îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că-i pusese o întrebare. Aproape voia să-i spună că pe ea o chema Tara și nu Roseanne.

Apoi își aminti că-i adresase o întrebare și înțelegând răspunsul, o alta îi trecea prin minte.

Cine era Roseanne? Soția? O neliniște ciudată puse stăpânire pe gândurile tinerei. Dar nu dădu curs întrebării. Își simțea buzele amorțite și mai mult decât dorea să afle adevărul, simțea că-i va face rău.

Ce Dumnezeu e cu mine? se întrebă ea, îngrozită. Trebuie să fie efectul tensiunii din atmosferă. Dar și Bryn Mathieson părea să aibă același efect asupra ei. Reușise s-o domine fără prea mare efort. Sigur că furtuna îmi atacă nervii, își spuse tremurând. Era singura explicație posibilă pentru o astfel de purtare, nefirească felului ei de a fi. O făcuse să se poarte așa cum nu se purtase niciodată.

Fusese crescută alături de încă cinci frați și comportamentul pe care-l avea față de bărbați era unul amical, lucru care o făcuse să ajungă la vârsta de douăzeci și cinci de ani fără să sufere din dragoste. Bryn Mathieson părea să fie singurul care reușise să pătrundă prin scutul ei.

Venise pe această insulă ca să caute liniște și peste ce dăduse? Peste un uragan care o devasta fizic și peste un bărbat care o putea face psihic.

Dar își aminti că bărbaul parcursese jumătate de insulă ca s-o ia din calea uraganului și se simți vinovată că nu-i ceruse mai devreme scuze pentru scena pe care i-o făcuse când îl cunoscuse.

– Cred că ar trebui să-ți mulțumesc că ai venit să mă iei de acolo, înainte ca uraganul să lovească insula, începu ea, dar se opri văzând amuzamentul care juca în privirea lui Bryn.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, spuse el, cu lejeritate. N-am traversat insula ca să te salvez. Am venit pentru că aveam nevoie de mașina ta.

Capitolul 2

Venise pentru că avea nevoie de mașina ei! Nu din cauza vreunui motiv altruist, nu în mod galant, ca să salveze o doamnă la ananghie ci pentru că avea motivele lui egoiste! Îi voia mașina. Și i-o luase fără acordul ei. Purtarea lui o lăsase pe Tara fără cuvinte, dar nu pentru mult timp.

– Aveai... nevoie.... de mașina ...mea? credea că rostind cuvintele rar putea înțelege ceea ce se petrecea. Dar refuza s-o facă. Nu putea fi adevărat.

Privi spre iahtul care acum, deși ancorat, dansa pe valurile periculoase. Da, asta era! Nu putea fi altceva. Venise cu iahtul și acum nu mai putea înnopta în cabina lui, pentru că nu mai avea cum să ajungă la ea.

– Nu dormi în rulota mea! strigă ea, indignată. Ochii îi aruncau scântei și se întoarse furioasă spre el. Doar pentru că sunt două paturi acolo, nu văd de ce ai primi și tu unul.

Dar dacă așa gândise el, Tara nu avea cum să-l împiedice și își dădea prea bine seama de una ca asta. Privindu-i statura impunătoare, fu sigură că n-avea cum să-l dea afară din mașină. Dar dacă așa aveau să stea lucrurile, ea unde va dormi? Doar dacă... O mână de gheață parcă o sugruma. Doar dacă Bryn nu se așteaptă ca ea să doarmă în rulotă cu el? Își aminti cu amărăciune de vorbele lui Peggy. Trebuia s-o fi ascultat și nu să râdă de avertismentele ei. Deschise gura să încerce să-l convingă că nu putea face una ca asta.

– Nu vreau mașina ta pentru interes personal.

– Dar...atunci de ce ai nevoie de ea?

– Un copil e pe cale să se nască în orice moment și o plajă pe care bântuie un uragan nu e cel mai potrivit loc pentru o venire pe lume, explică el.

– Al cui copil? Oare era al Roseannei? Atâtea întrebări fără răspuns îi alergau prin cap și toate cu privire la acest bărbat, pe care nu-l cunoștea decât de câteva ore. Dar acum era sigură că întâlnirea cu el îi va schimba viața. Era un sentiment atât de ciudat...

– Al nevestei unuia dintre localnici, veni răspunsul lui care îi opri gândurile. M-au văzut debarcând și m-au invitat să stau la ei pe timpul uraganului, Iar asta e tot ce pot face ca să-i ajut, la rândul meu. Soția unuia dintre localnici... Tara respiră ușurată. Simțea că parcă i se luase o piatră de pe inimă. Acum urcau din nou un versant și se simțea amețită și năucă. Auzi ca prin vis vocea lui Bryn.

– Nu-ți plac înălțimile? Îl privi din nou și văzu că o cerceta cu ochi pătrunzători și în mod sigur punea pe seama înălțimii paloarea feței sale și nedumerirea. Închide ochii dacă ai rău de înălțime, sugeră el. Chiar dacă aici sus suntem în siguranță, vom coborî în curând la poalele muntelui.

Nu din cauza înălțimii, a muntelui sau a vremii se simțea ea astfel, dar Bryn nu trebuia să știe una ca asta. O trecu un fior, imaginându-și cum ar reacționa dacă i-ar spune adevăratul motiv al palorii sale. Oricum, ce să-i spună? Abia de bănuia și ea motivul. Simțea cum îi vâjâie creierul și nu se mai putea controla. Îl ascultă, nu știa nici ea din ce motiv, poate de frică. Închise ochii și simți că întunericul care i se așterne în față e la fel de periculos ca bărbatul de lângă ea. Bryn o atinse din greșeală și simți că explodează de emoție. Simțea lucrurile astea mai intens decât uraganul care le amenința viața. Se trase înapoi în scaun, crezând că nu va mai putea face față încă unei atingeri. Simțea cum o doare fiecare mușchi. Nu o ajuta cu nimic să țină ochii închiși, ba mai mult, o făcea să simtă toată tensiunea și durerea.

– Poți deschide ochii, acum. Suntem pe pământ.

Metaforic vorbind, nu se afla pe pământ, ci plutea undeva, fără țintă. Dar deschise ochii și observă cu stupoare că se aflau pe plaja unde debarcase cu o zi în urmă și care acum era de nerecunoscut. Mai mult de jumătate era inundată de apă, iar debarcaderul nu se mai zărea pe nicăieri.

– Unde sunt pescarii și familiile lor? Parcă ai spus...Tara măsura plaja cu ochi suspicioși.

Erau pietre și mâl și stropi de apă, dar nici urmă de ființe umane. Nu văd pe nimeni aici.

– Sunt adăpostiți în spatele unui perete de stâncă, la mică distanță de locul unde ne aflăm noi acum. Oamenii și-au părăsit casele și au venit aici, în așteptarea uraganului.

– Aici, timpul pare să nu conteze. Cred că localnicii au o legătură cu neamul spaniol. Ei sunt maeștri în pierderea timpului, spuse Tara, cu invidie în glas.

– Da, sunt exact opusul nostru. Noi vrem să ne folosim de fiecare minut. Dar acum va trebui să învățăm de la ei. Chiar și după ce va trece uraganul, va mai dura ceva timp până când apele vor fi din nou navigabile. Localnicii știu treaba asta. Și-au urcat bărcile pe cele mai înalte culmi, ca apele să nu le ajungă.

Pe măsură ce se apropiau de adăpost, întâlneau copilași care se jucau în spatele rocilor.

– E un loc perfect pentru a te adăposti, remarcă tânăra. Dar chiar și aici, în spatele blocului de stâncă, vântul începea să se întețească. În adâncul sufletului, Tara îi mulțumea bărbatului pentru că o adusese în siguranță la adăpost. Dar acum știa că nu pe ea dorise să o salveze...

– El e Paul.

Un tânăr se detașă de grupul de oameni care stăteau sprijiniți de perete și veni spre ei. Era mai scund decât Bryn, dar destul de arătos, cu bronzul specific localnicilor, cu înfățișarea unui zeu al insulei și cu un zâmbet luminos și pregătit să-i aducă Tarei mulțumiri la care nu se aștepta.

– E foarte drăguț din partea ta că o lași pe soția mea să-ți folosească rulota. Uraganul nu putea nimeri un moment mai prost pentru mine și Meli.

Da, se gândi Tara nici ea nu era prea încântată de momentul în care Daisy s-a gândit să-și facă apariția. Iar în ceea ce privește mărinimia ei de a-și lăsa mașina folosită de altcineva, Bryn nu prea i-a dat de ales. Străbătuse insula de la un capăt la altul doar pentru a pune mâna pe vehiculul ei. Și acum simțea cum o privește cu ochi curioși, care abia așteptau reacția ei în fața mulțumirilor aduse de localnic. Se simți nelalocul ei. De ce voia s-o testeze? Oare se gândea că avea să refuze să cedeze vehiculul?

E adevărat, tentația era mare, i-ar fi plăcut să-i dea peste nas lui Bryn. Dacă ar fi dorit rulota pentru el, cu siguranță l-ar fi refuzat, ba mai mult, l-ar fi lăsat să înfrunte uraganul, fără să-i pese de soarta lui. Oh, dar asta era o absurditate. Ea nu era capabilă să facă un asemenea lucru. Dădu din cap negativ, tulburată la ideea care îi venise în minte. Instantaneu, fața bărbatului de lângă ea se întunecă.

– Dar am crezut...Bryn a spus... Paul se opri stânjenit, iar Tara îl simți pe Bryn cum se încordează lângă ea.

– Oh, scuză-mă, se plânse ea. Bineînțeles că-mi poți folosi mașina. Arată-i lui Bryn unde s-o parcheze și o voi ajuta pe soția ta să se instaleze. Perfect, își spuse ea. Reușea astfel să scape de el.

– Nu, lasă, parchez eu mașina, spuse Paul.

– Vin și eu cu tine, adăugă tânăra, supărată că unul din planuri îi fusese dejucat.

– Mai bine n-ai face-o. Oricum, e doar la câțiva metri de aici și e un drum accidentat. Rămâi aici, cu Bryn. O să vin și eu de îndată și o să ți-o prezint pe soția mea.

Bineînțeles c-ar fi făcut orice ca să nu rămână alături de Bryn, dar dacă ar fi insistat să-l însoțească pe Paul, ar fi părut un gest prostesc.

În timp ce acesta pornea mașina, Tara se abținu să nu urce alături de el. Lângă ea, Bryn, spuse, provocator:

– Drăguț din partea ta să-l lași să folosească mașina.

Oare ce-și închipuia? Că nu avusese curaj să-l refuze? Că nu o înduioșa nașterea unui copil în mijlocul unui afurisit de uragan?

– N-aș fi putut refuza, nici dacă împrejurările ar fi fost altele. Oricine ar fi făcut asta. Doar că nu-mi place ca lucrurile să-mi fie luate fără să mi se ceară permisiunea.

– Nu era timp de explicații. Și în ceea ce privește faptul că am pus stăpânire pe vehiculul tău, să știi că ți-am făcut o mare favoare.

– Mi-ai făcut o favoare? Mie? strigă ea, indignată. Tot ce doream era să mă lași în pace!

– Da, ție! vocea lui era dură și Tara își dădu imediat seama că mersese prea departe. Când ne va lovi uraganul, o să-mi mulțumești că te afli în partea asta a insulei și că ai și companie.

– Depinde de companie.

– Noi însă ne bucurăm tare mult că ești cu noi. Venirea lui Paul puse capăt conflictului. Am parcat rulota foarte aproape de stâncă, dar o voi lega și cu niște frânghii, ca mijloc suplimentar de precauție.

– Vin să te ajut, se oferi Bryn.

– Iar eu voi veni să pregătesc rulota, adăugă Tara, dorind ca Bryn să nu se amestece în treaba asta.

– Mai întâi vino să-mi cunoști soția. Paul o luă de brat și o conduse către grupul de persoane care așteptau lângă stâncă. Meli, vino s-o cunoști pe Tara.

Era o tânără foarte frumoasă. Cu păr bogat, lung, de culoarea abanosului, cu ochi negri, migdalați, și zâmbet luminos. Tara se simți oarecum în umbră în fața frumuseții naturale a femeii care se apropia greoi de ei.

– Sunt atât de recunoscătoare că ne ajuți, se auzi vocea femeii, iar ei îi păru rău că nu are talentul unui pictor pentru a reda frumusețea care i se înfățișa în fața ochilor.

– Mă bucur că s-a întâmplat să fiu aici.

Se întreba însă cum de Paul și Meli erau fericiți să locuiască pe insulă, atât de izolați de restul lumii, și trădând prin comportament și limbaj o educație cu mult superioară pescarilor de rând. Dar nu putea întreba așa ceva, așa că spuse în schimb:

– Vino să vezi rulota.

O ajută pe Meli să urce.

– O să fiu atât de fericită când o să-l am pe Junior în brațe, se confesă viitoarea mămică, care urca cu greu treptele. Doar dintr-o privire îți dădeai seama că nu mai dura mult și dorința femeii avea să se împlinească.

– Nu putea alege un loc mai frumos, cu toate că sincronizarea nu e tocmai una bună.

– Poate te întrebi de ce am ales să-l naștem aici și nu într-un spital curat din Hawaii, observă Meli, iar Tara simți cum se îmbujorează de rușine că gândise așa ceva.

– Nu e treaba mea, spuse tânăra încurcată, dorindu-și pentru a mia oară ca fața să nu-i mai trădeze toate gândurile.

– Ai tot dreptul să gândești că e ciudat, continuă Meli, dar adevăratul motiv e chiar unul foarte simplu. Ne dorim ca fiul nostru să aibă parte de o copilărie adevărată, să învețe care sunt valorile vieții și să le respecte. Nu dorim să aibă de-a face cu lumea asta rea în care trăim. Și să știi că nu e doar un vis aiurea. Copilului nostru nu-i va lipsi educația. Eu și Paul suntem amândoi profesori. De fapt, eu chiar conduc școala de aici, unde învață copiii pescarilor.

– E idilic, fu de părere Tara.

– Și e și practic, continuă Meli, cu seriozitate. Educația nu trebuie să vină doar din cărți, ci dintr-un întreg fel de a trăi, din pădure, din munte, din vânt și din mare, lucruri care fac ființa puternică și stăpână pe ea. Chestiile asta nu se pot asimila de pe urma unei educații formale. Când copilul nostru va fi destul de mare încât să aleagă unde să meargă în lume, va fi foarte bine pregătit.

– Dar dacă nu va ști nimic despre lumea înconjurătoare?

– Oh, dar va ști, spuse Meli, încrezătoare. Va călători mult, cu mine și cu Paul, și va afla tot ce trebuie să știe despre ce-l așteaptă în afara acestei insule. Astfel va putea compara locurile și va fi în stare să judece de unul singur.

Oricum, Paul trebuie să colinde insulele ca să caute material pentru cartea lui, explică ea.

– Dar parcă ai spus că e profesor.

– Era. Dar un profesor absorbit de cercetarea istoriei oamenilor care locuiesc în Hawaii și a acestor insule. Cândva, a ținut o prelegere referitoare la acest subiect și cineva de la o editură din Vancouver l-a remarcat și a rămas impresionat de cunoștințele lui. Astfel, l-a convins să scrie o carte despre asta. E un subiect atât de vast, încât probabil că va scrie câteva volume și cercetarea va dura câțiva ani, prezise ea, fericită. Dar totul pe insulă se schimbă repede și materialul trebuie adunat în scurt timp, înainte ca moștenirea culturală să fie luată cu asalt de tehnologia modernă care vrea să profite de fiecare metru pătrat de pământ.

– Te referi la fustele din iarbă, la chitare și la ghirlandele din flori?

– Da, și la astea, râse Meli. Deși nu mă opun la folosirea lor pentru a stârni interesul vizitatorilor. Zâmbi când văzu privirea surprinsă a Tarei. Până la urmă, fac parte din moștenirea noastră, nu? Iar turismul e ramura de bază a economiei de pe aceste insule. Și e bine ca oamenii să călătorească și să cunoască și alte feluri de viață.

Dar lucrurile astea reprezintă doar o părticică din întregul de care e interesat Paul, pe care vrea să-l imortalizeze pentru posteritate, înainte să se piardă. Și că veni vorba de timp, oare cât va dura până...

– După ultimul buletin de știri, mai avem câteva ore până ce ne va lovi uraganul, se auzi vocea lui Paul, din afara rulotei.

– Of, bărbații! exclamă Meli. De parcă mi-ar păsa de un amărât de uragan. Eu mă refeream la...

– Ba o să-ți pese de uragan dacă nu vom reuși să legăm rulota în timp util, replică Paul. Haide, Bryn, aruncă-mi frânghia. O s-o fixăm de stâncă pentru a o asigura mai bine.

– Vine!

Vocea lui Bryn se auzi clară și puternică și când Tara întoarse capul să privească pe fereastra rulotei, dădu de ochii lui albaștri. Oare de ce simțea că i s-au înmuiat picioarele? Ce a determinat-o să privească pe fereastră? De ce Bryn lega frânghia pe partea ei de rulotă?

– Vrei o ceașcă de ceai? Fu primul lucru care îi veni în minte. În interiorul spartan al furgonetei, întrebarea suna prostesc și deplasat, dar altceva mai bun nu-i trecuse prin minte.

– Oh, ce frumos sună! râse Meli. Da, te rog, mi-ar plăcea una.

– Atunci, pregătește patru cești! se auzi vocea lui Paul ele afară. Munca asta îți provoacă sete.

În timp ce Tara ridica de pe jos o vază cu flori, căzută pe când Bryn gonea cu mașina ei, se gândi că cei de afară puteau auzi foarte bine ce se discuta înăuntru.

– Pun eu ibricul, se oferi Meli.

– Mai bine pregătește cestile, spuse Tara, pe ton poruncitor. Mă ocup eu de ibric. Trebuie umplut, iar containerul cu apă e prea greu ca să-l ridici tu.

– În cazul ăsta, te ajut eu.

La auzul vocii lui Bryn, aproape că se lovi când încercă să iasă repede de sub chiuvetă. Nu-l auzise urcând scările și intrând în rulotă. Credea că mai era încă afară, ajutându-l pe Paul cu frânghia. Se dădu un pas înapoi și se uită blocată la el. Statura lui impunătoare părea să umple încăperea. Trebuia să-și țină capul plecat ca să poată sta înăuntru.

– Lasă-mă pe mine să iau containerul cu apă. Ajunse la ea și Tara dădu drumul recipientului pe care el îl luă cu două degete și-l scoase de sub chiuvetă. Ei i-ar fi trebuit puterea ambelor mâini ca să se descurce, chiar dacă ar fi fost doar pe jumătate plin.

– O să-ți trebuiască mai multă apă decât ai aici, spuse Bryn măsurând din privire containerul.

– Dar e plin ochi, protestă Tara. Iar pentru ceai n-am nevoie decât de un ibric plin. Of, și-ar fi dorit ca Bryn să nu-și mai dea atâta cu presupusul și s-o lase să termine ce are de făcut. Faptul că era atât de aproape de ea o făcea să se sufoce și să se simtă nesigură pe propriile acțiuni și simțea că ar fi în stare să facă orice, chiar și să țipe, doar ca să-l facă să se dea la o parte din calea ei și să n-o mai fixeze cu privirea lui albastră.

– Unde e ibricul?

– Aici. Cu mare efort, se abținu să-i spună că ar dori să fie lăsată în pace și-i dădu ibricul.

– Ține-l bine.

Îi cerea imposibilul, se gândi Tara. Nici dacă viața ei ar atârna de așa ceva, n-ar fi putut duce la îndeplinire ceea ce i se ceruse.

Nu-și putea controla tremurul mâinilor. Ibricul tremura ca bătut de vânt.

– Dă-mi-l mie. Îl luă nervos din mâna ei, îl puse pe aragaz și turnă cu pricepere apa, fără să iroseasc vreun strop. O să merg să umplu containerul. E un izvor cu apă curată puțin mai departe de rulotă. O să ți-l arăt. Nu era o ofertă, ci un ordin pentru a-l urma, iar Tara, deși nu agreea astfel de treburi, nu se simți în stare să poarte cu el o discuție în contradictoriu.

Îl urmă afară din rulotă.

– Până la lăsarea serii vei avea nevoie de mult mai multă apă, spuse el, privind în urmă spre Meli, care coborâse și ea și care vorbea acum cu Paul.

– Dar asta e problema lui Paul, nu a mea.

– Asta e treabă de femeie, nu de bărbat, replică rece Bryn, iar Tara îl privi stupefiată.

– Nu a mea, asta e clar. Eu sunt ghid turistic, nu moașă. Dacă Paul nu se pricepe, atunci trebuie să o roage pe una dintre nevestele pescarilor s-o ajute pe Meli. Sunt multe care au deja copii.

– Cred că Paul te-ar prefera pe tine în locul lor. Cel puțin tu ai educație, față de nevestele pescarilor, spuse el, rece.

– Cred că glumești! Dar privindu-l, își dădu seama că era destul de serios. Nu mă poți obliga să...Oh, nu! Asta e deja prea mult! Mai întâi îmi iei rulota pentru a o transforma într-o sală de nașteri și acum vrei ca eu să și asist la treaba asta. N-o să fac nimic! refuză ea. Dacă vrei să faci pe doctorul, fă-o, dar nu te baza pe mine!

Se răsuci pe călcâie și porni spre izvor.

– Nu poți lăsa o femeie la nevoie. Tara auzi cum Bryn puse containerul jos și simți că niște mâini puternice o prind de umăr și o întorc cu fața spre el. N-o poți lăsa pe Meli acum.

– Privește-mă cum o s-o fac! Privirea albastră ațintită asupra ei, pericolul care îi pândea și vocea lui poruncitoare o făcură pe Tara să uite de tot ce e în jurul ei și începu să țipe: lasă-mă! Lasă-mă! Îl lovi cu mâinile și cu picioarele, încercând să se debaraseze de strânsoare.

– Taci! scrâșni el din dinți, scuturând-o de umeri. Tara simți că nu mai are aer și nici cuvinte. A fost mai eficient decât un duș rece. Oricine ar putea crede că încerc să te răpesc.

– Ei bine, n-ai făcut-o? îl privi ea cu ochi scânteietori. Mă aduci aici, împotriva voinței mele și acum mă acuzi că o las pe Meli neajutorată. Noțiunile lor aiurite că trebuie să ducă o viață departe de civilizație au lăsat-o fără ajutor, nu eu. Paul n-ar fi trebuit s-o aducă aici dacă știa că n-are cum s-o ajute. Acum n-au niciun drept să amestece pe alții în treaba asta.

– E același lucru, spuse Bryn, neînduplecat.

– N-o să mă las amestecată în asta. Bineînțeles, pentru el era o poveste cu totul diferită. Era bărbat și știa că nu va fi nevoie de el. Tot ce trebuia să facă era să aștepte și să o felicite pe viitoarea mămică. Dar ea era cea care avea de înfruntat tot greul. Iar Meli era la prima naștere. Dacă se întâmpla să... N-o s-o fac! mai spuse ea o dată. Nici nu mă gândesc!

– Tara! Tara, te rog, vino repede!

– E Meli. Strigătul din rulotă îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

Era vocea lui Paul.

– Haide, cred că bebelușul se grăbește să apară.

Bryn o prinse de mână și începu să alerge cu ea, iar Tara nu reușea să se desprindă și nici măcar să spună că direcția în care voia să ajungă era cea opusă.

Capitolul 3

Copilul și uraganul au venit în același timp.

Tara era sigură că n-avea să-și dea vreodată seama care avusese mai mare impact asupra ei. Bryn a zorit-o până la rulotă într-o goană care a lăsat-o fără suflare, dar bărbatul n-a lăsat-o să se odihnească. Ajunși înăuntru, îi spuse răstit:

– Ocupă-te de asta și nu mai comenta! Mă duc să umplu recipientul cu apă.

– Nu pleca, Bryn...Dar era prea târziu, iar acum era pe forțe proprii și nu știa de ce simțea un nod în gât.

– Rămâi cu mine, Tara. O mână moale o prinse pe a ei și ochii lui Meli o implorau să nu-l urmeze pe Bryn.

El o târâse în toată treaba asta. Acum nu mai avea cum să plece și habar n-avea cum să-i fie de folos viitoarei mămici. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o astfel de situație.

– Aici ai containerul cu apă. Ai ibricul în care să fierbi apa, da?

Bryn se întorsese și acum dădea instrucțiuni cu autoritate. Parcă făcea șase lucruri deodată și se aștepta ca și ea să facă la fel. Tarei îi dispăruse repede bucuria de a-l vedea revenit.

– Recipientul de sub chiuvetă, spuse ea. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Cel puțin știa să fiarbă apă.

– Tu rămâi lângă Meli. El găsi ceea ce-i trebuia și se apucă de treabă.

– Dar nu știu ce să fac, se plânse Tara.

– Nu trebuie să faci nimic. Doar să aștepți. Copilul se va descurca și singur, îi spuse el, pe ton calm. Tot ce trebuie să faci e să aștepți să iasă, să-i dai câteva pălmuțe pe spate ca să țipe și apoi să-l speli și să-l înveleși bine.

– O spui de parcă ar fi foarte simplu, răspunse Tara cu sarcasm. Dacă tot ce trebuie să facem e să așteptăm, atunci mai bine am bea ceaiul pe care voiam să-l pregătim.

– Atunci, pregătește o ceașcă și pentru Paul. I-ar prinde bine, și spunând asta, Bryn se îndepărtă spre ieșire.

– Stai, nu pleca, se duse Tara lângă el. Panica punea din nou stăpânire pe ea. Nu mă lăsa singură, se plânse ea prinzându-l de braț.

– Dar nu plec departe, veni răspunsul bărbatului care-i îndepărtă mâna de pe brațul lui. Mă duc să-i dau containerul lui Paul pentru a-l umple din nou de la izvor. Dacă are ceva de făcut, nu se va mai gândi la copil.

Dar Tarei i se părea că problema nașterii era mai mult a ei decât a lui Paul, dar nu spuse nimic când îl văzu pe viitorul tătic

apropiindu-se și luând recipientul din mâna lui Bryn. Deși avea trăsături luminoase, se pare că viața simplă pe care plănuise s-o ducă îi dădea acum mustrări de conștiință. Era neliniștit și îngrijorat.

– Umple-l cu apă, apoi vino să bei cu noi o ceașcă cu ceai, spuse Bryn, iar când Paul se îndepărtă, se întoarse spre Tara. Care-i starea bateriei tale?

– Bateria? Ce tot spunea acolo? Parcă ar fi vorbit limbi străine.

– Bateria de la mașină. O să ai nevoie de lumină.

– Lumină? Oh... Dintr-o dată, Tara realiză că începea să se însereze. Dar se uită la ceas și își dădu seama că era din cauza furtunii care se apropia.

– Dă-mi cheile. O să pornesc eu motorul. Bryn trebui să strige ca să fie auzit, pentru că vântul se întețea din clipă în clipă.

– Tara, ajută-mă! O ploaie torențială se porni iar vântul sufla de parcă voia să ridice tot ce era pe pământ.

– Oh, Doamne, o să se răstoarne rulota! strigă Tara, care abia se mai ținea pe picioare.

– Nu se va întâmpla nimic. E bine prinsă cu frânghii.

Ce stăpân pe sine era Bryn! Cât și-ar fi dorit să fie și ea așa!

– Muntele ne apără de furia vântului, mai adăugă el.

Oh, Doamne! Atunci, de cealaltă parte a muntelui ce se întâmpla? Exact acolo parcase ea și dacă n-ar fi fost Bryn... Poc! Rafalele de vânt și ploaia din ce în ce mai amenințătoare îi alungară gândurile. Parcă o striga cineva... Ah, Meli! O văzu la geamul rulotei. Trebuia să ajungă la ea. Cât și-ar fi dorit acum să

fie acasă, în patul călduț și cu perna pe urechi până trecea toată furtuna. Niște mâini o împingeau de la spate, ajutând-o să urce treptele. Era Bryn, pe care începea să-l urască din ce în ce mai mult, deși îi datora viața.

Ora care urmă fu un adevărat coșmar. Vântul părea să capete puteri demonice încercând parcă să distrugă rulota. Și pe lângă zgomotul care șuiera în acoperiș, pietre păreau să zboare peste tot și vacarmul devenea îngrozitor. Bryn părea să fie în mai multe locuri deodată. Era bărbatul potrivit în situații de criză, își spuse Tara, cu invidie. Dar era și furioasă, pentru că nu se simțea recunoscătoare. De fapt, își spunea ea, el ar fi trebuit să-i fie recunoscător. Ce s-ar fi făcut fără ea într-o asemenea situație?

– Mai multă apă!

Încercă o satisfacție care aproape semăna a răzbunare când l-a trimis în plină furtună după apă. Când reveni, îi luă containerul din mână, folosi ce-i trebuia, apoi făcu provizii și-i spuse:

– Mai trebuie apă!

Îl trimitea fără pic de milă să înfrunte violența naturii și se mai simțea și excelent făcând una ca asta. Era ud până la piele din cauza ploii, dar nici Tara nu era mai prejos. Fierbând ibric după ibric în mica bucătărioară improvizată, transpirase de la aerul închis și umed.

Oa! Oa!

Copilul nu se lăsase prea mult așteptat și nici nu avusese nevoie de un îndemn ca să țipe. Iar strigătul lui parcă era mai presus de urletul vântului și de pocnetul ploii.

– E băiat!

Meli îl privi cu ochi strălucitori și întinse mâinile pentru a-și primi fiul. Tara i-l așeză cu grijă pe brațe și văzându-i pe amândoi atât de fericiți, un sentiment ciudat puse stăpânire pe ea.

Invidie? Nu, nu era asta. Copilul ăsta era al lui Paul și al lui Meli. Atunci, poate își dorea și ea unul? Nici asta nu era. Privi capul micuț, fără formă, dar care va căpăta cu siguranță trăsături frumoase, ca cele ale părinților săi. Nu, nu-și dorea și ea unul, de asta era sigură. Dar simțea un gol pe dinăuntru, o stare pe care nu și-o putea explica. Văd lucruri aiurea, își spuse. Trebuie să fie din cauza căldurii.

– Paul? vocea lui Meli era abia șoptită, dar soțul ei o auzi și într-o clipă fu lângă ea. Copilul fusese înfășat, dar Tara nu-și putea aminti cine se ocupase de asta. E băiat, Paul, spuse ea, cu voce istovită. Vântul nu mai sufla atât de puternic, noaptea trecuse și odată cu ea și uraganul. Se uită la familia fericită și un val de tristețe puse stăpânire pe ea. Ea nu avea așa ceva. Se întoarse cu spatele la ei și vru să iasă din rulotă, dar pe scări, exact lângă ea se afla Bryn.

În afară de faptul că hainele îi erau ude de la ploaia pe care o îndurase, nu arăta vreun semn de oboseală. În timp ce ea era epuizată fizic și psihic și era sigură că se putea vedea asta pe fața ei, Bryn arăta proaspăt și vesel, ca și cum dormise o noapte întreagă. Dar n-avea de gând să-l ierte atât de repede pentru evenimentele prin care o pusese să treacă, își spuse ea. Simțea nevoia unei băi și a unui somn bun, iar lucrul ăsta părea să nu se

întâmple prea curând, atâta timp cât Paul rămânea în rulotă, alături de Meli.

– Nu te duce acolo. Cel puțin, nu acum, îl avertiză ea pe Bryn.

– Ei bine, dacă nu e nevoie deocamdată de felicitările mele, atunci, ar trebui să le ofer altcuiva, nu?

Și i le dădu Tarei printr-un sărut cald care puse stăpânire pe buzele ei și pe întreaga sa ființă sleită de puteri. Simțea că parcă uraganul lovise din nou, dar de data asta înăuntrul ei, iar ea se zbătea din răsputeri să se elibereze, însă toate eforturile erau în zadar. Bryn îi înconjură talia și o trase aproape de el. Îi mângâia părul cu degete delicate și-i oferea plăceri nebănuite. Tara era conștientă doar de prezența lui, și avea impresia că fusese plasată într-un alt timp și spațiu, unde existau doar ei. Își ridică și ea mâinile și îi înconjură gâtul.

– Ai trecut testul cu brio, murmură el la ureche.

Ce spusese? Că o testase? Pentru ce? Ca să vadă dacă avea să ducă la îndeplinire poruncile lui? Sau că n-a avut curajul să-l înfrunte și să-i spună că nu va face ce dorea el? Oricum, acum nu mai conta motivul. Rămăsese blocată și se îndepărtă imediat de el.

– O să primesc și o diplomă? întrebă ea, sarcastic. Cu pumnii ei mici, încercă să-l îndepărteze din fața ei. Păstrează pentru tine felicitările! Oferă-i-le lui Meli. Poate ea se va bucura de ele. Eu n-am s-o fac!

– Bryn, vino să ți-l prezint pe fiul meu, Paul Junior. Paul ieșise pe treptele rulotei, cu bebelușul în brațe și cu un zâmbet luminos pe buze.

– Mă duc să văd dacă Meli are nevoie de ceva, se scuză Tara, încercând să găsească o cale de scăpare.

– Meli doarme. M-am gândit să scot copilul, ca să-l vadă și Bryn, după care aș vrea să rămân și eu câteva ore alături de ea.

Era imposibil să intervii între un bărbat și o femeie. Cu toate că îi acaparaseră rulota, n-avea cum să stea și ea alături de cei doi proaspeți părinți și să le strice bucuria de a petrece împreună prima zi din viața fiului lor. Dar dacă nu stătea înăuntru, unde avea să stea? Paul îi citi privirea și se dădu jenat într-o parte, oferindu-i locul din rulotă.

– Te rog să mă ierți, poți intra.

– Oh, dar nu e nevoie, Bryn răspunse în locul ei, înainte ca ea să aibă timp să vorbească. O luă pe după umeri, împiedicând astfel orice intenție a ei de a urca. Eu și Tara tocmai plănuiam să facem o plimbare până la plajă ca să vedem răsăritul, îi spuse lui Paul. Fiecare fibră din corp îi venea să strige că Bryn mințea, că n-avea de gând să se ducă nicăieri alături de el. Voia să-l dea la o parte pe Paul, să urce în vehicul, și să facă o baie caldă și să se odihnească. Avea dreptul ăsta, nu? Dar nu putea să spună nimic din cauza lacrimilor care-i stăteau în gât și care o împiedicau să spună ceva, decât să afirme spusele bărbatului de lângă ea. Oricum, n-avea de gând să strice intimitatea de care trebuia să se bucure cei doi soți.

– Insulele astea sunt vestite pentru priveliștile de care te poți bucura la răsăritul soarelui.

Dar, bineînțeles, cum ești ghid turistic, sunt convins că știi deja lucrurile astea.

Chiar le știa. Privise de multe ori apusul și răsăritul de pe insulele din Pacific, dar niciodată alături de Bryn.

Ajunși pe plajă, văzură doar ultimele schimbări de culoare ale cerului, care se topea în nuanțe de șofran și oranj, până eliberă drumul soarelui deasupra întinderii de apă.

– Ei, se pare că am prins sfârșitul spectacolului.

– Ai hainele ude, spuse Bryn, cercetând-o atent.

– Și tu la fel.

– Mai bine te-ai duce să te schimbi.

– Oh, nu ... Paul și Meli...spuse ea, ca scuză, deși parcă mai era un motiv căruia nu voia să-i dea glas. Se așeză pe o piatră, cu mâinile pe genunchi. Soarele o să ne usuce hainele. Privi în jur. Valurile aduseseră bucăți de lemn și alte materiale, iar un grup de păsări croncănea zgomotos, scotocind prin ele. Dintr-o dată, se speriară și zburară în alt loc cu aluviuni. Un animal scund, cu patru picioare apăruse și scotocea și el printre resturi, încercând să găsească câte ceva. Tara îl privi curioasă.

– E o mangustă care își caută micul dejun.

– Am auzit că sunt foarte răspândite pe insule, dar n-am mai văzut niciodată una.

Bryn o ajută pe Tara să se ridice și-i spuse:

– Hai să ne plimbăm pe aici, să vedem dacă găsim ceva.

Soarele era cald deasupra lor, mâna lui Bryn era caldă pe a ei, iar Tara simțea cum mânia pe care o încercase față de el trecuse ca o ploaie de vară. Se apropiară de mangustă, dar aceasta continuă nepăsătoare să scormonească în grămada de obiecte. Mai mult, le

întorsese spatele, arătându-le că nu reprezentau nicio noutate pentru ea. Bryn izbucni în râs, iar Tara îl urmă. Nu-și dădea seama cum, dar parcă acum erau doi copii care se plimbau de mână pe plajă, în căutare de nimicuri aducătoare de bucurii.

Cu toate că se bucura de clipele petrecute alături de el, întrebările nu conteneau să-i alerge prin minte. Cine era? De unde venea? De ce călătorea singur? Și multe altele care abia i se conturau în cap.

– Cum ai știut ce trebuie să faci noaptea trecută când Meli...? rupse ea, dintr-o dată, tăcerea. Era una din întrebările care o chinuiau și pe care nu mai putuse să și-o rețină.

– Nu e primul copil pe care-l ajut să vină pe lume, replică el cu ușurință, iar Tarei îi îngheță răsuflarea. Oare se referea la propriii lui copii? E posibil să fie asta, sau...

– Dacă spui că ai mai ajutat nou-născuți, înseamnă că ești doctor, nu? dădu ea drumul celei de-a doua presupuneri. Simțea că dacă avea să-i dea un răspuns afirmativ, avea să se supere din nou pe el, fiindcă nu-i spusese cu o noapte în urmă.

– Nu pui de om.

Deci, asta însemna că nu avea copii, nu? răsuflă ușurată și lucrul ăsta o făcu să se rușineze față de ea însăși pentru că a putut gândi așa ceva. De ce o interesau pe ea asemenea lucruri?

– Atunci, ce fel de pui? abia îndrăzni ea să întrebe.

– Viței.

– Viței? repetă ea surprinsă și enervată în același timp de râsul lui și de privirile albastre care o scăldau. Asta înseamnă că nu ești

doctor, descoperi ea ușor flatată, neîndrăznind însă să întrebe ce altceva este.

– Sunt un fel de cowboy, spuse, dezvăluind misterul, dar mi-am închipuit că și la copii se procedează la fel. Nu-i răspunsese Tarei la întrebare și se părea că nici nu avea de gând s-o facă. Ea ținea capul în pământ, nedorind ca Bryn să citească în ochii ei cât de mult contau toate astea pentru ea. Îi simțea privirea de safir ațintită asupra ei, așteptându-i reacția.

Dar tânăra nu se putu abține, cu toate că ceva îi spunea să nu se amestece unde nu era treaba ei.

– Un cowboy? Cu iaht? Sarcasmul din voce arăta clar că nu-l credea.

– Hai să mergem să vedem dacă iahtul mai e încă acolo.

În mod intenționat, lăsase întrebarea fără răspuns și schimbase oarecum subiectul. Oare ar putea să reia întrebarea, în speranța că va primi un răspuns?

– Iahtul probabil că s-a scufundat în timpul uraganului de aseară, spuse cu nepăsare, dorindu-și să fie răutăcioasă cu el pentru toate câte îi făcuse.

– E încă la mal, veni răspunsul sigur al lui Bryn. A fost bine ancorat. O spusese de parcă ar fi fost singurul în stare să facă așa ceva, iar siguranța lui de sine o făcu pe Tara invidioasă. Ea nu avea așa ceva, cel puțin nu în prezența lui.

– E un miracol că a supraviețuit furtunii. Ar fi trebuit să-l aduci mai aproape de plajă, spuse ea, atacând direct cunoștințele lui de navigație.

– Mai aproape de plajă nu e apa destul de adâncă pentru Roseanne.

– Dar bărcile care vin pe insule trag până pe plajă, insistă Tara. Barca cu care am venit eu a făcut același lucru.

– Bărcile care pot face asta sunt de navigare pe porțiuni mici. Roseanne e un iaht de ocean. Îi trebuie apă adâncă.

– Mie mi se pare destul de adâncă, insistă ea. Era mai ușor să se certe cu el, decât să-i dea dreptate.

– E un recif de corali care se întinde paralel cu plaja, spuse el, respingându-i și ultimul argument. Nu se poate trece de el. Cel puțin, nu cu un vas ca al meu.

Dar nu numai bariera de corali nu putea fi trecută, ci și zidul care se ridicase între cei doi.

– Acum că uraganul a trecut, o să merg de cealaltă parte a insulei, spuse ea, nepăsătoare, retrăgându-și mâna din a lui Bryn și prefăcându-se că îndepărtează niște particule inexistente de nisip de pe pantaloni. Știa prea bine că furtuna din interiorul ei era departe de a fi trecut, iar faptul că pleca pe altă parte a insulei, sau pe altă parte a lumii, nu o ferea de gândurile la Bryn. În drum, o să-i las acasă pe Meli și pe copil, adăugă ea, de parcă ăsta ar fi fost un motiv destul de bun ca să fugă de el.

– N-o să poți pleca de aici, cel puțin câteva zile, spuse el, cu siguranță în glas, iar Tara îl privi blocată.

– Ai preluat controlul asupra rulotei mele ca Meli să nască în siguranță, dar asta nu înseamnă că poți s-o păstrezi, acum când pericolul a trecut. Vreau mașina înapoi și o voi avea. După ce o

să-i las acasă pe Meli și pe copil, o să parchez pe plaja pe care am parcat și ieri. După vântul de aseară, nu cred că mai există riscul să pice vreo nucă de cocos, adăugă cu acreală.

– Și pe ce parte vrei să ajungi la plaja aceea? întrebă el, curios. Tonul lui ar fi trebuit s-o avertizeze că era periculos să mai continue, dar Tara era prea nervoasă ca să țină cont de asemenea detalii.

– Același traseu pe care l-am parcurs și când am ajuns pe plajă, bineînțeles, spuse ea repede.

– După felul în care bate vântul, plajele vor fi acoperite pentru cel puțin încă patruzeci și opt de ore, replică el, iar Tara îl privi surprinsă. Privește și acum, spuse el, întorcând-o cu fața spre plaja încă scăldată de apă. Dar ea nu voia să privească. Nu voia să-l creadă. Fiecare nerv din corpul ei îi spunea să nu privească, să nu-l creadă, dar el o forță să se uite și Tara trebui să admită că avea dreptate. Apa scălda singurul drum pe care ar fi putut merge. Pentru că mai era unul. Și ea o știa. Era cel pe care a adus-o Bryn, dar mai știa că nu va avea curajul să-l parcurgă singură. Ruta care traversa munții cerea curaj și îndemânare, dar pe ale lui Bryn, nu pe ale ei. Se întoarse dezamăgită spre el și-l urmă la rulotă.

– Și eu sunt nevoit să rămân aici, spuse el, pe un ton resemnat. Iar tonul lui parcă răsuci un cuțit în inima Tarei, de parcă i-ar fi spus că nu-i face plăcere să rămână aici, nu-i face plăcere să rămână alături de ea...

Nu mă pot întoarce pe Roseanne decât după două zile, atunci când apele se vor retrage.

Două zile. Cum avea să suporte atâta timp? se întrebă Tara. Patruzeci și opt de ore în compania torturantă a lui Bryn și cu întrebarea care nu-i dădea pace și care avea legătură cu iahtul lui.

Cine era Roseanne?

Capitolul 4

– Paul, unde ai pus cheia de contact?

Vocea lui Bryn se auzi aproape de urechea ei, pentru că prin pereții subțiri ai rulotei pătrundea orice sunet. Tara deschise ochii și-l auzi pe Paul răspunzând:

– I-am înapoiat-o Tarei după ce am parcat rulota.

– Atunci, o să intru și o s-o iau.

– Nu știu unde a pus-o.

– Dacă a parcat ea rulota, sigur a lăsat-o în contact. Bryn începu să râdă, iar Tara sări din patul în care dormise câteva ore bune ca să se refacă după noaptea trecută. Sigur a lăsat-o acolo, spuse el, foarte încrezător în neglijența ei.

– S-ar putea să mai doarmă ceva timp. Aseară era foarte obosită.

– Nu trebuie să o trezesc. Când o să găsesc cheia, o să mut rulota cu ea înăuntru.

Ba n-o să muți nimic! sări Tara ca arsă. Era a doua oară când Bryn voia să pună stăpânire pe rulota ei. Dădu să se îndrepte spre ușă, dar aruncând o privire de partea cealaltă a camerei, văzu că Meli dispăruse și la fel și copilul. Patul în care stătuseră era făcut și aranjat, de parcă nimeni nu dormise în el.

– Meli! strigă ea.

– Meli stă afară, la umbră, cu bebelușul în brațe, spuse Bryn, care intrase în rulotă. Un moment, Tara se simți ușurată. Bine că nu se schimbase în cămășuța ei de noapte transparentă și alesese să doarmă în hainele în care se afla. Eu și cu Paul am dus-o acolo. Te-am lăsat să dormi în liniște.

– O spui de parcă aveam de gând să dorm o eternitate. De data asta, pentru ce mai vrei rulota? întrebă repede. Sper că nu mai e încă un copil pe drum!

– Doamne ferește! Unul a fost suficient, în asemenea condiții.

– Așa e, unul a fost mai mult decât de-ajuns, cel puțin în ceea ce mă privește.

– Și așa va fi și căldura, dacă rulota mai rămâne mult în soare. O s-o mut la umbra copacilor, acum că a trecut uraganul. Am mutat-o pe Meli și pe copil, acum o oră.

– Și pe mine m-ați lăsat să mă prăjesc aici, nu? spuse Tara, realizând abia acum aerul sufocant de cald dinăuntru. Mulțumesc.

– Dormeai! spuse Bryn, dând din umeri. Dar acum te-ai trezit și o să mut mașina dacă-mi spui unde e cheia de conact.

Ar fi vrut să dezbată pe larg conversația dintre Bryn și Paul, dar acum îi era prea cald să facă una ca asta.

– Am lăsat cheia pe aici, pe undeva, spuse mergând spre ușă. O să te las pe tine s-o cauți, eu ies să vorbesc cu Paul. Știa unde o lăsase, era agățată de un cui de lângă aragaz, acolo unde o punea întotdeauna, dar și-a spus că e mai bine să-l lase pe Bryn s-o caute peste tot, asta ca să se răzbune pentru că a lăsat-o să se coacă în căldura aceea infernală. Acum era rândul lui să se prăjească.

– Ce mai face Junior? îl întrebă ea pe Paul care tocmai aducea de la izvor un recipient plin ochi cu apă proaspătă și rece.

– Are șase ore și se pare că deja a început să vorbească, spuse cu mândrie în glas, iar Tara izbucni în râs.

– Mă duc la Meli să mă conving, adăugă ea pe un ton glumeț. Se îndreptă spre Meli care îi făcea semn cu mâna de sub răcoarea unor palmieri. Rocile pe care călca erau fierbinți și lumina soarelui strălucea orbitor peste toate lucrurile în care se reflecta. Of, mai bine mi-aș fi pus ochelarii, ezită ea o clipă, dar își luă gândul de la asta. Trebuia să urce în rulotă ca să-i ia, și asta însemna să dea cu ochii de Bryn. Nu, mai bine îndur o durere de cap decât să-l ajut să caute cheia de contact. Dar nici nu termină bine gândul că și auzi motorul mașinii. Deci, găsise cheia! Sigur are raze X, decise ea. Trebuia să o ascundă mai bine, sau s-o facă pierdută, așa ar fi fost mai amuzant. Făcu o pauză, în timp ce asculta motorul care scotea sunete ciudate. Dar, la atenta încercare a lui Bryn, într-un final, porni bine.

– Ai grijă ce faci cu mașina mea. Trebuie să mă țină pentru tot restul vacanței, adăugă ea cu acreală în glas.

Bryn veni aproape de ea și-i deschise ușa.

– Vrei să te duc undeva? întrebă el cu nonșalanță, privindu-i fața încinsă de soare.

– Nu, spuse ea răstit, și-l urî și mai mult când văzu că i-a luat cuvintele de bune și a trecut mai departe, lăsând-o în urma lui. Cauciucurile au ridicat în urma lor câțiva nori de praf care au umplut-o din cap până în picioare cu particule fine, un alt disconfort care se adăuga la faptul că nu mai făcuse un duș de vreo două zile.

– Oh, ce încălzită arăți, spuse Meli, dar simpatia din vocea ei nu contribui cu nimic la îmbunătățirea moralului ei. Tara văzu diferența clară dintre ea, plină de praf și cu hainele îmbâcsite, și Meli care parcă era o floare proaspăt culeasă, curată, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, alb cu roșu și cu o floare prinsă în părul curat și pieptănat într-o coadă îngrijită.

– Mi-e cald și sunt murdară. Roțile mașinii m-au umplut de praf și mare parte din el mi-a intrat în ochi, spuse privind acuzatoare în direcția lui Bryn.

– Lasă-mă pe mine să mă uit, răspunse el, apropiindu-se. Nu trebuie să lași corpuri străine în ochi.

Nu trebuie să lași oameni să-ți intre pe sub piele, remarcă Tara în suni ei și fu conștientă că exact lucrul ăsta îl făcuse Bryn.

– Nu trebuie. Se întoarse cu spatele la mâna lui întinsă, refuzându-i ajutorul. Nu era înțelept să-l lase s-o atingă. De fapt, trebuia să evite să stea în prezența lui, iar în următoarele patruzeci și opt de ore avea nevoie de toată puterea de a se controla pentru a-l evita. Am clipit și impuritatea a ieșit singură, se scuză ea repede

și se grăbi spre Meli căreia îi spuse, aproape pe nerăsuflate: Mi-ar plăcea o baie.

– Marea e prea agitată, spuse cealaltă, încruntându-se.

– Știu, nu m-aș aventura în larg.

– Sunt câteva lacuri pe plajă unde poți înota fără probleme, adăugă Bryn, aparent nepăsător. Așteaptă, Paul, te ajut eu să întorci canoea. Se opri și se duse spre Paul, care se străduia să scoată printre copaci o barcă. Amândoi reușiră să o aducă aproape de cele două tinere, o întoarseră pe muchie și începură să o acopere cu frunze late de palmier, astfel încât să fie pentru toți o sursă de răcoare. Tara îi privea cu ochii îngustați și curioși.

– Lemnul se încinge și crapă dacă e lăsat direct în soare, o informă Meli, care credea că Tara era interesată de munca bărbaților și nu de ei înșiși. Sau, mă rog, doar de Bryn. Parcă trezită la realitate de remarca lui Meli, întoarse privirea.

– Barca asta nu mi se pare destul de puternică încât să plutească.

– Este o barcă foarte bună, să știi, replică Meli, încrezătoare. Micuțul Junior va trăi prima plimbare în ea, imediat cum se calmează apele, iar Paul ne va duce pe amândoi acasă. Își privi cu dragoste fiul, care acum dormea ca un îngeraș în coșulețul din nuiele, fără îndoială un loc ideal pe o asemenea arșiță.

– O să vă duc eu cu rulota, protestă Tara.

– Mulțumesc, dar nu pot să accept. Vreau să ne întoarcem așa cum am venit aici – împreună, refuză Meli, zâmbind, iar Tara simți o invidie nejustificată față de frumoasa familie.

– Mă duc să mă schimb în costum de baie și plec să caut faimosul lac. Urcă în rulotă, și începu să caute fără prea mult entuziasm costumul de baie. N-o încânta deloc perspectiva unei băi de una singură, dar avea să se descurce într-un fel sau altul. De ce i se păruse un concediu petrecut de una singură atât de atrăgător în momentul în care optase pentru el, iar acum își schimbase complet preferințele? Era același concediu, iar ea era aceeași persoană. Bine, poate nu chiar aceeași. Instantaneu închise ochii și rememoră tot ce se întâmplase de când îl cunoscuse pe Bryn. Dar el nu reprezintă pentru mine nimic altceva decât o cunoștință întâmplătoare, o navă care trece în port, își spuse. Însă clișeele nu o ajutau. Așa că se schimbă în costumul verde-smarald de care fusese atât de încântată atunci când îl cumpărase, dar pe care acum nu-l mai privea cu aceeași ochi. Iar fiindcă plecase de una singură în concediu, nu considerase necesar să ia și un șal cu ea.

– Oh, dar nu-i nimic, pot folosi un prosop. Luă unul alb și când se înfășură în el își dădu seama că ar fi fost perfect dacă ar mai fi avut câțiva centimetri în plus. Și nu făcea asta pentru că avea să se simtă stânjenită de întâlnirea cu Bryn. Doar era și Paul acolo, dar nici prin cap nu-i trecuse să se gândească la el. Oh, n-avea de gând să-și bată capul cu asemenea lucruri. Poate că nici nu mai erau pe lângă rulotă și ea își făcea griji degeaba. Cu siguranță, erau încă la canoe și n-aveau să observe cum era îmbrăcată.

– Oh, ador costumul tău! exclamă Meli, privind cu invidie corpul mlădios și subțire al Tarei.

Abia aștept ziua în care o să încap și eu din nou în al meu.

– O să-ți spunem cum a fost apa când ne vom întoarce; Bryn se apropie de ele, venind de undeva din spatele rulotei, iar Tara se întoarse repede spre el.

– Noi? Mișcarea ei bruscă dezechilibră prosopul de pe umerii ei și tânăra îl prinse aproape când era pe jos. Dar Bryn avusese timp să cerceteze cu ochi aprobatori silueta ei subțire, în timp ce ea simțea că intră în pământ de rușine.

Mă privește de parcă și-ar admira detaliile iahtului său, se gândi furioasă, și își aminti că nu știa după cine fusese denumită ambarcațiunea. Nu știa de ce, dar o frământa teribil chestiunea asta.

– Noi? repetă ea încă nedumerită și privi descurajată că Bryn se schimbase și el într-un slip roșu– închis, care îi punea și mai mult în evidență bronzul sănătos ce-i acoperea pielea catifelată.

– Noi, repetă el, zâmbind sarcastic și apropiindu-se agale de ea. Trupul lui era format parcă numai din mușchi pe care nu se găsea nicio fărâmă de grăsime. Avea un corp parcă desenat și nu știa ce să privească mai întâi, marea albastră care i se reflecta în ochi, sau trăsăturile astea care aminteau de un Adonis renăscut? O să ai nevoie de o pereche de papuci, adăugă el, privindu-i picioarele goale.

– N-am nevoie de papuci ca să merg pe o plajă cu nisip, obiectă ea instantaneu. Cine știe, poate următorul lucru pe care mi-l vei spune va fi cum să mă machiez, zise cu voce tare, dorind să sublinieze faptul că nu agreea să i se dea ordine. N-o să am

nevoie...se opri când coborî și ultima treaptă a rulotei și puse piciorul pe nisipul plin de pietricele, mici, fine, care aproape că-i intrau în piele. De fapt, una chiar îi intrase, iar Tara nu nimerea s-o scoată mai repede. Durerea era imposibilă.

– Pe aici o să găsești multe din astea. Uneori, chiar și resturi din colții unor animale, care sunt mai periculoase decât orice altceva. Măcar nu spusese: vezi, ce se întâmplă dacă nu mă asculți? Trebuia să aprecieze măcar asta, gândi Tara, dar își dădu seama că replica lui era o formă nuanțată a ceea ce nu dorise ea să audă. Încălță o pereche de papuci, pe care Bryn însă o privi dezaprobator. O să ai nevoie de ceva cu o talpă mai dură, și spunând astea, se dădu la o parte ca să o lase să intre în rulotă.

– Oh, ești un...! intră bombănind în cabină și luă sandalele în mână. Dar se gândi mai bine și ajunse la concluzia că o pereche de încălțări cu talpa de lemn erau mai potrivite. Își spuse că trebuie să-l mai lase pe Bryn să mai aștepte și rămase înăuntru până ce-și dădu seama că nu mai avea ce scuză să inventeze.

– A plecat! constată când ieși din rulotă și lucrul ăsta fu mai mult decât o palmă peste față. Nici măcar nu se ostenise să se enerveze pentru că-l lăsase s-o aștepte. Pur și simplu plecase înainte fără să se sinchisească de ea.

Îi putea zări spatele, înalt și drept cum dispărea în spatele arborilor, fără să se obosească să privească în urmă.

– Bestie! șuieră Tara printre dinți. Nu-i trecu prin cap că de fapt cursa pe care i-o întinsese lui se întorsese acum împotriva ei. Ești o bestie pentru că nu m-ai așteptat! repetă ea ca pentru sine.

– Mmm? Ai spus ceva? o întrebă Meli.

– Nu, nimic important, spuse repede Tara. Bryn n-avea nicio importanță pentru ea, iar ea trebuia să aibă grijă ca el să rămână la stadiul ăsta.

– Nu pe acolo, vino pe aici.

În mod intenționat, Tara porni în direcția opusă celei în care mergea Bryn, dar nu apucă să facă mulți pași că se și auzi strigată. Parcă ar striga unei păpuși neascultătoare, își spuse. Ei bine, n-am de gând să-i dau satisfacție și să-l urmez. N-are decât să strige cât vrea.

– Dacă vrei să înoți, lacul e în direcția asta.

Chiar voia să înoate. Mai mult decât orice altceva. Ce bine avea să se simtă în apa răcoroasă, după o noapte infernală. Dar nu voia să-i facă pe plac. Cu toate astea, nu înțelegea de ce picioarele n-o ascultă și se îndreaptă ca vrăjite în direcția lui Bryn.

– M-am gândit că ai decis să nu-ți bați capul cu mine.

Nu-și putea ascunde supărarea că n-o așteptase, dar el nu păru să remarce proasta ei dispoziție, lucru care o enervă și mai mult.

– Am luat-o înainte ca să iau un covoraș de paie din șalupa mea, răspunse el nepăsător. Particulele de nisip sunt incomode dacă vrei să te întinzi pe ele după o baie. Ajunseră la barca lui, iar Tara îl așteptă până reveni cu un covoraș moale sub braț.

– Ai venit bine pregătit, remarcă ea invidioasă.

Covorașul era destul de lat încât să poată încăpea doi oameni pe el. Poate că în mod normal îl împărțea cu Roseanne? Până și șalupa avea inscripționat într-un colț numele Roseannei.

– Eu mi-am luat prosopul pe care aș putea să mă întind, spuse ea, neputând să-și imagineze că ar putea lua locul femeii din viața lui.

– Când am venit pe plajă, mi-am dat seama că abia peste câteva zile voi mai putea ajunge la iaht, așa că am venit echipat.

Veni lângă ea și o invită să-l urmeze de-a lungul plajei, prin soarele orbitor. Într-o mână ținea covorașul, iar cu cealaltă luase mâna Tarei, care nu se împotrivise deloc. Strângerea lui era fermă, dar nici pe departe dureroasă. Își putea retrage mâna oricând, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu avea puterea s-o facă. Fiecare mușchi îi spunea să se îndepărteze de el cât mai repede posibil, să scape de prezența lui electrizantă, care făcea ca marea să pară mai albastră și soarele mai strălucitor.

Dar plaja era acum populată de pescari și Tarei îi era greu să provoace o scenă de față cu lumea binevoitoare care îi saluta zâmbind. Strânse din dinți, spunându-și că poate nu mai aveau așa mult de mers și continuând să-și lase mâna în cea a lui Bryn, încercă să nu se mai gândească la faptul că dacă nu avea să se așeze repede pe ceva, avea să...

– Lacul! exclamă ușurată când văzu întinderea de apă limpede în care se jucau deja câțiva copii făcând tumbe zgomotoase.

– Ăsta e prea mic pentru a înota și noi în el. Mai e un bazin puțin mai depate, tot pe plajă, spuse Bryn, continuând să meargă, iar Tara nu avu încotro decât să-l urmeze. Și merseră așa ceva timp, până ce se mai zări încă unul. I se păru că parcurseseră câteva mile, dar fuseseră doar câțiva zeci de metri.

– Slavă Domnului! răsuflă ea ușurată.

– Nici în ăsta nu putem înota, îi tăie Bryn elanul. E un bărbat care pescuiește aici și în mod clar nu-i va face plăcere să-i tulburăm apa. Spunând astea îi arătă un om care aștepta calm să prindă ceva, cu acel calm tipic oamenilor din aceste locuri vechi, care învățau toate ființele cât de valoros e să fii capabil să aștepți.

– Hai să rămânem puțin aici și să-l privim, îl rugă Tara. Ce bine ar fi dacă s-ar opri, și Tara și-ar mai putea potoli inima care pulsa periculos de repede. Degetele parcă îi simțiră dorința și strânseră mâna lui Bryn, într-un impuls necontrolat și nelalocul lui. Cum să aibă pretenția să-și facă inima ascultătoare dacă nu-și putea controla nici măcar corpul?

– Parcă voiai să înoți, nu? Mâna lui n-o lăsă pe a ei să scape din strânsoare. E un lac mai adânc și mai bun puțin mai departe. Și avea dreptate. La doar câțiva pași li se înfățișa unul cu apă limpede în care se scăldau în voie peștișori multicolori. Plaja care îl împrejmuia era acoperită cu nisip fin și auriu.

– Ce ți-ai putea dori mai mult? o tachină Bryn. O baie bună, plaje minunate și soarele de la tropice. Nu pentru asta ai venit pe insulă? Ba da, chiar pentru lucrurile astea. Însă nu găsise doar asta. Mai era un lucru pe care nu-l putea numi și de la care nu-și putea lua gândul și care avea legătură cu Bryn.

– O să întind covorașul aici. Vrei să-ți așezi prosopul peste el, ca să nu-l murdărești de nisip?

Tara îi dădu prosopul, dar nu aștepta să vadă cum îl așază și intră în lac. Apa era minunată. O răcorea și îi încetinea pulsul. Făcu

câteva scufundări, după care ieși la suprafață și înotă pe spate. Acum, putea vorbi pe un ton mai calm cu Bryn.

– Pentru asta am venit eu pe insulă. Dar tu? În afară de faptul că ți-ai căutat adăpost pentru uragan. Aproape că-l forță să-i spună ceea ce ea încă nu știa.

– Am venit în zonă ca să pescuiesc.

– Să pescuiești? întrebă ea uimită. Se răsuci cu fața la el și, deși soarele era orbitor, încerca să vadă dacă minte sau nu. Ce fel de pește? Ca ăștia de aici? Nu-l credea în stare să bată atâta drum doar pentru a prinde câțiva peștișori multicolori care oricum nu-i serveau la nimic.

– Ăștia sunt prea mici. Eu am venit pentru adevărata pradă. Pentru marele marlin. O privi de la marginea lacului. Peștii marlin sunt prădători și sunt o specie foarte vânată.

– Asta dacă reușești să-i prinzi.

– Prind orice aleg să vânez.

Ăsta era fără nicio îndoială adevărul. Tara își pierdu pentru o secundă echilibrul și înghiți câteva guri de apă sărată. Încercă să-și ferească privirea de bărbatul care acum râdea de ea și care plonjă aproape de locul unde stătea. Tânăra nu rămase însă să-l vadă cum intră în apă, cum i se arcuiește corpul ca pentru un concurs de înot, ci se îndepărtă de locul în care plonjase și înotă până aproape de margine. Trebuia să se odihnească puțin. Nu mai înotase de mult și un efort ca ăsta o lăsase fără aer. Ieși la suprafață și se uită după Bryn. Unde se ascunsese oare? Doar îl văzuse când intrase. Trecuseră deja câteva minute și el nu apărea de nicăieri.

Dacă nu era la suprafață, atunci...

– Oh, nu, Bryn! Nu! El apăru lângă ea, cu grația unui pește, și o prinse în brațe.

– Lasă-mă! se zbătu Tara, jumătate plângând, jumătate râzând.

Bryn îi dădu drumul să se odihnească puțin și să respire, după care veni din nou cu viteză și o luă în brațe.

– Oh, să nu îndrăznești, spuse ea, dar văzându-l că se apropie, îi aruncă apă în ochi și folosi tactica lui de evadare: se scufundă.

– Vrăjitoare mică! strigă, ștergându-și apa de pe față.

Tara îi auzi bombănelile, dar nu era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Bryn o urmări în apă și tânăra făcea mari eforturi ca să nu fie prinsă. În cele din urmă, o prinse de gleznă și deși se zbătu să se elibereze, nu reuși. Lacul părea mare ca un ocean și Tara simțea că puterile îi sunt aproape de sfârșit, așa că trebui să iasă și să ia o gură de aer.

– Frumoasă cursă! exclamă el când o ajută să ajungă la suprafață și, cu ea în brațe, făcu câteva ture de lac.

Tara rămăsese fără cuvinte. Era prea obosită ca să se zbată, așa că se lăsă în voia lui. Văzu cerul albastru, ochii lui limpezi și își dori pentru o clipă să rămână în brațele lui pentru totdeauna. Dar magia se risipi peste câteva momente când se eliberă și încercă să se îndepărteze de el. Însă mișcarea ei nu fu destul de rapidă pentru că o cuprinse cu brațele și o sărută cu pasiune. După câteva eforturi de a-și recăpăta răsuflarea, se dărui în totalitate acestui sărut care acum îi mângâia obrajii, gâtul și umerii.

– Ești o nimfă, o frumoasă nimfă marină, murmură el.

– Nimfele au păr lung și blond, care le decide marinarilor soarta.

– Alea sunt sirene, iar eu nu sunt marinar, ci conduc un iaht, așa că nu mă pun la socoteală.

Da, un iaht care purta numele unei femei. Amintirea asta o aduse pe Tara la realitate.

– Să ne întrecem până la mal, spus ea și se împinse cu picioarele în ale lui ca să se elibereze. Mișcarea ei îl prinse pe picior greșit și o scăpă din brațe. Înotând singură, credea că avea să lase sentimentele și amintirile în urma ei, așa cum îl lăsase pe Bryn. Dar, cu siguranță, se înșela. În câteva secunde, bărbatul fu lângă ea și se apropiară amândoi de mal. Tara își dădu toată străduința ca să înoate în fața lui, dar fără izbândă.

– Dă-mi mâna, spuse el, ieșind cu ușurință afară din apă.

O ajută și pe ea, iar Tara se simți oarecum nelalocul ei, fiindcă acum nu mai avea unde să se refugieze și trebuia să stea alături de el. Se uită pierdută după prosop.

– E pe covoraș, veni răspunsul lui.

Grozav! Exact de asta avea nevoie acum! Dar cum și ea simțea nevoia să stea aproape de el, trebuia să facă așa cum se nimerise. Se duse la prosop, îl luă și începu să-și șteargă părul. Măcar acum putea să-și ascundă fața pentru câteva clipe. Era sigură că Bryn era ca un vrăjitor bătrân, capabil să citească orice pe chipul oamenilor.

– Lasă-mă să te ajut! spuse el și nu mai așteptă să primească încuviințare. Îi luă prosopul din mână și începu să-i maseze delicat pielea capului. Tara se lăsă învăluită de o sumedenie de senzații

plăcute, simțind că ar putea suporta un astfel de tratament în fiecare zi.

– Mulțumesc, spuse ea, în cele din urmă. Soarele va face restul. Deși dorea cu toată ființa ei ca Bryn să se ocupe de asta, se simți nevoită să-l oprească. Dar nu făcu doar atât. Încercă să-l convingă să se lase și el șters de ea.

– Lasă-mă pe mine, spuse, ridicând prosopul spre capul lui, dorind să-i facă și ea același masaj pe care-l primise. Dar el îi prinse prosopul în mână și se sprijini leneș pe un cot, spunând cu nonșalanță:

– Am scurs apa, restul se poate usca de la sine.

O spusese de parcă încerca să evite să aibă de-a face cu ea. Așa simțea Tara de fiecare dată. De câte ori se apropia de el, de atâtea ori Bryn se închidea într-o carapace, refuzând contactul cu lumea din jur.

– Cum vrei, spuse, dând din umeri. Vocea îi fusese ascuțită și evită contactul cu ochii lui cercetători. Dacă Bryn avea de gând să se închidă în sine, atunci cine era ea ca să împiedice una ca asta? În fond, de ce i-ar păsa? Fiecare era liber să facă ce poftește. Dacă voia să aibă o conversație cu ea, atunci era nevoie de amândoi, iar Tara nu era persoana care să-l convingă de lucrul ăsta.

Luă prosopul și începu să-l împacheteze cu degete tremurătoare.

– Lasă-l pe covoraș să se usuce.

– Acum că am înotat, ne-am putea întoarce. O spusese lăsând să se înțeleagă că n-o mai atrăgea nimic să rămână.

– Nu vrei să privești curcubeul? Am ales lacul ăsta pentru că de aici se vede foarte bine.

Cât de tipic pentru un bărbat! gândi Tara. Acum o clipă parcă o invita să nu se amestece în viața lui, iar acum încerca s-o convingă să aibă cu el un moment de intimitate.

– Ce curcubeu? N-avea niciun chef de admirat așa ceva, iar vocea îi trăda întocmai dorința. Nu a plouat, așa că nu văd cum...

– Uite, unul a apărut chiar acum. Acolo! îi arătă el, deasupra malului opus al lacului.

O clipă de explozie colorată după care dispăru.

– Nu mai e! spuse ea cu o nemulțumire copilărească, dar Bryn o consolă.

– O să mai fie unul. Atâta timp cât soarele strălucește iar marea e la fel de agitată ca acum, un curcubeu se formează din când în când împrăștiind culori pe cer.

Și a avut dreptate. În doar câteva ore a mai fost încă unul și încă unul, fiecare frumoase și diferite în felul lor unic, iar Tara le privi încântată.

– Șase, șapte, opt, aproape că nu se mai termină.

Chiar făcuseră și un joc, să anticipeze când va mai apărea unul. Râseră mult și se simțiră bine admirând culorile vii pe cerul albastru ca ochii lui Bryn, ascultând șoaptele mării învolburate care parcă le spunea povești de mult apuse, cu pescărușii zburând haotic deasupra lor și cu toată tinerețea la picioare.

– Mai vedem unul și mergem, da? Mi-e foame, zise Bryn într-un târziu.

După ce au mai văzut o izbucnire de culori, parcă mai frumoasă ca toate celelalte la un loc, bărbatul spuse:

– Sus! Trebuie să strâng covorașul.

Tara se ridică încet, se încălță și rămase cu ochii pe cer să mai privească și ultimul curcubeu care se formase. Era poate cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată.

Erau niște clipe magice care aveau să se sfârșească în curând, își spuse Tara care, urmărind traiectoria culorilor care se scurgeau de pe cer, dădu cu ochii de Roseanne, iahtul cu numele femeii misterioase...

Capitolul 5

– Pește la grătar, salată, ananas proaspăt și avocado și...am crezut că ați venit pe Mahila ca să duceți o viață simplă! Arome înnebunitoare se ridicau dintr-un colț unde ardea un foc de lemne, iar sub palmieri, pe câteva rogojini, era înșirat un adevărat ospăț.

– Haideți să mâncați cu noi! spuse Paul binevoitor. Am pregătit destulă mâncare pentru patru persoane.

– Eu n-am nevoie de mâncare, spuse Tara, neputând accepta ospitalitatea celor doi. Am destule provizii în rulotă cât pentru tot concediul.

Dar era clar că mâncarea ei nu era nici pe departe la fel de gustoasă ca cea al cărei miros îi gâdila acum nările.

– Insist să fiți oaspeții noștri, spuse Meli. Nu trebuie să-l refuzați pe Paul. S-a străduit să aducă ce e mai bun de pe insulă. Din când în când îi place să gătească, iar eu, bineînțeles, din când

în când îl încurajez să-și dezvolte aptitudinile culinare, spuse ea, zâmbind poznaș.

– E delicios! spuse Tara, căreia nu-i trebui mult ca să cedeze. N-am mai mâncat niciodată pește atât de bun. Era acoperit cu cristale fine de sare, o sare care făcea ca cea folosită de ea să pară insipidă. Întrebă ce e, iar Bryn o lămuri îndată.

– E sare de mare. Cristalele se găsesc pe malurile lacurilor, acolo unde soarele evaporă apa. Și salata avea un gust nou pentru ea, iar Tara o ronțăi cu plăcere.

– Peștele a fost prins acum o oră, dintr-un lac din apropiere, o informă Paul bucuros că mâncarea îi era apreciată. Iar salata am adunat-o de pe plajă, azi-dimineață. Dar e bună, să știi, adăugă repede, văzându-i expresia mirată. Conține mult fier.

– Da, are gust bun și merge cu peștele, recunoscu Tara care încercă să alunge din minte imaginea mangustei care scormonea de dimineață printre aluviuni.

N-avea de gând s-o lase să-i strice plăcerea cu care savura o astfel de cină.

– Am trecut azi pe lângă un lac unde un pescar avea o captură impresionantă, spuse Bryn. Stătea lângă Tara, pe covoraș, cu picioarele încrucișate, mâncând cu aceeași poftă ca a ei.

– Da, pescarul a prins mult pește, pe care l-a împărțit cu bucurie tuturor, zâmbi Paul cu satisfacție. Toată lumea mănâncă în seara asta pește la grătar, spuse el, arătând spre grupulețele împrăștiate pe plajă în jurul câte unui foc, cinând cu aceleași bunătăți ca ale lor.

– Peștii erau atât de frumos colorați, spuse Tara, privind parcă fără poftă în farfurie.

– Și ananasul e frumos colorat, dar nu eziți să-l mănânci, îi replică Paul dezvăluindu-și simțul practic. Mai servește.

– N-ar trebui să vă mănânc din provizii, n-o să mai aveți la întoarcere, protestă ea simțindu-se vinovată.

– Acasă avem multe, pentru că de acolo le-am adus, iar dacă ne ajutați să le consumăm pe astea, ne scăpați de la efortul de a le transporta înapoi.

Când cei care au pornit afacerea cu trestie de zahăr au plecat de aici, ne-au lăsat nouă, localnicilor, cabanele lor. Și fiecare cabană are propria grădină, unde cultivăm mango, avocado, ananas și legume. Iar plantațiile de trestie de zahăr sunt acum acoperite de portocali, bananieri și arbori de cafea.

– În mod clar, nu mâncare pentru slăbit, adăugă Meli râzând.

– Tara n-are de ce să-și facă griji în privința asta, comentă Bryn, iar ea ridică ochii și-l văzu râzând, după care întoarse repede capul, încercând să se ferească de privirea ciudată pe care i-o arunca.

Se întoarse cu spatele la el, cu gândul să ascundă îmbujorarea din obraji, și luă dintr-un coș de paie o portocală pe care începu s-o descojească cu degete tremurătoare și neîndemânatice. Dar portocala îi alunecă din mână și când vru să o ia o scăpă din nou. Bryn însă, fu pe fază și întinse repede mâna, reușind s-o prindă.

– Lasă-mă pe mine, spuse râzând și o descoji cu îndemânare pentru ea.

– Mă întreb dacă e dulce, spuse, nefăcând nicio mișcare s-o ia din mâna lui întinsă.

– Încearcă și o să vezi. Îi scoase câteva feliuțe și o încurajă să le ia.

– Încearcă tu primul, zise, temându-se mai mult să atingă mâna lui Bryn decât să guste o portocală acră.

– Lașo! spuse el și vârî în gură feliuțele, nepăsându-i dacă sunt dulci sau acre. În timp ce mesteca își schimonosi fața și începu să râdă cu poftă când văzu privirea Tarei. Nu e acră, o asigură el.

– Te-ai strâmbat, așa că trebuie să fie.

– Te tachinam doar. Acum e rândul tău. Dar Tara privi cu reticență. Haide, mușcă, n-o să te muște înapoi. Îi luă capul în mâini și-i duse cu cealaltă mână portocala aproape de gură. Simți atingerea degetelor lui fine pe buze și mușcă. Un suc dulce și aromat îi umplu gura. Oare era atât de dulce din cauză că portocala era bine coaptă sau pentru că o mânca din mâna lui? Oricare ar fi fost răspunsul, gustul era special și știa că nu avea să-l mai simtă și în alte împrejurări. S-au așezat pe covoraș unul lângă altul și au mâncat felie cu felie toată portocala.

– Mai ia una. Am mâncat mai mult de jumătate din a ta.

– Nu, nu mai vreau încă una. Aș putea nimeri una acră și ar strica gustul celei dintâi. De fapt, ce nu voia era să nu se strice momentul care se crease între ei.

– Cafea? Paul veni cu două cești din care se ridica un parfum înnebunitor.

Și cafeaua asta e de acasă de la noi.

Nu era cafea, era o adevărată simfonie de arome pe care Tara o simți cum îi pătrunde în fiecare fibră din corp. Era atât de bine! Bryn stătea alături de ea, sorbindu-și liniștit cafeaua. Cina fusese un real festin care nu se putea sfârși într-un mod mai plăcut. Dintr-o dată, i se păru că trăiește un vis. Bryn parcă o proteja de tot ce era în afara lor, iar ei i se păru că tot ce exista în afara acestui moment și a oamenilor care o înconjurau era neimportant.

– Haideți să privim apusul, spuse, deodată.

– Va trebui să te schimbi. Se va lăsa răcoare.

Se duse în rulotă și se schimbă într-o fustă roșie din bumbac și un tricou alb. Pe deasupra își puse o eșarfă și când ieși, observă că Bryn o aștepta pe scări. Nu făcu niciun comentariu referitor la vestimentația ei, dar o privi cu ochi apreciativi din cap până în picioare.

– O să ai nevoie de o floare, ca să te asortezi.

– Aș fi avut deja una dacă nu mi-ai fi răsturnat vaza cu boboci când ai gonit spre partea asta a insulei.

– O să-ți adun alții.

– Nu sunt astfel de flori pe aici, îi dădu ea replica.

– Nu, dar sunt altele mult mai frumoase. Meli are în păr una de culoarea fustei tale. Ți s-ar potrivi și ție una asemănătoare.

Oare asta însemna că are spirit artistic? Poate nu, dar puțini bărbați ar fi observat un astfel de detaliu. Un alt mister și o altă întrebare care poate va rămâne fără răspuns, își spuse Tara, necăjită.

– Hai să mergem să culegem una până nu se înserează.

O luă de mână și o trase după el până găsiră ce le trebuia. Florile erau frumoase și parfumate, iar Bryn a rupt una roșie, care se asorta cu îmbrăcămintea ei.

– Oh, dar n-am nicio agrafă. Oare de ce nu mi-am luat una la mine? se mustră ea, încercând să se gândească la o soluție.

– Nu-i nimic. Ți-o pui la eșarfă. Uite, lasă-mă pe mine. Și cu mâini pricepute, îi desfăcu nodul. Prinse floarea și apoi îl strânse la loc. Acum e bine.

Dar Tara nu se temea de faptul că floarea putea să cadă, ci de prezența bărbatului care-i amețise gândurile.

Bryn o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Îi murmură ceva la ureche, dar ea nu auzi ce. Nu știu nimic în afară de sărutul care îi acapară simțurile. Deasupra lor, cerul căpătase culori nebănuite, pentru că se pregătea de apusul pe care cei doi veniseră să-l vadă. Totul în jurul lor părea să primească accente de magie și parcă întreaga natură fusese făurită pentru a întâmpina un astfel de moment. Pentru Tara nu mai exista nimic pe lume în afară de Bryn și de acea clipă pe care o trăia cu intensitate.

– Oa, oa! Un zgomot din lumea reală îi trezi la realitate. Tara se bucură că intervenise ceva care s-o anunțe că încă nu e timpul să se întoarcă în rulotă.

– Ne vom plimba mai mult pe plajă, spuse Bryn. Da, și el înțelesese mesajul și parcă și gândurile.

O luă pe după talie și porniră amândoi de-a lungul plajei. Era atât de plăcut să aibă un astfel de bărbat aproape de ea! Cu toate astea, nu se simțea pe deplin liniștită. Ba mai mult, acum îi alergau

prin cap o sumedenie de întrebări la care oricât s-ar fi străduit, nu le găsea un răspuns.

Cine era Bryn? Cu ce se ocupa? Descrierea lui "un fel de cowboy" nu intra în nicio categorie. Și mai rău era că nimic din purtarea acestuia n-o putuse ajuta să găsească vreun răspuns la întrebările care se năsteau una după alta în mintea ei.

Oare era însurat? Sau era burlac? Cine era Roseanne?

Ajunseră la plajă, iar Bryn rămase tăcut. Nici Tara n-avea chef de vorbă, mai mult pentru că se gândea că vorbele nu-și aveau rostul în asemenea momente, fiindcă ar fi stricat cu siguranță magia care se născuse între ei și care, chiar dacă avea să dureze prea puțin ca să conteze, trebuia protejată.

Bebelușul își potoli și el plânsul și liniștea se așternu pe deplin în jurul lor, doar valurile se mai auzeau și pașii lor mângâind nisipul. Ajunși aproape de apă, printr-un consimțământ tacit, se opriră amândoi, iar Tarei i se păru firesc să se întoarcă spre el și să-l privească în ochi, invitându-l din priviri s-o sărute.

Era un moment pe care puțini bărbați l-ar fi refuzat, dar Bryn nu se număra printre ei. Așa că înclină capul și-i acapară buzele într-un sărut pasional care parcă opri timpul în loc.

– Tara! murmură el răgușit.

– Te iubesc! Șoapta ei se suprapuse cu murmurul lui și tânăra închise ochii, fără să-i pese de ceea ce era în jur.

Mai trecură câteva clipe până când Bryn vorbi din nou.

– Cred că e mai bine dacă ne-am întoarce acum, șopti el.

– Hai să mai stăm câteva minute, îl rugă.

Pentru ea, nu vor mai fi niciodată o noapte tropicală, o lună plină, o altă plajă... Niciodată nu va mai fi...gândurile îi înghețară în minte. Poate niciodată nu se va mai simți atât de aproape de singurul bărbat care reușise să-i facă sângele să clocotească.

– Nu trebuie să mai aștept. Am găsit ceea ce căutam.

Își găsise dragostea. Tara simțea că e pe cale să se topească de plăcere și de emoție pentru că Bryn alesese s-o aducă aici pe plajă, într-un cadru atât de intim, ca să-i mărturisească sentimentele pe care le nutrea pentru ea.

– Bryn... îi șopti ea numele cu dragoste.

– Acum știu că Roseanne e gata de drum, așa că ne putem întoarce, spuse el, precaut.

Roseanne. Numele ăsta era mai mult decât o palmă peste față. Se eliberă din brațele lui și-l privi palidă și cu ochii măriți de furie.

– Roseanne? Ai venit să verifici ce e cu Roseanne?

– Da, ce altceva credeai că fac? întrebă nepăsător. Vorbele lui parcă topiră atmosfera de basm în care trăiseră câteva clipe.

– Am crezut...ai spus... Se opri. Acum că se gândea mai bine, el nu spusese că-i răspunde la sentimente. Doar ea îi declarase dragostea, iar el tăcuse. Într-un moment de slăbiciune îi dăruise inima, iar acum umilința era prea mare ca să poată fi îndurată cu demnitate.

Oh, cum de am putut fi atât de proastă? Oare cum s-a lăsat târâtă în așa ceva? Bryn voia să-și verifice iahtul, iar dacă asta se putea întâmpla în timp ce săruta o fată frumoasă, cine l-ar fi putut împiedica?

Nu o adusese special într-un cadru romantic pentru a petrece câteva momente plăcute împreună, ci ca să fie mai aproape de plajă, pentru a verifica starea iahtului. Cu siguranță, dacă Junior n-ar fi împiedicat-o cu țipetele lui să vină la rulotă, atunci ar fi condus-o pe Tara și apoi s-ar fi întors singur ca să vadă dacă ambarcațiunea mai plutește sau nu. Dar din moment ce nu se puteau întoarce la Paul și Meli, el s-a amuzat cu săruturile ei și când a simțit că lucrurile merg prea departe a oprit totul.

– Te urăsc! Strigătul ei străpunse liniștea nopții și o lăsă fără suflare. N-o să te iert niciodată pentru asta! Niciodată!

– Tara! Bryn o prinse de mână ca, s-o rețină. Dar ea se smuci și reuși să se elibereze.

Începu să alerge cu disperare spre rulotă. Nisipul era fin și înainta cu greu. Se împiedică de câteva ori, dar reuși să-și recapete echilibrul. Apoi, când se apropia de rulotă dădu peste barca lui Paul și se răni la picior. Încercă să pună repede mâna la rana din care începuse să curgă sânge și auzi în spatele ei:

– Noapte bună, Tara!

Paul o văzuse venind și acum ieșea din rulotă, lăsându-i acces spre casa ei mobilă. Își luă mâinile de pe piciorul rănit și șterse lacrimile care îi udau fața. Ce bine că era întuneric și Paul nu reușea să vadă.

– Noapte bună, spuse și ea, încercând să folosească un ton normal.

Intră, și Meli o întâmpină cu o întrebare prietenoasă:

– Ai găsit floarea potrivită?

– Da. Tara nu dădu alte explicații. Simplul gând îi stârnea amintiri neplăcute. Tot ce dorea acum era să doarmă și să nu se mai gândească la nimic. Se întoarse repede și își scoase floarea de la eșarfă – un simbol al ipocriziei de care era capabil Bryn. Vru să iasă și s-o arunce afară, dar auzi pașii fermi ai bărbatului care se apropia de rulotă. Îi îngheță sângele în vene. Dar nu trebuia să-și să-și facă griji. Bryn n-avea să intre .

– Pe a mea am pus-o în apă, îi întrerupse Meli gândurile. Am umplut un pahar și pentru tine. E lângă chiuvetă.

– Mulțumesc.

Nu voia să păstreze floarea. Îi amintea de vorbele și de gesturile lui mincinoase. Dar Meli nu-i dădu de ales, așa că, de dragul ei, puse floarea în pahar și își retrase repede mâinile.

– Bine că am trecut de furtună. Nu știu dacă aș mai putea să îndur încă una.

– Dacă mai e una noaptea, asta cu siguranță n-o s-o aud, spuse Tara. N-avea chef de conversație. Tot ce voia era să uite de tot și de toate. Și nici n-avea de gând să se destăinuie celei care ocupa patul alăturat. Nu trebuia să-i strice fericirea împlinirii ca mamă cu fleacurile ei.

– Noapte bună, Meli! Spunând asta, încheie conversația. Bine că noaptea îi îngăduia să se mai gândească la tot ce se petrecuse și să mai capete puteri pentru momentul în care avea să-l vadă din nou. Trebuia să fie curajoasă, ca să se prefacă indiferentă. Ce bine că mai avea doar câteva ore de îndurat.

O să am grijă să nu fim lăsați singuri din nou, își spuse ea.

Până dimineață, marea se va liniști și voi putea pleca de aici. Paul și Meli vor pleca spre casă, iar eu îmi voi strânge lucrurile și voi conduce spre cealaltă parte a insulei. Nu dorea să fie de față când Bryn va merge spre prețiosul lui iaht. Poate să pescuiască în pace iar eu nu voi sta în calea lui.

Decizia luată o ajută să cadă într-un somn nu prea confortabil și visă că o bântuie figura unei femei care în mintea ei era reprezentarea Roseannei. Și de undeva din întuneric parcă se auzea vocea lui Bryn, iar când deschise ochii își dădu seama că nu vorbește cu Roseanne din visul ei, ci cu Paul.

– Nu-mi place cum arată, Paul. De ce o fi așa?

Bryn chiar cerea părerea altcuiva!

– Nu-mi vine să cred! exclamă Tara cu voce tare.

– Nici nouă. Vino să vezi.

Oare ce se întâmplase? Tara se îmbrăcă repede și ieși pe trepte.

– Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Junior? Privi spre Meli, care stătea pe niște pietre cu copilul în brațe, iar Bryn și Paul erau lângă ea.

– Copilul e bine, spuse Meli. Marea nu e. Ar fi trebuit să se liniștească până acum, zise Tara. Întoarse privirea spre apă și rămase uimită. Parcă ar fierbe! Privi în depărtare și văzu cum iahtul era înălțat și coborât de valurile care păreau să crească de la un minut la altul. Izbucni în râs. Ia te uită, spuse ea. Prețiosul iaht parcă ar fi o bărcuță de hârtie. Dar întoarse privirea spre Bryn și râsul îi îngheță pe buze. Bryn privea îngrijorat spre mare, dar nu din cauza iahtului, ci mai mult a mișcării valurilor.

– Nu-mi place cum arată, Paul, repetă el cu gravitate. Cred că mai bine am urca fetele în mașină și am conduce cât de sus putem pe munte.

– De ce? întrebă Tara, furioasă. Mai întâi pui stăpânire pe rulota mea și o aduci pe partea opusă a insulei pe care vreau să stau, iar acum spui că vrei s-o urci pe munte din nou! De ce?

– Din cauza a ceea ce se întâmplă pe mare, îi răspunse Bryn cu asprime. Suntem într-o zonă cu activitate vulcanică, iar valurile tsunami sunt des întâlnite pe aici.

– Spui prostii! îi strigă Tara furioasă. Vrei să ne sperii. Dar nu înțelegea de ce se răzbuna și pe Meli pentru noaptea trecută. Dacă el crede că mă poate înfricoșa cu poveștile lui, atunci o să-i arăt eu cum stau treburile. Tot ce-ți pasă ție e de prețiosul tău iaht, spuse ea încet. Stai și privește-l liniștit cât eu mă duc să mănânc ceva.

– Bryn ar putea avea dreptate, Tara, interveni Paul cu o voce îngrijorată. Și din câte văd, și ceilalți pescari ne împărtășesc gândurile. Adună-i pe toți și să pornim cât mai repede spre munte, spuse Bryn autoritar.

– Dacă e o erupție de care ar trebui să ne temem, muntele e ultimul loc unde ar trebui să fim. Lava o să ne ucidă în timp ce încercăm să urcăm. Vulcanul ăsta nu mai e activ de o sută de ani.

– Nu de craterul ăsta mă tem eu, explică Bryn, ci de o erupție subacvatică. Iar dacă asta se va întâmpla, atunci consecința va fi...

– Un val uriaș, completă Paul.

– Exact. Iar dacă citesc cum trebuie marea, atunci nu avem prea mult timp de pierdut. Du-te și adună-i pe localnici, Paul. Tu

le vorbești limba, eu nu. O să pornesc mașina și o să vă aștept. Du-te înăuntru, Meli. Și tu, Tara. Vocea lui nu lăsa loc la comentarii, dar Tara nu putea suporta să primească ordine.

– Nu știi dacă o să fie un tsunami. Doar presupui.

– N-am nicio intenție să aștept ca să aflu ce va fi. O prinse de mână și o urcă repede în mașină. Du-te înăuntru și rămâi acolo! Era a doua oară când o târa la mașina ei. Până să aibă timp să reacționeze, Bryn o și ajutase să urce, luase cheia de contact din cârligul de lângă aragaz și ieșise să pornească mașina. Motorul scoase un sunet ciudat, se înecă puțin și muri din nou.

– Așa a făcut și când a pornit-o ieri, spuse Tara, încruntată.Bryn încercă să-l pornească încă o dată și încă o dată, dar fără rezultat. Localnicii trecură repede spre munte, într-un grup compact.

– Motorul e mort. Ieșiți repede și îndreptați-vă spre deal. Repede, le grăbi Bryn. Nu avem prea mult timp!

– Paul? Meli strigă îngrijorată, Paul apăru repede și-i luă copilul din brațe după care o ajută să coboare.

– Paul, tu o ții pe Meli de o parte și eu de cealaltă, da?

Bryn o prinse pe tânăra mămică de talie pe o parte, iar cu cealaltă mână o căută pe Tara.

– Mi s-a prins fusta în ușă, se plânse ea.

– Lasă-mă pe mine! Veni la ea și prinse materialul în mâini. Îl rupse cu putere și o eliberă din ușă. Mai aruncă o privire la apa care începea să crească în urma lor și-i strigă:

– Fugi, Tara! Fugi să te salvezi!

Capitolul 6

Tara alergă. Inima îi bătea nebunește, coasta părea din ce în ce mai abruptă, iar picioarele păreau s-o lase. Nici nu mai vedea bine înaintea ochilor și ar fi căzut cu siguranță dacă Bryn n-ar fi prins-o și n-ar fi împins-o să meargă mai departe.

– Nu mai pot înainta Vocea ei suna răgușit.

– Continuă să mergi. Aleargă! Mâna lui Bryn era ca o bară de oțel în spatele ei și nu dorea s-o lase să se oprească. Vocea lui era ca o furtună. Striga ordine pe care ea nu avea forța să le refuze. Zgomotul din spatele ei parcă era scos de o bestie rănită. Măcar de-ar devora-o odată, atunci s-ar odihni...

– Acum nu mai suntem în calea apelor.

Puțin mai târziu, mâna lui Bryn o eliberă și, fără acest sprijin, Tara se prăbuși la pământ, vlăguită de puteri. Închise ochii și i se părea că parcă mai rea ca geamătul pe care-l scotea marea era respirația ei zgomotoasă. Deschise gura să tragă aer în plămâni,

pentru că simțea că se sufocă. După câteva minute simți cum două mâini încearcă s-o ridice.

– Nu, mormăi ea. Lasă-mă în pace! Nu pot urca mai departe.

– Nici nu trebuie. Suntem în siguranță aici. Vocea lui Bryn ajunse la ea dincolo de furia mării. O ajută să se ridice împotriva protestelor ei, după care o trase pe spate, până simți ceva cald și moale, ceva care o asigura că este în siguranță. Deschise ochii și privi în jur.

– Sprijină-te de mine. Bryn se așezase lângă ea și o cuprinsese cu brațele, sprijinindu-i capul de umărul său.

– Nu mă pot uita, spuse Meli care stătea lângă ei, alături de Paul și de bebeluș. Oh, Tara, rulota ta...

– Mai bine rulota decât noi, replică Bryn. Ce ușor o spunea! Fără nicio grijă, de parcă fusese a lui. Nu conta pentru el, gândi Tara începând să se înfurie. Se ridică repede din brațele lui și-l privi în ochi.

– E ușor pentru tine să spui asta, nu e rulota ta. Presupun că situația ar fi fost diferită dacă era vorba de iaht, nu? Ce se întâmpla dacă agenția o punea să plătească pentru mașină? Gândul o făcu să se albească la față. Oare cât costau asemenea vehicule? Habar n-avea. Tot ce o interesase fusese să nu pățească nimic atâta timp cât era în grija ei.

Când o închiriase semnase un formular, dar nu dăduse importanță clauzelor scrise cu litere mici. Oricum, acum era prea târziu, iar consecințele păreau să reprezinte o adevărată ruină financiară pentru ea.

Privi oripilată cum un val imens acoperi rapid plaja și locul de unde începuseră să urce. Acum era toată acoperită de ape și puteai să juri că așa fusese dintotdeauna. O trecu un fior din cap până-n picioare.

– Nimic nu poate supaviețui unui astfel de val, îl auzi pe Paul spunând. Tara își aminti de mangusta care căuta mâncare pe plajă și speră în sinea ei că avusese timp să se retragă în adăpost. Dar gândurile acestea se risipiră când valurile atinseră vârfurile celor mai înalți arbori și luă pe sus barca lui Paul, după care...rulota ei. Parcă vedea un film cu încetinitorul, dar știa că în realitate, lucrurile trebuie să se fi întâmplat în câteva secunde.

Câteva clipe, vehiculul jucă pe valuri, aproape de coastă de parcă și el ar fi vrut să se salveze. Era ca o jucărie în valurile înspumate. Și deodată, fu înghițit de ape, ca și cum nici n-ar fi existat, luând cu sine toate hainele și proviziile Tarei, actele și banii. Și floarea culeasă de Bryn care, dintr-o dată păru mai prețioasă decât orice pe lume. Toate astea erau prea mult pentru Tara, așa că, fără să se mai gândească, o luă la fugă spre plaja acoperită de ape.

– Prostuțo, întoarce-te! vocea lui Bryn striga în spatele ei, acoperind zgomotul apelor, dar Tara n-o mai auzea și nici nu-i mai păsa.

Era mai ușor să coboare și mări pasul ca să ajungă mai repede.

– Întoarce-te! Nu mai poți salva rulota!

Bryn alergă după ea și în câteva secunde o ajunse din urmă și-i sări în față. Tara nu se putu opri și alunecă în brațele lui.

– Dă-mi drumul, strigă, încercând să se elibereze.

– Calmează-te! Încercă s-o potolească doar cu vorbele dar, văzând că n-au efect asupra ei, o luă de umeri și o scutură energic. Calmează-te! îi ordonă el furios. E o mașină, nu o ființă. Nu merită să-ți riști viața pentru asta!

– Am închiriat-o. Sunt responsabilă pentru ea. E vina ta, pentru că m-ai adus pe partea asta a insulei! strigă. Dacă nu m-ai fi târât aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Pe cealaltă parte n-ar fi venit valul. Și rulota mea ar fi fost în siguranță. Te fac răspunzător de pierderea ei. O să te fac să plătești pentru ea, chiar dacă va fi nevoie să intentez un proces pentru asta.

– Cealaltă parte a insulei nu a fost ferită de uragan! îi strigă Bryn enervat.

– Și ce înseamnă un uragan în comparație cu asta? Tara cuprinse cu mâna toată întinderea, anulând importanța vânturilor care băteau cu o sută de kilometri pe oră în timpul uraganelor.

– Dacă nu ne întoarcem sus, o să fim și noi luați de ape. Bryn o târî înapoi pe coastă, eforturile ei de a se opune dovedindu-se inutile.

Dar zgomotul și furia apelor din spatele ei o făcură să înțeleagă că trebuie să-l urmeze, iar când valul ajunse aproape de picioarele lor, se udă de la stropii de apă și se prinse mai bine de mâna lui, încercând să nu se mai opună. Ajunși sus, Bryn o lăsă lângă Meli și bebeluș, spunând pe un ton răstit:

– Stai cu Meli și nu te mișca de aici. Eu și Paul mergem să vorbim cu pescarii, să vedem ce e de făcut.

– Eu știu ce am de făcut. Voi rămâne aici, spuse ea. Mulțumită ție am pierdut acoperișul de deasupra capului, îi reaminti, neiertătoare. Oricum, toate bărcile au fost luate de ape. Iar lemnul de aici nu va fi destul pentru a mai construi una. Așa că voi aștepta alături de Meli și de Paul retragerea lor, pentru a reuși să construim o barcă din resturile pe care le vom găsi pe plajă. Sau poate ei vor alege să plece spre casă pe drumul pe unde m-ai târât pe mine aici, adăugă ea, răutăcioasă. Oricum, dacă mai ai încă iahtul, tu ești salvat...

– Trebuie să fii un înotător excelent ca să ajungi la iaht, observă Paul, iar Meli adăugă:

– Nu chiar. Și toți ochii se îndreptară spre ea. Valurile s-au mai potolit puțin, iar eu tocmai am văzut iahtul și pare mai aproape de țărm decât era.

S-au întors cu toții să privească spre ape și au ajuns la concluzia că Meli avea dreptate. Valurile se mai înălțau din când în când, dar le permiteau să vadă încetul cu încetul tot mai mult din Roseanne. Iar Tara n-avea nicio îndoială că Bryn nu va ajunge la iaht.

– Cred că valul i-a mutat ancora, spuse Paul gânditor. E bine că a fost totuși ridicată înainte să ajungă pe țărm.

– Dar acum e aproape de plajă, adăugă Bryn. Și după părerea mea nu ancora a oprit iahtul, ci bariera de corali. Uitați-vă la poziția în care stă. Nu e pe ape, ci pare prinsă de ceva. Cu siguranță, e blocată în bariera de corali.

– Oh, Bryn, frumosul tău iaht...

– Mai bine iahtul decât noi!

Tara îi aruncă lui Bryn vorbele pe care i le spusese și el. Acum parcă se simțea mai bine, că și el pierduse ceva. Oricum, ei nu-i păsa de iahtul lui. Simți ochii lui Bryn cum o cercetează și nu mai avu putere să spună și altceva. Credea că dacă o mai privește mult timp cu ochii aceia pătrunzători, se va trezi plângând după iahtul lui, așa cum o făcea și pentru rulota ei în care avea prețioasa floare dăruită într-un moment special. Cu degete care dintr-o dată începuseră să tremure, își ridică puțin marginea fustei și o întrebă pe Meli: ai cumva o agrafă care nu-ți mai trebuie? Bryn aproape că mi-a rupt jumătate din fustă când a eliberat-o din ușa rulotei, adăugă ea pe ton acuzator, ca și cum Bryn ar fi folosit forța inutil. Iar acum, că nu mai am cu ce să mă îmbrac, trebuie să am măcar grijă de ce e pe mine.

– Îmi pare rău, dar singura agrafă pe care o am e cea de la scutecul copilului. Dar stai liniștită, imediat cum vom ajunge acasă, o să-ți împrumut din hainele mele și poți rămâne restul concediului la noi.

– Hrana e mai importantă decât hainele, spuse Bryn pe un ton care părea să facă vulgară grija Tarei pentru obiectele vestimentare în asemenea clipe. Și apa. Se încruntă și se întoarse spre Paul. Mai știi cumva vreun izvor de apă pe partea asta a insulei? Cel de la care luam apă e acoperit de mare, acum.

– Mă tem că nu mai e altul, veni răspunsul îngrijorat al bărbatului.

– Dar e posibil să dureze câteva ore până ce apele se vor retrage, spuse Meli, procupată. Trebuie să bem ceva până atunci.

Dar copilul? Meli era mai îngrijorată pentru el, iar lucrul ăsta nu era de învinovățit.

– Dacă am fi fost pe cealaltă parte a insulei, am fi avut mâncare și apă, spuse Tara, cu asprime. Chiar și laptele din nucile de cocos ar fi mai bun decât nimic.

– Aici nu sunt cocotieri, spuse Bryn.

– Știu asta, completă Tara. Aici nu se găsește nimic. Privi în jur și văzu doar tufișuri. Mure nu putem mânca, pentru că nu știm dacă sunt otrăvitoare...

– Sunt foarte amare, așa că nici să nu te gândești, spuse Paul. Tot ce avem de făcut e să așteptăm până se retrag apele, dădu el din umeri a nepăsare.

– Nu putem aștepta aici la nesfârșit fără mâncare și apă, se plânse Tara. Mi-e foame, spuse ea, privind furioasă spre Bryn.

– E la modă să fii slabă, i-o întoarse el, fără prea multă ceremonie, iar Tara rămase blocată. Doar aseară îi spusese că nu trebuie să se procupe în ceea ce privește silueta... Doar aseară... Simți un nod în gât și Bryn se întoarse spre Paul.

– Paul, vorbește vreun pescar engleza?

– Da, bărbatul pe care l-ai văzut pescuind ieri, vorbește puțină engleză. Uite-l acolo. Stă sprijinit de o piatră, i-l arătă Paul.

– O să mă duc să vorbesc cu el.

Rămâi tu aici cu Meli și Tara? Paul încuviință absent, iar când Bryn se îndepărtă, Tara îi strigă:

– Nu te grăbi! Însă bărbatul consideră că e inutil să-i dea atenție, așa că își continuă liniștit drumul.

Lipsi o oră, timp în care Tara stătu pe o piatră, repetând la nesfârșit că nu din cauză că a plecat Bryn nu se simțea în siguranță. În fond, ce-i păsa ei? Abia aștepta să plece de pe insula asta nenorocită unde a avut de îndurat atâtea.

Sigur că întârzie atât ca să mă sperie. Dar văzând că minutele se tot scurgeau, iar Bryn nu catadicsea să apară, gânduri negre începură să-i dea târcoale. Dacă se întâmplase ceva cu el? Dacă alunecase cumva pe o piatră și căzuse într-o prăpastie aproape de valurile ucigașe? Dacă avea glezna luxată, sau, mai rău, un picior rupt? Își ciuli urechile, în speranța că va auzi vreun strigăt de ajutor, dar zgomotul valurilor acoperea totul.

– Unde naiba ai fost? Se întoarse, iar încordarea ei izbucnise într-o răbufnire furioasă la auzul salutului său calm.

– Bună! ceva nou de când am plecat?

– Parcă aș fi o nevastă cicălitoare, își spuse Tara, rușinată de reacția ei.

– Da, parcă ai fi o nevastă cicălitoare, repetă și Bryn, amuzat. Pescarii se apropiară de el și-l înconjurară, iar și bărbatul puse jos o plasă de pescuit, spunând: cina! Sau, mă rog, când păsările vor fi fripte și pregătite de mâncat.

– Păsări? Curioasă, Tara se apropie și ea de Bryn, ca să vadă ce conținea plasa din mâna lui.

– Cum ai reușit să le prinzi? întrebă Paul.

– Le-am prins cu plasa, i-a răspuns Bryn de parcă fusese o bagatelă. Nu e mare diferență față de cum prindeam curcani sălbatici acasă, la fermă. Mâncau toate în același loc, așa că am

cerut plasa asta pescarului cu care am vorbit și am reușit să le prind. Poftim, acum poți s-o iei, îi spuse el localnicului care o primi bucuros, împreună cu păsările ce-l ajutau să-și hrănească oamenii.

– Presupun că plantele de cactus sunt pentru aranjamentul de pe masă? întrebă Tara privind dezgustată cealaltă parte din proviziile aduse. Păsările au fost destul de grele, așa că de ce ai mai luat și atâtea plante de cactus? O nucă de cocos ar fi fost mult mai folositoare pentru noi.

– Plantele astea de cactus conțin apă, o informă Bryn cu superioritate. O depozitează atunci când plouă pentru a o folosi pe timp de secetă, iar în caz de urgență, ne putem potoli setea cu ele.

– Dar asta e minunat! exclamă Meli, cu admirație. Nu credeam că vom găsi apă și mâncare pe terenul ăsta, dar iată, tu ne pregătești un adevărat festin. Cum de ai știut toate astea?

– Din experiență, zâmbi Bryn. Munca la fermă m-a învățat că, fiind departe de oraș, va trebui să învăț să mă descurc din ce găsesc în natură, în lipsă de provizii. O spusese privind țintă spre Tara.

Avusese impresia că glumește când i-a pomenit de fermă și de animalele lui, dar acum discuția era reluată și se părea că Bryn nu mințise.

– Ți-am spus cu ce mă ocup și nu m-ai crezut.

– Să sperăm că vasta ta experiență te-a învățat și cum să gătești păsările nu doar cum să le prinzi, răspunse ea, pe un ton caustic.

– Tot ce trebuie e un foc bun.

Eu și Paul mergem să căutăm vreascuri ca să-l aprindem și te lăsăm să le smulgi penele, răspunse el pe un ton poruncitor.

– Să le...smulg ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Oh, n-aș putea! O trecu un fior doar la gândul că ar putea face așa ceva. Nici măcar nu știu cum se face, adăugă, încercând să se apere. Tot ce știa despre carnea de pasăre era că-i plăcea s-o vadă în farfurie acoperită de sos, și nu să o pregătească.

– Cei care muncesc, au și dreptul la mâncare, spuse Bryn cu voce tăioasă. Dar până ce Tara să apuce să mai spună ceva, interveni Meli.

– O să le pregătesc eu. Știu cum se face.

– Nici gând. Nu trebuie să te obosești și în plus, trebuie să ai grijă de copil. Paul, eu și Tara ne vom ocupa de pregătirea mesei.

– Eu n-am de gând să fac așa ceva. De ce nu le pregătești tu? N-am de gând s-o fac nici pentru mine, nici pentru tine, pentru nimeni! Ai înțeles?

– Te rog, poți să începi, spuse el, întinzându-i o pasăre moartă. Dar ea nu schiță niciun gest. Pregătește-le sau vei face foamea. O privea cu ochi întunecați, furios că încă nu și-a acceptat sarcina.

– Pregătește-le tu! Eu mai bine mor de foame! și-i întoarse spatele, lăsându-l cu mâinile întinse. Tara privi spre marea care parcă nu se potolea și se gândea cu groază când oare se va termina totul.

– Va mai dura cel puțin două zile până ce apele se vor retrage, spuse Bryn, parcă citindu-i gândurile.

Două zile! Nu putea sta atâta timp înfometată!

Dacă o făcea, cu siguranță că avea să leșine, și atunci nu mai putea merge pe insulă cu Meli și Paul, ca să caute adăpost. Și când va veni vremea să facă asta, Paul va fi prea ocupat cu Meli și copilul ca s-o mai ajute și pe ea și se va vedea nevoită să-i ceară ajutor lui Bryn. Așa ceva era de neînchipuit, așa că se întoarse spre el și-l privi drept în ochi.

– Nu știu cum să încep.

– Începe cu penele de pe piept. Sunt cel mai ușor de smuls. Spre uimirea ei, Bryn nu mai comentă altceva și se apucă să-i demonstreze. Le smulgi în direcția în care cresc. Și e bine s-o faci cât încă mai e carnea caldă. Nu smulge mai multe odată, pentru că o să te rănești, și nu le smulge nici în direcția opusă sensului de creștere, pentru că vei smulge carne. Doar gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla, o făcea pe Tara să-i vină rău. Nevestele pescarilor deja au smuls jumătate din penele păsărilor, iar tu nu ai făcut nimic. Grăbește-te!

Oh, ce crud era! O compara pe ea cu niște femei care au ca unic scop în viață să aibă grijă de bărbați și de copii.

– Acum te las pe tine cât mă duc cu Paul să adun lemne pentru foc. Dar nu se îndepărtă imediat, ci așteptă să vadă dacă Tara a înțeles cum se făcea.

– Nu trebuie să mă asiști! îi strigă ea enervată. N-am de gând să las asta pe seama lui Meli, dacă de asta ți-e teamă!

– Nu mi-e teamă, o sigură el, dar tot nu plecă.

– Tu...hapciu! Ceva o gâdilă la nas și nu se putu abține să nu strănute.

– Ah, am uitat să-ți spun, spuse el, cu un zâmbet care o încuraja pe Tara să-l plesnească, nu trebuie să stai aplecată peste pasăre în timp ce o smulgi de pene, pentru că puful de pe piele o să-ți intre în nas și o să te facă să strănuți.

– Bestie! îi strigă Tara printre dinți. N-ai uitat. Știai asta și m-ai lăsat!... Dar Bryn plecase deja, iar ea n-avu încotro decât să smulgă în continuare pene, închipuindu-și că nu are păsări în mâini, ci pe Bryn însuși. Păsările erau mici, dar parcă aveau o mie de pene. Degetele o dureau, dar nu crâcni, încercând să-și continue răbdătoare sarcina, pentru a nu-i da lui Bryn șansa s-o critice la întoarcere.

– Am terminat!

Bărbații se întorceau cu brațele pline de crenguțe, iar Tara flutură victorioasă cele două păsări jumulite de pene. Furia fusese constructivă pentru că o făcuse să-și termine treaba mai repede.

– Am terminat! mai spuse o dată.

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut câtă satisfacție îi dăduse îndeplinirea acestei sarcini. Își spuse cu mândrie că Bryn nu-i va face nicio favoare dându-i să mănânce, pentru că singură și-a câștigat acest drept.

– Foarte bine! comentă Bryn, iar Tara fu luată prin surprindere de laudele lui neașteptate. O să iau eu păsările și o să mă ocup de rest. Le luă din mâinile ei tremurătoare. Tara nu întrebă ce însemna "restul". Du-te și scutură penele până nu o să strănuți din nou, zise el, poznaș și Tara simți cum obrajii îi iau foc. Se întoarse cu spatele la el, ca să-i ascundă. Nu în direcția aia.

Vântul o să le sufle peste noi.

Îi arătă un loc în partea opusă celei în care se afla ea acum și Tara se duse acolo și se scutură de puf și de penele de pe haine pe îndelete, mustrându-se pentru că s-a simțit emoționată când Bryn i-a aprobat munca.

Dacă n-am grijă, în curând o să-i mulțumesc și pentru că m-a învățat cum să fac asta.

Când se întoarse, văzu că focul era deja întețit, gata pentru carnea care aștepta să fie friptă.

– S-a aprins destul de repede, spuse ea.

– Mulțumită ție, adăugă Paul. Bryn s-a gândit că e bine să pună și penele smulse de tine pe foc și uite ce repede s-a aprins. Asta înseamnă să folosești tot ce ai la îndemână. E un bărbat foarte util, pe care merită să-l ai aproape în caz de urgență.

Bryn era un bărbat periculos pe care era mai bine să nu-l ai în preajmă, își zise Tara.

După aproximativ un sfert de oră, carnea era gata de mâncat, iar Bryn tăie o bucată din piept și o înmână Tarei.

– Oh, e fierbinte! Degetele deja rănite și înroșite de la pene, o dureră și mai rău la contactul cu fierbințeala. Lacrimi de durere și de frustrare îi apărură în ochi.

– Bietele mânuțe! Bryn i le luă într-o mână de-a sa și le privi cu o duioșie care ar fi alungat lacrimile provocate de cele mai mari dureri. Tara încercă să se adune și să nu-l lase să vadă câtă suferință îndura. Poți mânca din cuțit carnea, dar ai grijă să nu te tai.

O tăietură la buze părea insignifiantă după extazul și agonia pe care le trăise când o sărutase el.

Carnea era delicioasă și Tarei i se părea că niciodată nu mai simțise un asemenea gust plăcut. Poate că simțea astfel și din cauză că mâncarea fusese pregătită de Bryn...

– Mai vrei?

– Nu, mulțumesc, am mâncat destul.

– Potolește-ți setea cu puțin suc de cactus, spuse el, tăind o bucată din plantele adunate. Bea-l așa. I-a arătat cum să-și dea capul pe spate și să țină tulpina în poziție verticală. Astfel, nu vom irosi nimic.

Apa aceea avea un gust ciudat, dar Tarei îi era prea sete ca să se mai sinchisească de un asemenea lucru.

– Cu puțin noroc, marea se va retrage până mâine și vom putea lua apă de la izvorul din stâncă și vom prinde pește pentru micul dejun.

– Micul dejun? exclamă Tara. Dar ziua n-a trecut încă, nu-i așa? Se uită la ceas.

– E aproape seară, adăugă Bryn.

– Va fi un cer luminos în noaptea asta, după tot ce s-a întâmplat azi, spuse Meli. Aseară a fost un apus superb, nu-i așa Tara?

– Spectaculos, zise fata, evitând privirea lui Bryn.

– Îl vom privi și-n seara asta ca să putem face comparație, zise bărbatul, iar Tara îl privi curioasă.

– Da, așa vom face, fu de acord ea, în cele din urmă. Se așeză pe o piatră, aproape de el.

Nu mai conta că apusul văzut de pe o stâncă va preceda o noapte petrecută în aer liber; atâta timp cât era în compania lui Bryn, i se părea că are mai multă siguranță decât în orice altă parte. Nu mai conta că își pierduse rulota și toate lucrurile și că pe apele golfului o putea vedea oricând pe Roseanne. Nu. Nimic nu mai conta în afară de cele câteva momente pe care le putea petrece alături de acest bărbat fermecător. Asta însemna magie, asta era viață. Și ce dacă știa că mâine dimineață nimic din toate astea n-avea să mai fie la fel, ce dacă realitatea era de fapt crudă și știa că va suferi când va conștientiza lucrul ăsta? Tot ce conta acum erau cele câteva clipe petrecute în compania lui, clipe de care era sigură că-și va aminti mereu.

– O să ținem focul aprins. Cerul s-a întunecat în cele din urmă, iar Bryn continua să pună pe foc crenguțe ca să-l mențină.

– De ce ne trebuie un foc mare? Ca să ne apere de...? se opri, pentru că nu mai avea putere să mai continue.

– De frig. Nu de animale sălbatice, veni răspunsul lui, în timp ce-i privea curios reacția.

– Doar întrebam și eu, se apără ea.

– Creaturile sălbatice de pe insula asta, sunt caprele, iar ele nu ne fac rău. Dar frigul pe care-l dă apa, da. Pietrele nu vor mai fi calde mult timp și niciunul dintre noi nu e îmbrăcat adecvat pentru o noapte petrecută sub cerul liber. Fără foc, până mâine dimineață o să înghețăm. După ce mai puse câteva lemne, se întoarse spre Tara și zise: găsește-ți un loc confortabil unde să te așezi și încearcă să dormi. Eu și cu Paul vom veghea ca focul să nu

se stingă. Momentul magic se risipise. Pe Tara o trecu un fior, deși aerul încă nu se răcorise.

Confortabil? Unde să găsească ea așa ceva?

– Așază-te pe tufișul de acolo.

– Dar o să mă zgârie.

– Mai bine să te zgârie, decât să răcești dacă dormi pe pietre. Cu cât stai mai departe de pământ, cu atât îți va fi mai cald și mai bine.

– Presupun că și pe asta o știi din experiență? remarcă ea cu acreală, dar trebui să fie de acord cu el. Se așeză în locul arătat, dar în câteva clipe fu din nou în picioare, cu trupul plin de țepi pe care încerca să și-i scoată cu mâini tremurătoare.

– Găsește un loc mai bun, spuse Bryn râzând.

– Nu-mi mai spune mie de confort! Confort și căldură aveam în rulota care acum e pe fundul mării! spuse ea, supărată.

– Folosește-mă pe mine ca substitut, spuse și luând-o de mână, o așeză pe genunchi, îndemnând-o să se sprijine de pieptul său.

Prea surprinsă de mișcarea lui neașteptată, Tara nu spuse nimic, pur și simplu făcu ce i se spusese.

– E mai bine acum? Dacă era mai bine? Se simțea ca în rai! Dar nu spuse nimic, mândria o împiedica s-o facă.

– Atunci, încearcă să adormi. Trebuie să-ți recapeți puterile pentru că și mâine va fi o zi grea. Noapte bună, Tara.

Era întuneric și era obosită, dar nu atât de mult încât să nu-i simtă sărutul tandru depus pe păr. Își dorea s-o sărute, s-o țină în brațe și s-o alinte.

– Somn ușor. Cum să doarmă? Era imposibil. Era ca și cum și-ar fi dorit să zboare spre lună. Stătea trează și gusta din plin momentele petrecute în brațele lui Bryn. Îl simțea puternic și viu, și...Oh, cum să doarmă?

Era imposibil. Dar, cu toate astea, în câteva clipe adormi.

Capitolul 7

Adormi fără să-și dea seama și căldura corpului lui Bryn o purtă spre cele mai frumoase vise. Se simțea bine în brațele lui și siguranța pe care i-o dădea prezența acestui bărbat fascinant o făcea să nu regrete această călătorie spre dezastru.

La un moment dat însă, simți că nu mai stă într-o poziție la fel de confortabilă, ba mai mult, ceva o înțepa în spate și pe picioare. Își spuse că e probabil cuțitul de vânătoare al lui Bryn pe care acesta îl purta în permanență cu sine, dar când durerea se accentuă, se rostogli și se trezi. Bryn nu mai era lângă ea, n-o mai ținea în brațe. Stătuse pe cele două tufișuri pe care n-o lăsase Bryn să se așeze cu o seară în urmă.

Încercă să se dumirească și privi în jur în căutarea lui și auzi un zgomot puternic, care parcă venea de undeva de sub ea, parcă din pământ și... Speriată, începu să-l strige. Un zgomot asemănător se auzise în timpul valului uriaș.

– Bryn? se ridică în picioare. Bryn, unde ești?

– Aici, Tara! Vocea lui o chema prin întuneric și Tara se grăbi să i se alăture, cu toate că nu deslușea prea bine pe unde merge. La un moment dat, văzu o mână întinsă și se prinse de ea, pentru că, și pe întuneric, știa că e a lui Bryn.

Acesta o trase lângă el și lângă ceilalți pescari, și Paul și Meli, care erau adunați în jurul lui, tăcând.

Tara îi privi curioasă și, încercând să înțeleagă despre ce era vorba,deveni și ea atentă la zgomotele din jur.

– Uite, o să vedem apusul, spuse ea încântată, privind încă somnoroasă cerul plin de culori. Dar oare cum e posibil să fie de două ori apusul într-o zi? Doar cu câteva ore în urmă îl privise alături de Bryn...

– Nu e apusul. E reflecția a ceea ce se întâmplă în craterul de sub noi. Vocea lui era calmă și clară. Tarei îi fugi somnul și se uită atent la el, privindu-i cu drag și teamă trăsăturile frumoase, luminate de un foc subteran.

– Dar vulcanul acesta e inactiv. Privi fețele îngrijorate ale celor din jur. E stins. N-are cum să erupă. Așa a spus Paul.

– Paul a spus că e inactiv de aproape un secol, sublinie Bryn. Valul uriaș probabil că l-a trezit la viață.

Și ce mai viață zgomotoasă! Pământul vibra sub picioarele lor, iar zgomotul era asurzitor, parcă scos de un dragon furios.

– Ah! strigă Tara și se prinse de mâna lui Bryn în timp ce în craterul de sub ei, lava începu să fiarbă și să arunce limbi de foc pe pământ și în văzduh.

Picături de lavă începură să se scurgă pe margini, spre ei.

Lavă! Privi cu ochii măriți de groază.

– Toată lava care va ieși din crater, va veni pe partea asta de insulă, realiză ea înfricoșată. Se întoarse repede spre Bryn. Nu știa de ce, dar parcă în el vedea scăparea. Trebuie să plecăm cât mai repede. Să mergem pe plajă...

– Plaja e încă acoperită de ape, i-o tăie el. Nu e scăpare pe partea aia.

– Bărcile...Apoi își aminti că valul uriaș le luase cu totul și nu mai era nici urmă de ele. Privi spre crater și văzu că deja zgomotul și intensitatea se dublaseră.

– Suntem prinși aici. Prinși între lava încinsă și apă. Cuvintele astea alergau de colo-colo în mintea ei, în timp ce-l lovea pe Bryn cu pumnii în piept.

– Lava n-ar fi curs pe cealaltă parte a insulei. Dacă m-ai fi lăsat sub palmierii ăia, aș fi fost în siguranță!

– Încetează, Tara! Încetează! O luă de umeri și o scutură din răsputeri, ca să-i treacă isteria.

– Se va lumina într-o oră sau două, spuse Paul.

– Nu putem aștepta zorile. Uită-te lângă tine, lava va sparge cu siguranță craterul în mai puțin de o oră.

Într-adevăr, Bryn avea dreptate. Lava amenința să iasă și să nimicească tot ce întâlnea în cale. Inclusiv pe ei. Dar ce culoare frumoasă avea! Îi amintea Tarei de floarea pe care i-o dăruise Bryn cu două seri în urmă. De acum, pe insulă nu vor mai crește asemenea flori. Lava va distruge toată vegetația.

– Lava de pe margine ne va ajunge mai repede decât cea din interior, spuse Paul gânditor.

– Așa că nu trebuie să stăm și să așteptăm să se întâmple una ca asta, adăugă Bryn repede.

– Dar plaja...ai spus că...

– Plaja nu intră în discuție, spuse el. Trebuie să găsim altă soluție. O să rămânem pe partea asta a muntelui și o să încercăm să mergem de-a lungul lui, până ajungem la partea care are contact direct cu marea. Până vom ajunge acolo, o mare parte din lavă va intra repede în apă, și noi vom fi feriți de pericol. Asta dacă lava va păstra direcția pe care și-a făcut-o acum. Nu era nicio garanție că un astfel de lucru se va întâmpla. Iar simplul gând că lucrurile n-ar decurge conform planului, o speria de moarte pe Tara.

– Toată lumea să se ia de mâini ca să formăm un lanț. Încă o dată Bryn lua comanda, iar Tara era prea speriată ca să comenteze lucrul ăsta. Pune fiecare copil între doi adulți, îi spuse el pescarului care vorbea engleza. Paul, tu, Meli și cu mine, vom merge în pas cu ceilalți. Astfel, putem s-o ținem amândoi pe Meli. Tarei nu-i spuse nimic, dar ea încă mai aștepa un semn de la el, să-i spună ceva care să n-o facă să pară că o consideră o parte din mulțime.

– Tara, tu mergi în spatele meu și te ții cu o mână de unul din pescari, iar cu cealaltă de cureaua mea. I-a vorbit! Și, mai mult decât atât, a lăsat-o să se agațe de el pentru a se salva. Bineînțeles, ar fi preferat să o țină de mână, dar era mai bine decât nimic.

– Țineți-vă bine! să nu dați drumul mâinilor, spuse Bryn ridicând vocea, astfel încât să fie auzit și de pescarul care înțelegea engleza, pentru ca el să le transmită asta și oamenilor săi. Luați-vă copiii mici în brațe și mergeți cât de repede puteți. Nu avem timp să ne oprim pentru cei care rămân în urmă. Nu e vreme de pierdut!

Vine sfârșitul lumii, își spuse Tara, cu gândul la ceea ce se întâmpla sub pământul pe care stătea. Un uragan, un val tsunami și acum o erupție vulcanică. Ce se mai putea întâmpla oare?

Simțea cum transpirația îi șiroia pe față, mâinile îi deveniseră umede, iar pielea de pe corp nădușită. Oare vor scăpa cu viață? Sau ăsta avea să fie sfârșitul? Gândindu-se la asta și încercând să fie atentă și la porțiunile pe care călca, îi alunecă mâna de pe cureaua lui Bryn.

– Tara! strigă el, speriat.

– Mi-a alunecat mâna, veni răspunsul, ca o scuză. Ochii lui o priveau îngrijorați. Ea își șterse transpirația de pe față, apoi încercă să se prindă din nou de el.

– Continuă să mergi. Te țin eu, acum. Venise lângă ea și o luase pe după talie. Voia să se asigure că va ajunge cu bine la destinație. Nu mai avea încredere că se va ține bine de el, așa că Tara continuă să meargă în atmosfera sufocantă de căldură și fum, într-o noapte care parcă nu se mai sfârșea.

Dintr-o dată, aerul se făcu mai răcoros și mai curat și o adiere ușoară a vântului îi împrospătă fața și pielea nădușită. Ridică ochii și privi în jur.

Se luminase de ziuă și ajunseseră pe porțiunea de pământ înconjurată din toate părțile de apă.

– Eliberați-vă mâinile și odihniți-vă. Bryn îi eliberă Tarei talia, iar aceasta se așeză pe pământ, lângă Meli, căreia Paul îi puse bebelușul în brațe. Era incredibil, dar Junior încă dormea.

– A trăit atâtea experiențe în ultimele patruzeci și opt de ore cât să-i ajungă pentru o viață întreagă, spuse Bryn zâmbind.

– Și tu la fel, zise Paul. Ia privește-ți iahtul, acum e parcă mai aproape de țărm.

– Da, probabil că e plin de apă. Nu va mai dura mult până se va scufunda, preconiză el.

Cum putea vorbi cu atâta detașare de iahtul care era pe cale să fie înghițit de ape? Tara îl privea nedumerită. Ea se simțise distrusă când și-a pierdut rulota și era doar o mașină închiriată. E adevărat că pe ea o îngrijora mai mult costul pe care va trebui să-l suporte ca să acopere plata vehiculului. Dar Bryn nu părea deloc îngrijorat din pricina asta. Trebuie să câștige o grămadă de bani, ca să privească atât de calm toată situația, gândi ea, caustic. Iar Bryn ar trebui să fie el însuși tare ca bariera de corali pentru a-și privi cu detașare sfârșitul iahtului numit după o femeie...

Dintr-o dată, își dădu seama că o privește cu niște ochi iscoditori, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Arăți de parcă tocmai ai fi ieșit dintr-o mină de cărbuni, spuse ea, încercând să-și ia gândurile de la iaht. Și într-adevăr, chiar așa arăta Bryn. Avea praf pe față și în păr, iar pantalonii și tricoul care fuseseră cândva albe, acum erau înnegrite de pământ.

– Și tu la fel, spuse el, zâmbind.

Tara își privi cu atenție bluza și fusta care acum căpătaseră nuanțe pământii. Oare și fața era la fel de neagră? gândi ea, ducând repede o mână să verifice.

– Și ea e plină de praf, veni răspunsul prompt al lui Bryn, care parcă îi citise gândurile. Își îndreptă repede privirea spre apa care arunca stropi pe marginea malului, și înainte să facă vreo mișcare, Bryn o opri. Nu face asta, îi zise el.

– Nu văd de ce să n-o fac.

– Nu știm cât timp va mai dura până ne vom putea spăla în apă curată. Sarea o să-ți usuce pielea dacă nu e îndepărtată la timp. Apoi, văzând că încă n-o convinsese, spuse indiferent: alege singură între o piele murdară și una uscată.

– Mai bine arătam ca acele căprițe, spuse Meli, arătând spre unele care pășteau nepăsătoare prin tufișuri. Pe blana lor nu se observă praful. Iar dacă se întâmplă să se murdărească, pur și simplu se scutură și scapă de senzația neplăcută.

– Sunt ca cele pe care le-am văzut pe plajă, nu-i așa Meli? întrebă Tara.

– Da, dar nu înțeleg cum de s-au apropiat atât de mult. De obicei sunt tare timide. Poate că se tem de furia vulcanului.

– Se tem de vulcan... repetă Bryn gânditor, privindu-le atent. Oare? întrebă ca pentru sine, apoi spuse pe un ton calm. O să merg pe partea cealaltă a piscului, ca să văd ce le-a adus aici.

– Vin cu tine spuse Tara imediat, dorind să știe exact în ce poziție se aflau.

– Nu e nevoie, o refuză el.

– Vin oricum, spuse ea pe un ton hotărât. Vreau să-mi dezmorțesc oasele, adăugă la nimereală.

– Cum vrei; tonul lui păru indiferent, dar Tara nu-l luă în seamă.

Nu mai zise altceva și porniră alături spre locul de unde veniseră caprele. Dedesubtul lor se auzeau zgomotele vulcanului, iar un altul ca un fâșâit devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce înaintau.

– Caprele nu se mișcă, observă el, cu ochi de vultur.

– Să ne apropiem încet de ele. E păcat să le speriem mai mult decât sunt deja. Refuză să recunoască faptul că țapul negru și impunător o speria mai mult decât l-ar fi speriat ea.

Mai merseră puțin, până ce Bryn spuse, la un moment dat:

– Până aici. O luă de mână, adăugând. E destul de sus, așa că ar trebui să văd tot ce se întâmplă. De aici putem să vedem plaja și împrejurimile.

Da, plaja unde parcase ea mașina... plaja cu palmieri...

– Nu mai e nicio plajă! exclamă ea, înmărmurită. Și nu mai sunt nici palmieri! Peste tot era doar apă, apă care nu se mai termina și din care din când în când mai ieșeau aburi, ca din ceaunul unei vrăjitoare. Oh! loviturile astea! Și fumul! Își acoperi urechile câteva secunde.

– Loviturile se aud de la rocile care explodează din cauza căldurii, iar fumul iese din contactul lavei încinse cu apa, explică Bryn.

Într-adevăr, spectacolul era unul de coșmar, cu atât mai mult cu cât era văzut prin ochii ei speriați.

– N-avem cum să traversăm partea asta, spuse Bryn, gânditor.

– Suntem blocați...spuse Tara.

– Nu chiar. Mai e o cale...

– Ar fi bine să fie una foarte rapidă, zise Paul care venise alături de ei. Nu mai avem mâncare sau apă. Lava amenință să ne ajungă din urmă, și suntem înconjurați din toate părțile de mare. Nu mai avem mult. Cum să scăpăm?

– Cu Roseanne, spuse Bryn calm, privind gânditor spre iahtul care încă nu fusese înghițit de ape.

– Nu se poate ajunge la iaht, spuse Paul cu o voce mustrătoare, pentru că Bryn îndrăznise să le dea speranțe deșarte. Ar însemna suicid, să traversezi astfel de ape ca să ajungi la el. Dacă rămânem aici, poate mai avem o șansă să supraviețuim.

– Roseanne are stație radio,, insistă Bryn. Dacă reușesc să ajung la iaht, iar stația încă mai funcționează, o să trimit un mesaj de S.O.S.

– Chiar dacă ai ajunge la iaht, sigur n-o să ai semnal.

– O să ajung. Uită-te la direcția valurilor, Paul. Toate bat spre iaht. Dacă prind unul destul de mare, am șansa să mă propulseze până pe punte.

– Poate să te izbească de iaht, mai bine zis, spuse Paul acid, dar speranța îi licărea în ochi.

Văzând asta, Tara izbucni:

– Nici să nu te gândești. Paul, oprește-l. Nu știe ce face.

N-o să te las, mă auzi? O să te omori. E o nebunie. Oprește-l, Paul, până nu e prea târziu! N-o să ajungi niciodată la iaht! Mai bine rămâi aici cu noi și așteptăm să se întâmple o minune. Îl scutura frenetic de brațe, gândindu-se că poate astfel se va face auzită și înțeleasă. Chiar tu ai spus că iahtul se poate scufunda în orice clipă, dacă ajungi acolo și... Dar nu mai putea continua. Nu putea să dea glas fricii care pusese stăpânire pe ea. N-o face, Bryn, spuse ea, și lacrimile îi inundară fața. Ce se va întâmpla dacă el nu-i va mai fi alături? Bărbatul din fața ei avea o privire ciudată, pe care ea nu i-o putea înțelege...

– Trebuie să încerc, Tara.

– Vin cu tine, se oferi Paul fără să ezite.

– Mulțumesc, Paul, dar asta e treaba mea. Apoi adăugă, văzând că bărbatul nu era convins să renunțe. Tu îi ai pe Meli și pe Junior. Trebuie să rămâi cu ei. Eu nu am pe nimeni.

Deci ea, Tara, nu conta. Îl privi cu ochi de gheață, și simți cum fața îi devine din ce în ce mai palidă, în ciuda faptului că era acoperită cu praf.

– Dacă dau greș, atunci va veni rândul tău, îi spuse Bryn, lui Paul.

– Bryn...strigătul ei parcă era unul de adio. Se duse la el cu mâinile întinse și el le prinse în ale lui, trăgând-o spre el și cercetându-i fața cu ochi atenți. Ce ochi frumoși! O privea cu o tandrețe nemăsurată. Parcă ar fi vrut să-i transmită ceva. Dar nu putea pricepe ce.

– Tara... făcu o pauză. Oare o să-i spună? Dar ce să-i spună?

Se încordă, în așteptare.

– Urează-mi noroc, Tara. Și plecă.

Noroc? Noroc îi trebuia ca să înfrunte valurile imense? Noroc ca să fie aruncat pe o punte unde avea să rămână singur până îl vor înghiți apele?

– Dar de ce trebuia să se sacrifice tocmai el? De ce Bryn? De ce trebuie să facă el întotdeauna totul?

Paul o luă pe după umeri.

– Așa e el. Gata să ajute în caz de nevoie.

N-o liniștea cu nimic, în plus ar fi dorit ca Bryn s-o ia în brațe, și nu el.

– Liniștește-te, Tara, poate va avea noroc.

– Dar mai sunt bărbați aici care ar putea face asta. Pescarii sunt obișnuiți cu marea. De ce nu se oferă niciunul?

– Pentru că toți au familii de care trebuie să aibă grijă.

Iar Bryn n-avea pe nimeni. Speriată, îl privi cum se îndreaptă spre cel mai înalt punct al muntelui, și așteaptă un val mai mare.

– Acum! îi strigă Paul, iar Bryn, la semnalul lui, se aruncă în valuri, având-o ca țintă pe Roseanne.

– Nu se mai vede! strigă Tara disperată, ducându-și mâinile la gură. Ar fi vrut să țipe, dar nu avea forță. Ar fi vrut să plângă, dar ochii îi erau uscați. Se prinse cu un braț de Paul și scrută locul în care dispăruse Bryn.

– A ieșit la suprafață! spuse Paul vesel. Uite-l, un val mare vine spre el.

– Oh, Doamne! N-o să reușească.

Nimeni n-ar reuși să înoate într-un asemenea val.

– Nici n-o să încerce măcar, zise el relaxat. Își va folosi corpul ca pe o placă de surf, ca să plutească până la iaht. Făcu o pauză, după care spuse îngândurat. Oare valul va fi destul de înalt ca să-l aducă pe punte? Sau o să-l izbească de vas?

Care erau șansele? Aproape nule. Tara privea cu sufletul la gură, incapabilă să dea glas gândurilor sale, incapabilă să privească. Când valul începu să se spargă, simți că se rupe ceva și în interiorul ei.

– Oh, n-o să reușească! Nu pot să privesc! spuse și își îngropă fața în umărul lui Paul.

– A reușit! E pe punte! A reușit, Tara! Uite, a ajuns!

Priviră amândoi spre iaht, dar Tara observă:

– Nu se mai ridică? Toate speranțele păreau să se risipească. E epuizat. O să fie luat de valuri. Încă un val spălă puntea vasului, iar Tara șopti: Bryn...

– Se ridică! E bine. Meli sărea în sus de bucurie. Ea și ceilalți pescari veniseră să se alăture celor doi și să ia parte la actul de eroism al lui Bryn. Cred că a văzut că mai venea un val și a stat jos până a trecut. Ura pentru Bryn! Uite, ne face cu mâna.

Într-adevăr, bărbatul era întreg și le făcea semn că totul va fi bine.

– Ce face acum? întrebă Paul, nerăbdător? Bryn părea să ia ceva în mână, dar nu puteau vedea ce pentru că vizibilitatea era redusă.

– Sper că nu e nebun să lanseze de unul singur barca de salvare. Pe o vreme ca asta, e un lucru imposibil.

Tara se încordă. Oare de ce întârzia atât Bryn? Cu fiecare minut care trecea, pericolul creștea.

– Face un foc de avertizare, spuse Paul și chiar în momentul următor, două pale de foc se ridicară spre cer. Oare cine va observa încercarea asta timidă de a cere ajutor? Disperarea puse din nou stăpânire pe Tara.

– Înseamnă că stația nu funcționează.

– Nu neapărat, o lămuri Paul. Bryn se poate să fi folosit ambele resurse pentru orice eventualitate.

Vezi? Acum intră în cabină. Bryn dispăru înăuntru să înfrunte cine știe ce dezastru în timp ce încerca din răsputeri să trimită un semnal de S.O.S.

Ora care a urmat a fost una îngrozitoare pentru Tara. Bryn rămăsese în cabină. Oare încerca să pună în funcțiune stația? Sau... Nu îndrăznea să-și lase mintea să prelucreze cealaltă alternativă. Valurile continuau să se izbească de iaht cu aceeași intensitate, vulcanul din spatele lor arunca nori de fum și flăcări la intervale regulate și tot ce putea face era să stea și să privească, să spere și să aștepte... să aștepte...

– Așază-te și odihnește-te, o sfătui Paul cu un glas blând, dar ea dădu vehement din cap. Faptul că era obosită de atâta așteptare pe o stâncă, pălea în comparație cu pericolul pe care-l înfrunta Bryn.

– Nu pot. N-avea cum să se odihnească.

– Ia ascultați, spuse Paul la un moment dat, ridicându-și capul. Auziți ceva?

– Ce să auzim? Tensiunea o făcuse pe Tara iritabilă.

Nu putea auzi nimic altceva în afară de zgomotele pe care le făcea vulcanul furios și marea înspumată. Ce ar trebui să auzim?

– Sună de parcă ar fi... Așa e! exclamă Paul. E un elicopter – Sea King.

– Un ce? Tara se holba la el, încă nedumerită.

– Un elicopter! Aici! strigă Paul. Cu siguranță, Bryn a reușit să trimită un semnal și acum au venit ajutoare după noi.

Elicopterul se rotea în jurul lor, iar Tara îl privea tăcută.

– E posibil să nu fi venit după noi.

– Ba da. Uite, încearcă să aterizeze. Bravo, Bryn! Ne-ai salvat!

Dar unde era Bryn? Tara nu se putea bucura pe deplin alături de ceilalți. Cerceta cu ochi pătrunzători puntea iahtului. Elicopterul a venit la semnalul de ajutor trimis de Bryn, dar el unde era? De ce nu apărea? Mai privi o dată, de data asta cu mai multă atenție. I se păru că puntea dispare încet încet, înghițită de ape. Crezu că e doar o iluzie, dar peste câteva momente, i se confirmă adevărul. Iahtul se scufunda, cu Bryn înăuntru.

Elicopterul aterizează și din el coborâră niște bărbați în uniforme, iar Paul, Meli și pescarii s-au grăbit spre ei, dar Tara nu era atentă la nimic din toate astea. Singură, rămase să privească iahtul care dispărea puțin câte puțin în valuri.

Nu mai dura mult până Roseanne dispărea din vedere și Bryn tot nu apărea.

Capitolul 8

– Suntem pregătiți de decolare, domnișoară. Urmă o pauză, apoi vocea continuă pe un ton mai înalt: suntem pregătiți să...

– Nu puteți pleca fără Bryn. Îl auzise și prima dată, dar nu voise să înțeleagă ce-i spusese.

– Cine e Bryn? Bărbatul în uniformă privi în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca Bryn să apară din spatele vreunei stânci.

– E pe iaht. Nu puteți pleca fără el. Trebuie să așteptăm.

– Ceea ce știu sigur e că nu putem aștepta, domnișoară.

– Nu vă cer să așteptați mult, spuse ea, din ce în ce mai disperată. Doar până apare Bryn.

– Dacă într-adevăr e un bărbat pe iaht, bărbatul aruncă o privire neîncrezătoare spre iahtul care se scufunda lent dar sigur, nu are nicio șansă să se întoarcă și să ni se alăture. Priviți valurile. Doar un pește ar putea înota așa de bine încât să le supraviețuiască.

Oricine ar fi pe iaht, trebuie să rămână acolo până vine și celălalt elicopter după el.

– Ce alt elicopter? întrebă Tara nedumerită? De ce nu poate acesta...

– Pentru că Sea King e un elicopter pentru transport, i-a explicat bărbatul cu calm. N-are cum să aterizeze pe iaht pentru că puntea e aproape scufundată și dacă ar face-o, s-ar scufunda amândouă. Sea King nu e echipat pentru salvare, însă celălalt elicopter este și va veni în scurt timp. E doar cu o jumătate de oră în urma noastră.

– O jumătate de oră? S-ar putea să ajungă prea târziu! strigă Tara, disperată. Iahtul se scufundă. Nu putem să plecăm și să-l lăsăm pur și simplu acolo. Nu-l putem abandona astfel!

– Din câte văd eu, iahtul pare destul de stabil. Nu se va scufunda așa ușor.

Un alt soldat veni și o luă de braț, împingând-o ușor spre cabina elicopterului.

– O să se scufunde! Îți spun eu! strigă ea disperată, încercând în zadar să se elibereze de brațul care o ducea spre elicopter.

Îi căută din priviri pe Paul și pe Meli, dar aceștia erau deja urcați în cabină. Mai rămăseseră doar câțiva pescari care își așteptau rândul, dar aceștia nu-i erau de folos pentru că nu înțelegeau engleza și oricum o priveau ca pe o ciudățenie care se agită tot timpul. Chiar și acum, parcă îi zâmbeau. Pilotul strigă dinăuntru:

– Sus, domnișoară.

– Cu cât rămânem mai mult, cu atât riscăm viețile celorlalți oameni din elicopter. Nu putem face nimic pentru bărbatul de pe iaht. Trebuie să înțelegeți.

Odată urcată în elicopter, Tara își lipi fața de unul din hublouri și privi în jos în timp ce elicopterul se ridica. Au trecut peste valuri, peste iaht și...De pe vârful unuia din catarge, o mână flutura spre ei.

– Bryn! Tara privi neîncrezătoare, dar când mâna se mișcă, își dădu seama că nu era o iluzie. I se adresă bărbatului de lângă ea: Bryn trăiește! Ne face cu mâna. Sunt sigură că puteți face ceva. Zburați deasupra lui și aruncați o frânghie sau ceva, orice. Spuneți-i pilotului, repede, până nu e prea târziu!

– Calmați-vă, domnișoară și așezați-vă, o împinse bărbatul pe scaun. V-am mai spus. Nu putem face nimic. Nici măcar nu ne putem apropia de iaht, pentru că asta ar însemna să riscăm să rupem elicea. Iar eu nu risc viața a douăzeci de oameni pentru unul singur.

Elicopterul își continuă drumul, fără să ia în seamă atenționările lui Bryn. Tara scrută cerul în speranța că va observa un elicopter care să vină în ajutorul bărbatului și, după un timp care i s-a părut o veșnicie, apăru în sfârșit unul care se îndrepta spre locul din care tocmai veniseră ei. Dar va ajunge oare la timp? se întreba Tara.

– Elicopterul și piloții sunt echipați pentru astfel de salvări, încercă bărbatul s-o liniștească.

– Da, probabil că aveți dreptate, se auzi Tara spunând.

– Oh, bineînțeles, răspunse el, mulțumit că reușise să-i distragă puțin atenția. Oamenii de pe el sunt niște adevărați profesioniști și-l vor pescui pe cel de pe iaht într-o clipă.

Da, dacă Bryn mai era pe iaht.

Baza militară era mare și bine dotată, iar cei câțiva soldați care își făceau veacul acolo erau prietenoși și ospitalieri. De cum a aterizat elicopterul, toată lumea a fost condusăă în sala de mese unde a fost îndemnată să mănânce mâncarea pregătită special pentru ei și să bea cafea fierbinte.

Tara, deși era extrem de înfometată, nu putu mânca nimic. Își luă în schimb cafeaua și se duse la una dintre ferestre, ca să vadă când se întoarce elicopterul plecat după Bryn.

– Ce ai de gând să faci acum, Tara? o întrebă Meli, care își luase farfuria și cana și venise lângă ea.

– Să fac? întrebă ea nedumerită.

Să-l aștepte pe Bryn. Ce altceva ar mai putea face?

– Soldații au pus la dispoziția pescarilor câteva cabane, până se vor hotărî ce au de gând să facă, o informă tânăra mămică. Paul și cu mine vom merge să stăm la niște rude de aici, pentru un timp, până ne vom găsi un loc al nostru. Paul le telefonează acum, iar unul dintre soldați ne-a promis să ne ducă acolo cu mașina, când suntem gata. Ești binevenită să vii cu noi, o invită ea pe Tara cu căldură. Plecăm imediat după ce terminăm de mâncat.

Să plece fără să-l mai vadă o dată pe Bryn? Ideea era imposibilă.

– Paul va ține legătura cu el, o asigură fata. Ne vom întâlni cu toții la botez.

– Mașina e gata, doamnă.

Un bărbat înalt și cu un zâmbet luminos veni s-o anunțe. Meli se ridică, așezându-și mai bine copilul în brațe.

– Vino cu noi, Tara, îi mai spuse ea o dată.

– Nu pot, veni răspunsul ei.

– Dar unde te vei duce? Ce vei face? Meli era uimită de refuzul ei. Ți-ai pierdut rulota, hainele, pașaportul...

Până și rulota părea insignifiantă pe lângă pierderea lui Bryn. Trebuia să se asigure că era bine înainte să plece.

– O să mă gândesc eu la ceva. Întâi, trebuie să văd dacă Bryn aterizează cu bine.

– Nu trebuie să aștepți mult, spuse Paul care se apropiase de ele arătându-le elicopterul care ateriza nu departe de bază.

Pentru câteva secunde, Tara nu mai respiră și nu mai făcu nicio mișcare.

– Bryn nu e cu ei! Frica și deznădejdea puseră stăpânire pe ea, pereții parcă începeau să se apropie și...

– Mulțumesc că m-ați adus, băieți! o voce răsună în mintea și în jurul ei, iar Bryn apăru din spatele unui soldat, în timp ce-și lau la revedere de la echipaj. Se îndreptă spre ușă, arătând un calm și o stăpânire de sine uimitoare.

– Bryn! Într-un exces de zel, Tara fugi în întâmpinarea lui, bucuroasă și recunoscătoare pentru că e în viață. Bryn, slavă Domnului că ești bine! Eu...

– Văd că sunteți bine cu toții, spuse el privind în încăpere.

Tara rămase blocată, neștiind ce să mai spună.

Trebuia să spună ceva care să fie doar pentru ea. Să-i spună că se bucură că e bine și că-i mulțumește că l-a așteptat... În schimb, a plecat de lângă ea și s-a îndreptat spre Paul și Meli.

– Mă bucur că ai reușit, Paul, spuse el, dând mâna cu bărbatul.

O lăsase pe Tara în spatele lui, în timp ce aceasta se umplea de furie și de resentimente. Li se alătură și ea.

– Am reușit mulțumită ție.

– Am avut noroc că stația mai funcționa încă, spuse Bryn, modest, eliminând partea în care el făcuse de fapt toată treaba. Cum a suportat Junior călătoria?

Pentru moment, Tara simți invidie față de copilul care se bucura de atenția lui Bryn.

– Bine. A dormit tot timpul, spuse tânăra mămică zâmbind.

– Ce planuri aveți, Paul?

Deci, era interesat de planurile celorlalți și puțin îi păsa de soarta ei. Foarte bine, dacă asta vrea, așa să fie! Nu am nevoie de atenția lui. Imediat cum mi-a plătit pentru rulotă, ne vom urma fiecare drumul lui.

– Vom sta la niște rude, până vom găsi un loc al nostru, răspunse Paul.

– Iar eu mă duc cu ei, zise Tara, spre uimirea lui Meli. Drăguț din partea rudelor voastre să mă primească și pe mine. Așa, o să am câteva zile de liniște până rezolv toate treburile la Consulatul Marii Britanii. În mod deliberat, îi întoarse spatele lui Bryn și se îndreptă alături de Meli spre jeep.

– Avem nevoie de o mașină mai mare, spuse Meli.

Au pus în spate un coș pentru copil care ocupă aproape tot spațiul.

– Eu și Tara vom călători în cea de aici.

Înainte să poată reacționa, fu trasă de Bryn într-o altă mașină parcată lângă bază. Nu-și amintea ca și el să fi fost invitat. Probabil că l-a invitat Meli în timp ce se îndrepta spre mașină. Dacă ar fi știut că vine, nu s-ar fi grăbit să accepte. Iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci Tara va avea grijă ca șederea ei să fie una foarte scurtă, își spuse. De fapt, se va rezuma doar la o noapte, pentru că mâine dimineață se va arunca practic la picioarele celor din ambasadă, doar pentru a evita să mai petreacă o oră în compania lui Bryn.

– Stați aproape de noi, spuse Paul din celălat vehicul, iar Bryn, după ce o depozită pe Tara pe scaunul pasagerului, se urcă și el la volan, spunând:

– Vom sta.

Cele două jeepuri porniră, cel cu Paul și cu Meli înainte, iar cel în care era Tara și Bryn în urmă.

La un moment dat, însă, între ei doi interveni o mașină de pompieri, iar jeepul din față vira la dreapta, spre oraș.

– Paul ne-a spus să stăm aproape de ei, spuse Tara, speriată. N-avea de gând să mai stea mult singură cu Bryn, iar dacă pierdea urma jeepului în care erau Meli și Paul, n-aveau cum să mai ajungă la rudele acestora.

– Exact așa a zis, spuse Bryn, care însă vira în partea opusă.

– Ai luat-o greșit! strigă ea, în timp ce Bryn accelera.

Privi deznădăjduită cum se îndepărtau de celălalt vehicul. Unde vrei să mergi? Șoferul lui Paul a luat-o în altă direcție. E cumva vreo glumă de-a ta?

– Mergem spre Lamura și nu glumesc deloc.

– Pentru Dumnezeu! Nu te mai prosti și întoarce odată mașina, înainte să-i pierdem din vedere. Dar era deja pierdută. Nu știa pe unde se află și pierduse și unica speranță de a merge alături de cei doi soți. Trebuie să ne întoarcem. Mă așteaptă rudele lui Paul.

– Ei, acum Paul și-a dat seama că nu mai vii cu ei.

– Nu poți să mă iei împotriva voinței mele! spuse Tara furioasă. Aici suntem în Hawaii, nu în Mahila! O să strig după ajutor.

– Și lumea o să-ți ureze ședere plăcută în Lamura. Nu uita că ești cetățean străin pe pământ american. N-ai acte, bagaj, pașaport.

– Le-am avut în rulota care a fost luată de valuri. Tu știi bine asta.

– Am văzut rulota luată de ape, dar nu sunt sigur că aveai în ea acte și pașaport, așa că n-am cum să declar...

– Nu vorbi prostii, izbucni ea. Bineînțeles că aveam acte, cum aș fi ajuns acolo? N-are niciun sens să crezi altceva.

– Așa e, dar autoritățile vor dovezi.

– Și cum să le dovedesc asta? Singura dovadă pe care o am e pe fundul mării, mulțumită ție, îi reaminti. Până nu ajung la ambasadă ca să le explic...

– Cu siguranță, îți va oferi toate dovezile de care ai nevoie. Însă până atunci, mă ofer să garantez pentru tine, atâta timp cât rămâi în Lamura.

– Ce faci? întrebă Tara, și mai furioasă. Și ce e Lamura? O închisoare? întrebă ea sarcastic.

– Din contră, spuse Bryn calm. Lamura este o casă foarte confortabilă.

– A ta?

– A mea, confirmă el.

– În cazul ăsta, șederea mea se va rezuma la o singură noapte. Mâine în zori, voi merge la consulat.

– Va trebui să stai mai mult, îi spuse bărbatul cu siguranță în glas. E vacanță națională în perioada asta și timp de trei zile nu lucrează nimeni.

Oh! Trei zile în compania lui Bryn! În casa lui! De ce trebuia să i se întâmple una ca asta? Își aminti ceva. Dacă mergeau acasă la el, înseamnă că acolo era și Roseanne. Da! Cum a putut uita așa ceva?

– Cum ai putut să faci asta? izbucni ea.

– Ce să fac?

– Să mă duci acasă la tine arătând în halul ăsta? Du-mă înapoi la bază, imediat! spuse ea, pe un ton autoritar. Sunt zgâriată, sunt murdară, iar tu mi-ai făcut fusta franjuri.

– Dacă o să continui să spui asta, oamenii se vor gândi la ce e mai rău, continuă el să conducă glumind pe seama ei. Și în plus, în afară de fusta ruptă, și eu arăt la fel ca tine.

– Dar tu te duci acasă, eu... Aproape că voia să spună "eu merg să o cunosc pe Roseanne". Dar se opri la timp. Iar dacă așa ceva s-ar fi întâmplat vreodată, ar fi vrut să fie îmbrăcată decent și să fie curată, ca să capete încredere în forțele proprii.

– Dar tu vii acasă la mine, ca oaspete. Iar odată ajunsă acolo, o să-ți găsim ceva de îmbrăcat.

În ce anume avea să se schimbe? În hainele Roseannei? Perspectiva era insuportabilă, dar de vreme ce nu mai avea nimic, în afară de ce era pe ea, trebuia să suporte toate astea pentru câteva zile.

Stătu liniștită în timp ce jeepul trecea prin plantații de ananas și sfeclă de zahăr. Drumul era bun și urcau încontinuu, iar la un moment dat, intrară pe un drum de țară, mărginit de pășuni pe care păsteau în voie vaci din rasa Hereford. Bryn privea atent la drum, iar Tara, sprijinită de scaun, lăsa soarele după-amiezii să-i joace pe față.

– Lamura e chiar în fața noastră, spuse bărbatul.

Tara văzu o casă de țară, o adevărată reședință, construită în stil american. Cu o terasă spațioasă, și cu o curte îngrădită de arbori.

Bryn opri mașina în fața ei, iar de pe verandă, o femeie blondă se apropie.

Roseanne?

Tara se încordă în timp ce femeia se îndrepta către ei. Era înaltă și slăbuță, îmbrăcată într-o rochiță din bumbac verde și purtând sandale asortate. Le zâmbi prietenos și se apropie de jeep. Lăsă în aer o dâră de parfum, iar din câte văzu Tara, părea să fie mult mai în vârstă decât Bryn.

N-o să-l iert niciodată că m-a adus aici! Niciodată!

– Bryn! Slavă Domnului că ești teafăr! Necunoscuta îl îmbrățișă cu afecțiune pe tânăr.

Când am auzit buletinele de știri, am crezut că... ne-a fost teamă să nu...

– Sunt cât se poate de bine și foarte bucuros să te văd. O îmbrățișă și el și o sărută pe ambii obraji. Tara privi uimită scena, pentru că, în sinea ei, se aștepta s-o întâmpine mai afectuos pe Roseanne.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine o baie caldă și o masă bună, femeia îl privi din cap până în picioare. Și ambele gata gata, dar Con spune că mai întâi trebuie să bei ceva, așa că-ți pregătește o băutură.

Con? Uimirea Tarei crescu la auzul unui nou nume.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Liz! Știi atât de bine să potrivești lucrurile! îi mulțumi Bryn zâmbind.

Liz, nu Roseanne! Tara nu mai știa ce să creadă și simțea că începe să aibă o migrenă.

– Tara are nevoie de îngrijirile tale mai mult decât mine, spuse el în timp ce mergea să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare. Valul uriaș i-a luat totul în afară de ceea ce are pe ea.

Și oare a cui era vina pentru ceea ce se întâmplase? părea Tara să-l întrebe din priviri pe Bryn, dar acesta nici nu băgă de seamă.

– Tara, fă cunoștință cu Liz.

Tara dădu mâna cu femeia și când ridică ochii văzu că era întâmpinată de un zâmbet prietenos.

– O să am grijă să te simți bine, îi promise Liz de îndată. Dar mă tem că hainele mele nu ți se vor potrivi, pentru că ești foarte slăbuță. O spusese ca pe un compliment, iar Tara se simțea deja

mai bine. Haideți amândoi în casă să vă beți mai întâi băutura. Îl luă pe Bryn de un braț, iar pe Tara de celălalt și porniră înăuntru.

Urcară treptele și din terasă intrară în camera de zi. Tara se gândi că dacă cele trei zile vor fi ca aceasta, cu Liz care să stea mereu între ei doi, atunci le va suporta cu ușurință, își spuse ea, cu mult optimism.

– Uite-i pe refugiați, Con, strigă Liz bucuroasă în timp ce intrau în casă. Vino să-l cunoști pe soțul meu, Tara, spuse femeia și o împinse într-un hol cu mobilă luxoasă și frumos așezată.

– Bine ai venit la Lamura, zise bărbatul, dând mâna cu ea și oferindu-i paharul.

Într-o astfel de atmosferă plăcută, Tara simți că încet-încet începe să-și recapete încrederea în sine.

– Acum, o să mergem să-ți caut niște lucruri, spuse Liz, luând-o pe Tara și conducând-o sus pe scări. Între timp, tu o să te relaxezi în baie. Ți-am spus deja, lucrurile mele sunt mari pentru tine, dar cele ale fiicei mele cred că-ți vin de minune. Dintr-o dată, încrederea Tarei se evaporă, și începu să se încordeze în timp ce-și urma gazda într-un dormitor spațios.

– Fiica ta? cuvintele i-au ieșit cu greu de pe buze, dar când în sfârșit s-a întâmplat să le rostească, așteptă cu încordare răspunsul.

– Anne, spuse mama fetei. Tara se gândi că e o prescurtare de la Roseanne, și vru să abandoneze cât mai repede subiectul. E plecată deocamdată, dar se va întoarce în curând.

Înainte de asta, eu o să fiu de mult plecată din Lamura, își promise ea intrând în baie. Făcu un duș scurt și deja se simțea mai

bine, mai curată și mai puternică. Se întoarse în dormitor îmbrăcată într-un halat și cu un prosop pe cap. Liz stătea pe pat, lângă un morman de haine pentru orice ocazii.

– Sunt toate noi, îi explică femeia. Le-am cumpărat pentru Anne, dar cred că le preferi noi, pentru a le putea lua apoi la tine. Trebuie să ai câte ceva din fiecare înainte să apuci să-ți faci garderoba ta.

– Le accept, dacă îmi dai voie să le înlocuiesc mai târziu, spuse Tara serioasă, nedorind să creeze obligații sau neplăceri oamenilor din casa lui Bryn.

– Bine, cum vrei, dar mai întâi trebuie să dezlipești etichetele cu nume.

– Cu nume? întrebă ea încruntată și luă o bluziță pe care era scris: Anne Foster, clasa a X-a. Colegiul Houston. Clasa a X-a? o privi ea încurcată pe Liz.

– Da, spuse Liz cu mândrie. Are șaisprezece ani, dar seamănă cu mine și cu tatăl ei și e destul de dezvoltată pentru o adolescentă. Așa că sunt sigură că-ți vor veni de minune lucrurile ei. Deci nu era Roseanne, ci Anne, în vârstă de șaisprezece ani și încă la școală!

– Sunt foarte drăguțe hainele, mulțumesc.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni roșii și un tricou alb cu roșu. Îi veneau într-adevăr ca turnate. Se privi în oglindă și fu încântată de rezultat.

– Îți vin foarte bine, spuse Liz încântată. Chiar așa și era, își zise Tara. Oare lui Bryn îi va plăcea s-o vadă îmbrăcată astfel?

– Acum trebuie să coborâm pentru cină, spuse femeia mai în vârstă. După o masă bună și un somn într-un pat confortabil, mâine te vei simți ca nouă.

Dar odată ajunsă jos, îl privi pe Bryn și-l găsi periculos de atrăgător. Își schimbase hainele cu o pereche de pantaloni bleu și o cămașă din in, albastră, care-i scotea în evidență culoarea ochilor. Din nou se simțea vulnerabilă în fața acestui bărbat frumos și misterios, care arăta ca un adevărat stăpân al reședinței Lamura.

– Tara, stai lângă Bryn, spuse Liz, iar ea, care prefera totuși să fie așezată între Con și ea, ca să poată mânca liniștită, se îndreptă spre scaunul pe care i-l trăsese Bryn.

Când se așeză, simți atingerea mâinilor lui pe spate, o atingere care o curenta și o făcea să-și piardă firea. Se feri de mâinile lui și aproape vărsă paharul cu apă care era pus pe masă, în dreptul ei.

– Supă, domnișoară? o întrebă o servitoare cu privire blândă.

Tara îi spuse că ar dori, iar în următoarele clipe se ocupă de lichidul fierbinte și gustos care părea să o trezească la viață.

Oare cum ar putea ignora faptul că Bryn se află exact lângă ea? Că mănâncă la aceeași masă cu el? Că uneori chiar îl surprinde privind-o? Trebuia să treacă peste toate astea, pentru că avea de petrecut trei zile în compania lui.

– Bine că mai poți salva câteva zile din concediul pe care ți l-ai planificat, chiar dacă n-ai reușit să-ți salvezi lucrurile și rulota, zâmbi Con, peste masă. Păcat că ai ales tocmai perioada asta din an ca să vizitezi Mahila. Pacificul e un loc aproape tot atât de

frumos ca paradisul, dar anul ăsta n-a fost deloc unul bun pentru locuitorii de aici. De obicei, nu au loc uragane, valuri tsunami și erupții vulcanice, unul după altul. Anul ăsta a fost o vară nebună.

– Da, dar nu plâng doar după lucruri. Cel mai mult regret că mi-am pierdut pașaportul. Pentru că nu-l avea, era nevoită să stea în casa lui Bryn timp de trei zile care i se vor părea lungi cât o eternitate și care nici nu aduceau a concediu pentru ea, ci mai mult a test de supraviețuire.

– O să poți să-l primești imediat ce se termină zilele naționale și lucrurile revin la normal în oraș.

– Însă salvarea iahtului tău nu va fi deloc una ușoară, spuse Con. Crezi că mai poți recupera ceva de pe Gull?

– N-am mers cu iahtul meu, spuse bărbatul, calm, iar Tara simți că se încordează. Cum adică? Roaseanne nu era iahtul lui? Atunci, al cui era? Gull e ancorat în port pentru că a avut nevoie de o revizie la unul dintre motoare. N-am vrut să-mi amân pescuitul, așa că am închiriat-o pe Roseanne de la baza navală. Era un iaht bun, dar nu la fel ca Gull, spuse el, cu mândrie în glas. Iar acum, s-a întâmplat asta... Roseanne era un iaht închiriat și nu unul care aparținea lui Bryn. Numele lui era ales la întâmplare. Oricum, nu însemna nimic pentru el. Tara continuă să mănânce cina destul de nedumerită și auzi doar a treia oară când Liz încercă s-o întrebe ceva.

– Îmi cer scuze, nu eram atentă...

– Noi suntem cei care trebuie să ne cerem scuze pentru că te-am ținut trează până la ora asta. Acum, hai în pat și te rog să

dormi cât poți de mult. Mâine, când vei fi odihnită, îți voi arăta ferma. Acum, hai să te conduc în camera ta.

– O duc eu, după care o să merg și eu să dorm, spuse Bryn, ajutând-o pe tânără să se ridice.

– O să mă descurc singură, spuse ea, când urcară scările.

– Din moment ce ești în grija mea pentru următoarele câteva zile, o să fiu atent să nu te rătăcești.

– Sau să nu încerc să scap? întrebă, cu îndrăzneală în voce. Știi că noi nu ne-am încheiat socotelile. Trebuie să discutăm în privința rulotei.

– Mașina era asigurată de companie, așa cum era și iahtul, spuse el cu nepăsare, iar indignarea ei se risipi repede.

– N-o să scapi atât de ușor cu astea. N-o să te las. Am pierdut-o din cauza ta. Eu o parcasem într-un loc ferit, dar tu te-ai încăpățânat s-o aduci în calea valului uriaș.

– Așa, și? întrebă, nepăsător. Dacă nu era luată de ape, atunci era topită de lavă. Doar a fost o vară sălbatică, îți amintești? reproduse el vorbele lui Con, ca s-o tachineze. Ei bine, nu vara a fost sălbatică, ci sărutul lui. Era înfiorător de plăcut, ca un uragan, puternic ca un val tsunami și fierbinte ca lava din centrul pământului. Încercă să i se împotrivească, lovindu-l în piept cu pumnii ei mici, dar era în zadar totul. Era prea puternic pentru ea. Încet-încet, puterile i se risipiră și, Bryn, care nu ținea cont de oboseala ei, o săruta în continuare. Își mai aminti că i se înmuiaseră picioarele și că era gata să se prăbușească, dacă Bryn n-ar fi ținut-o. O luă în brațe și începu să urce încet scările.

Capitolul 9

Clinchetul unei linguriţe pe o ceaşcă de porţelan o trezi, iar Tara deschise cu greu ochii. Un soare strălucea orbitor printr-o fereastră deschisă, iar ceasul arăta ora zece. În câteva clipe se trezi de-a binelea şi se uită curioasă în jur. Stătea pe un pat îngust din camera de musafiri, înconjurat de mobilier vesel, nu ca cel din camera în care Liz îi alesese hainele cu o seară în urmă. Seara trecută...

Amintirile îi reveniră repede, şi dădu la o parte pătura, să vadă cu ce era îmbrăcată. Cu o seară în urmă, purta pantaloni şi un tricou roşu cu alb, iar acum avea o cămăşuţă de noapte transparentă.

– Te-ai trezit în sfârşit? Uşa se deschise şi Liz intră bucuroasă în cameră. Ţi-am adus micul dejun ca să mănânci când ai chef. Cum te simţi în dimineaţa asta? Se aşeză pe marginea patului şi o privi cu atenţie.

– Sunt bine, răspunse ea, privind tava cu bunătăți pe care o adusese femeia.

– Aseară nu prea arătai bine. Ai leșinat pe scări, iar Bryn te-a dus în cameră, spuse Liz, privind mulțumită că avea poftă de mâncare.

– Nu-mi amintesc, minți Tara și simți cum obrajii îi iau foc gândindu-se la aceste lucruri. Se uită rugătoare la Liz. Cum... cine...? Se opri, iar privirea ei o implora pe femeie să răspundă la întrebarea pe care nu o putea rosti.

– Nu-ți face griji, eu te-am dezbrăcat, cu ajutorul lui Mary, menajera noastră. Liz ghici motivul îngrijorării sale și o liniști pe dată. Din fericire, Bryn era lângă tine când ai leșinat, așa că te-a prins în brațe și apoi a strigat după mine ca să vin să-l ajut.

Deci nu Bryn o schimbase în pijama. Strigase după ajutor, o adusese până la pat, după care doar Liz și Mary se ocupaseră de ea. Își termină liniștită micul dejun. E de la sine înțeles că Bryn nu-i spusese gazdei sale care fusese motivul pentru care leșinase aseară și se întreba oare ce părere ar avea Liz dacă ar afla. Se întrebă dintr-o dată ce relație exista între Bryn și cei doi soți. După numele de familie, nu păreau să fie rude. Își termină cafeaua, pe gânduri. Din câte știa ea, ferma îi aparținea lui Bryn, doar el însuși îi spusese că este "un fel de cowboy", nu?

– O să te las să te îmbraci acum, da? Liz îi întrerupse șirul de gânduri, în timp ce se îndrepta spre ușă. Când ești gata, vino jos să ni te alături. E un mânz la țarcuri, pe care Con vrea să i-l arate lui Bryn.

Ieșirea asta la aer curat era una binevenită, mai ales dacă îi avea și pe Bryn și pe Con alături și nu trebuia să stea singură cu Bryn.

– Sunt cu toții pe terasă, domnișoară Brodie. Drept înainte, îi spuse o femeie în vârstă, zâmbindu-i frumos. Cu siguranță, ea era menajera.

– Mulțumesc, Mary, răspune Tara, încercând să-și stăpânească din emoțiile care păreau să-i taie respirația, pentru că va da din nou cu ochii de Bryn.

– E un mânz foarte frumos. Are pielea de culoarea castanei, iar pe creștet are o pată albă, spuse Con celor din jurul lui. Stătea întins într-un hamac, cu un teanc de ziare în mână.

Liz era așezată alături de el, pe un șezlong, și răsfoia agale o revistă.

Bryn stătea cu spatele sprijinit de unul din stâlpii care susțineau veranda, și când Tara apăru din hol, o privi din cap până în picioare. Soarele îi orbea privirea, așa că se întoarse imediat cu fața spre Liz și spuse:

– Sper că nu v-am făcut să mă așteptați prea mult.

N-avea nimic împotrivă că Bryn o așteptase, dar nu i-ar fi plăcut să le creeze neplăceri Lizei și Con.

– Nu e nicio grabă, spuse Liz. E o dimineață foarte frumoasă pentru o plimbare.

– Abia aștept să mergem, spuse Tara, încrezătoare că ziua se va desfășura plăcut. De fapt, compania Lizei și a lui Con o vor ajuta să nu se gândească așa mult la Bryn. Și era sigură că n-avea să petreacă niciun moment singură cu el. Și după ziua asta, mai avea

o noapte de stat în casa lui, după care își va obține actele și va pleca.

– Bine c-ai venit, spuse Bryn care se apropie de ea, și vru s-o ia de mână, însă Tara se feri.

Ca să-l evite în continuare, o luă înainte spre jeep, dar văzu că pe scaunul din spate era așezat un coș mare din nuiele și ezită, neștiind ce să facă.

– Așază-te în față, zise el.

– Voi sta în spate, cu Liz, anunță Tara, sigură pe ea.

– Oh, noi nu venim cu voi, o anunță femeia cu regret. Anne ne-a spus că ne va suna de la școală azi, ca să ne informeze ce note a luat la ultimele examene, dar n-a precizat ora.

– Fiica noastră e cam aiurită, spuse Con, așa că trebuie să stăm acasă și să-i așteptăm telefonul. Dar nu părea deloc deranjat să facă asta. Ba chiar îi făcea plăcere.

– Ne vedem la cină, spuse Liz și le făcu cu mâna. Plimbare plăcută!

La cină? Adică trebuia să petreacă o zi întreagă în compania lui Bryn? Doar ei doi? Cu siguranță, nu era una din zilele ei bune, își spuse cu regret. Își stoarse creierii ca să găsească o scuză bună pentru a rămâne acasă, dar nu-i veni niciuna în minte. Din păcate, îi spusese deja lui Liz că se simțea bine. Mâncase bine de dimineață și tocmai le spusese tuturor că abia așteaptă plimbarea. Și mai era ceva. N-ar fi dorit să-i deranjeze pe cei doi soți când vor primi veștile de la Anne. Cu siguranță, vor prefera să discute în liniște după ce vor vorbi cu fiica lor.

– Stai în față, repetă Bryn, iar de data asta parcă în vocea lui se simțea un ordin. Se așeză în față. Ignorând mâna întinsă pentru a o ajuta, ignorând bărbatul care o măsura din cap până în picioare și pe cei doi soți care-i priveau cu interes de pe terasă. Așa că făcu cum i se spusese, și se rugă în gând ca mașina să nu pornească.

Dar jeepul porni la prima cheie și Tara simți că nu mai e în siguranță. Soarele era strălucitor și pășunile care mărgineau drumul erau acoperite de o iarbă verde și îngrijită. Peisajul era încântător, vremea minunată. Lăsaseră în urmă casa și acum Bryn părea să încetinească mașina. Tara privi în fața lor și văzu un taur Hereford care se uita curios la cei doi. Stătea pur și simplu în drum, dar aspectul lui impunător o sperie oarecum pe Tara, care se apropie de Bryn, spunându-i repede:

– Continuă să mergi. Pentru Dumnezeu! De ce te-ai oprit? Nu se va da la o parte din fața noastră, dacă nu-l sperii puțin! Mergi înainte!

– E destul de pașnic, spuse Bryn râzând. Are chestii mai importante de făcut decât să ne vâneze pe noi. Deschise ușa și-l goni din drum. Tara răsuflă ușurată când taurul se îndreptă spre pajiște, unde se aflau vacile.

– Mai important? Oh...! Simți cum se îmbujorează și ridică o mână să-și ascundă fața. Bryn o privi amuzat, după care începu să râdă. Apoi, dintr-o dată, se pomeni și ea râzând alături de el, iar soarele păru să arunce reflexe magice peste cei doi. Îi părea bine că e doar cu el, că se află într-un decor atât de minunat și ar fi vrut să oprească timpul în loc.

Binecuvântați să fie Liz și Con, pentru că au rămas acasă! Binecuvântat să fie taurul care le-a blocat trecerea! Bryn porni din nou mașina și merse ușor la vale.

– Sigur Con nu a spus că mânzul e pe deal? N-ar trebui să urcăm și nu să coborâm?

În față, li se înfățișau culturile de sfeclă de zahăr și Tara își dădu seama că era drumul pe care veniseră cu o zi în urmă.

– Nu e nicio grabă, avem toată ziua la dispoziție, răspunse Bryn cu lejeritate. Din moment ce tot am plecat de acasă, m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi ceva și din insulă. Locurile unde n-ajung niciodată autocarele turistice, specifică el.

– Autocarele noastre ajung în multe locuri și facem majoritatea lucrurilor care trebuie făcute, spuse Tara cu mândrie în glas.

– Oare ai gustat vreodată sfeclă de zahăr?

– Nu, se văzu ea nevoită să recunoască.

– Încearcă acum puțin. Merită! Nu seamănă cu nimic din ceea ce ai gustat vreodată.

Opri la o haltă, de-a lungul plantației de sfeclă și ieși din mașină după ce luă din torpedo un cuțitaș. Alese o sfeclă și luă o bucățică din ea pe vârful cuțitului, apoi o servi pe Tara.

– Pentru copiii localnicilor, este echivalentul unei acadele.

– Sigur nu e tare?

– Dar nu mănânci coaja, o îndepărtezi și mănânci doar miezul. Uite, așa. Și în câteva secunde, îi desfăcu o bucățică de miez cu degete experimentate și i-o puse în palmă. Acum, mestecă bucățica asta, iar când și-a pierdut din gust, arunc-o!

Era o descriere care se potrivea și felului în care se purtase cu inima ei, se gândi Tara cu amărăciune. Săruturile lui n-au încetat decât atunci când s-a plictisit de ea. Gustase din bucuria cu care participase la momentele de intimitate, și apoi o îndepărtase, lăsând-o cu o durere care nu putea fi exprimată în cuvinte. Dar sfecla era dulce și savuroasă și tânăra o mestecă încântată, până ce dulceața din fibre se risipi. Apoi, întrebă cu interes:

– Și acum, unde mergem?

– Aproape de locul ăsta, e o mică seră de orhidee. M-am gândit că ți-ar plăcea s-o vezi. Bryn coborî din mașină.

– O seră de orhidee? N-am știut. Îl urmă.

– N-ai știut, și ești ghid turistic? întrebă el râzând.

Merseră câțiva pași, după care în față, la câteva zeci de metri distanță se zăreau niște căbănuțe înșirate la marginea drumului.

– Mare parte din recolta de aici e exportată. Bryn părea să cunoască foarte bine aceste locuri și o ghida pe Tara.

– Bună dimineața, domnule Mathieson!

– Salut, Bryn! Salutările veneau din toate părțile

– Vino să vezi orhideele, spuse Bryn și o conduse în cea mai mare dintre sere. Pe afară arăta obișnuit, făcută din lemn și bine proporționată. Pe dinăuntru însă, aveai impresia că sute de fluturași colorați se așezaseră pe jos, printre băncuțe, iar Tara rămase uimită de varietatea de culori și de specii care se găseau acolo. Hoinări printre ele și le privi cu atenție.

Se întrebă oare cine o să se bucure de ele, cine o să aibă plăcerea să le primească?

Bryn veni lângă ea și o luă de mână, iar Tara nu simți nevoia să se împotrivească. Totul era atât de minunat! Locurile, casa lui, acum florile...el...

Se plimbară ținându-se de mână și făcând mici glume referitoare la flori și la persoanele care merită sau nu să se bucure de ele.

– Alege una înainte să plecăm, spuse Bryn, când, după aproape o oră, hotărâră că era timpul să plece. Ajunseseră la capătul altei sere și Bryn o invitase să aleagă ce-i plăcea.

– Nu știu... Tara ezită puțin, apoi o privi pe prima...Nu, nu prea o atrăgea. Apoi a doua... Parcă a treia era cea care trebuia. Se aplecă să ia ghiveciul în care stătea precum o regină o floare cafenie, cu un bulb exotic de culoare crem, proaspătă ca roua de dimineață. Dar... parcă...

– Aceea nu e pentru tine, Bryn îi luă ghiveciul din mână și-l puse la locul lui, după care alese un altul. Ăsta e pentru tine, spuse, punându-i-l în mână și ajutând-o să iasă afară, spre jeep.

– Cât de tipic! explodă Tara nervoasă, simțind cum toată plăcerea pentru flori se risipește ca din senin. Puse ghiveciul înăuntrul mașinii, fără măcar să se deranjeze să se uite la el. Îmi spui că-mi pot alege o floare care îmi place, iar când o fac, mi-o iei și-mi dai alta pe care o alegi tu, spuse cu supărare în glas.

– Cea pe care ai ales-o nu ți se potrivea.

– Și a ta mi se potrivește, nu-i așa? întrebă ea, sarcastic.

– Da.

Doar atât. Nici măcar o explicație. Nicio scuză.

Doar un răspuns afirmativ. Bryn porni motorul, iar după ce plecară, spuse:

– Când o să te uiți la ea, o să vezi că am avut dreptate.

Refuza să privească floarea. Refuza să-i arate lui Bryn că o interesează gestul lui. Tăcu în timp ce conduse înapoi pe drumul pe care au venit, trecând de plantația de sfeclă de zahăr.

– Pajiștea e exact înainte, o informă Bryn.

– Nu mi se pare că sunt destul de mulți cai pentru a conduce o fermă, spuse Tara, privind cei aproape douăzeci de armăsari care păsteau într-un țarc destul de mare.

– Ferma mea e de vite, nu de cai. Caii sunt un hobby de-al lui Con.

– Unde e mânzul? întrebă ea, neluând în seamă ce-i spusese.

– Acolo, lângă gardul de sârmă. Privi în direcția indicată și văzu mânzul care alerga jucăuș.

– Hai să luăm mâncarea cu noi și să o savurăm pe iarbă în timp ce-l privim. Vreau să-l văd cum se mișcă.

Iarba era moale și parfumată, perfectă pentru un picnic. Bryn aduse coșul din mașină și scoase din el un termos cu cafea fierbinte și aromată, așa cum doar americanii știu s-o prepare. Mai scoase chifle proaspete și brânză, ananas și o tartă cu fructe. Apoi desfăcură niște portocale mici, asemănătoare celor pe care le-au mâncat pe Mahila.

Tara se întrebă dacă Bryn își mai aduce aminte că acolo au împărțit o portocală, dar văzu că privirea bărbatului nu coincide cu gândurile ei și nu aduse subiectul în discuție. Își curăță fiecare

portocala, iar cea a Tarei i se păru acesteia atât de acră, că aproape îi strică gustul prânzului copios de mai devreme. Mâncă doar o jumătate, iar pe cealaltă o puse în coș și se apropie de țarc, ca să privească mai bine mânzul. Bryn duse coșul la mașină, după care veni și el lângă ea, ținând în mână un lasou.

– Vreau să văd de aproape mânzul, răspunse el ochilor ei curioși.

– Și o să-l prinzi cu lasoul? Văzuse așa ceva în filme, dar niciodată în realitate.

– O să intru în țarc. Tu rămâi aici. În maximum două minute, o să-l am în frânghie.

– N-o să-l rănești?

– Dacă va fi blând, nu.

– Și dacă nu va fi, ce se va întâmpla?

– Trebuie să învețe să nu se împotrivească frânghiei, spuse cu fermitate. După ce o să-l leg o dată sau de două ori, o să învețe că nu trebuie să se ferească de ea. Acum taci, se apropie.

Dacă mânzul dă înapoi, când are sfoara de gât, atunci nodul se va strânge și ... Tara respiră încordată. Bryn aștepta cu frânghia în mână, pregătit în orice clipă să pună mâna pe mânz. Acesta se apropia mândru și frumos, bucuros că are libertate să zburde în voie. Tara își dădu seama că nici măcar nu băgase de seamă că cineva îl pândea. Soarele străluci pe pielea frumoasă, iar Bryn roti frânghia o dată, de două ori și aruncă.

– Nu! interveni Tara. Nu putea permite ca mânzul să se lase prins de bunăvoie. Știa cum e să fii capturat de Bryn, să-ți dorești

să scapi, și să nu poți. Nu putea să permită ca acest lucru să i se întâmple și unui animăluț nevinovat. Pleacă! Du-te! Se ridică pe gard și strigă din răsputeri. Salvează-te!

Intervenția ei avu rezultatul așteptat, mânzul se sperie și fugi din calea lasoului, exact când acesta era gata să-l prindă. Frânghia pică pe iarbă, iar Bryn explodă de mânie:

– Ce Dumnezeu te-a apucat de ai făcut asta? Luă frânghia de jos și o privi furios. Acum, animalul e speriat și va fi de două ori mai greu de prins.

– Atunci, lasă-l în pace!

Tara se dădu înapoi în timp ce bărbatul se apropia amenințător de ea.

– Caii nu sunt crescuți ca să fie lăsați liberi, trebuie să-și câștige hrana, la fel ca oamenii, zise el, venind mai aproape. Du-te să stai în jeep! Datorită ție, s-ar putea să dureze o veșnicie până prind mânzul.

– Ai tot timpul din lume! Nu te grăbi! spuse ea venindu-i o idee. Oare cum de nu se gândise la asta până acum? Până ajungi tu acasă, eu voi fi în oraș cu Paul și Meli, iar tu poți să-ți păstrezi ferma, calul și orhideea. Ești crud și lipsit de inimă! Lacrimi amare amenințau să-i ude obrajii, așa că Tara se întoarse repede pe călcâie și se duse spre mașină. Tot ce trebuia să facă era să se urce pe scaunul șoferului, să arunce orhideea și să pornească mașina. Știa că Bryn lăsase cheile în contact. Da! Abia aștepta s-o facă. Iar până când Bryn va sări gardul și va ajunge la ea, va fi de mult plecată. Ce idee gro...

Era la doi pași de mașină când o frânghie căzu peste șoldurile ei. Nu fusese atentă când Bryn o lansase, iar acum încerca din răsputeri să se elibereze.

– Ia asta de pe mine! se zbătu ea s-o scoată în timp ce bărbatul se apropia agale. O ținea în frânghie și o tot trăgea spre el. Dă-mi drumul imediat! Ar trebui să fiu oaspetele tău, nu un prizonier de război! Îl privi cu ochi scânteietori și furioși.

Bryn o aduse aproape de el și înlocui frânghia cu mâinile lui.

– O să te fac să plătești pentru scena de mai devreme! Și nu termină bine de spus asta că o prinse mai strâns în brațe și încercă s-o sărute.

Ochii lui albaștri parcă o hipnotizau. Dar de data asta nu va ceda! își spuse ea. Trebuia să fie puternică...Dar săruturile lui pe gât erau atât de fine și de dulci, iar parfumul pielii îi inunda nările și o făcea să uite de toate. Până la urmă capitulă, pentru că nu mai avea putere să lupte împotriva lui.

– Nu încerca să fugi de mine, Tara!

Chiar dac-ar fi încercat, în momentul de față n-ar fi reușit. O luă în brațe și o așeză pe scaunul pasagerului, după care merse la volan, scoase cheia din contact și închise ușile.

– Poți pleca pe jos spre Lamura, dacă vrei. Eu mă duc să prind mânzul.

Îl privi cum sare gardul țarcului, și cum pândește un moment bun pentru a se apropia de animal. La un moment dat, când nu era atent, lansă lasoul deasupra capului său, îl roti de două ori și apoi îl aruncă spre animalul care nu era atent la ce se întâmpla. Îl

prinse și încercă să se apropie de el. Tarei i se făcu rău privind această scenă, pentru că animalul se zbătea din răsputeri, exact așa cum făcuse și ea. Dar Bryn se apropia vorbindu-i ușor, încercând să-l potolească. Animalul era din ce în ce mai neliniștit, și, dintr-o dată, Tarei îi trecu prin minte un lucru oribil.

– Bryn, ai grijă!

Nu-și dădea seama dacă vorbise în gând sau strigase, dacă Bryn o auzise sau nu. Tot ce știa, era că el nu avea nicio protecție la cap, iar mânzul îl putea lovi în orice clipă. Se încordă în scaun, privind scena care se derula în fața ei.

Bryn continua să se apropie fără teamă și fără ezitare de animalul speriat.

– Bryn, oh...Bryn...murmură ea.

– Haide, frumosule, nu-ți fie frică! Nu ți se întâmplă nimic. Bryn continua să meargă, să vorbească și să țină strâns frânghia între el și animal. La un moment dat, aceasta se micșoră, iar mânzul păru că începe să se potolească, și când Bryn ajunse la grumazul lui și începu să-l mângâie și să-i șoptească vorbe dulci, acesta, deși încă se mai foia, părea să-l asculte. După câteva clipe se liniști și stătu potolit, primind mângâierile bărbatului.

Tara nu mai privi scena, ci se lăsă pe spate, furioasă pe Bryn că-i dăduse atâtea emoții.

Dacă el crede că pe mine mă poate îmblânzi atât de ușor, atunci se înșală amarnic. Sunt mult mai încăpățânată decât un mânz! își zise. Un timp, Bryn a continuat să vorbească mânzului și să-l mângâie, iar când acesta i s-a supus pe deplin, a eliberat

frânghia și i-a dat drumul. Un moment, animalul a stat pe loc, neștiind ce se întâmplă, apoi, dându-și seama că era liber, a fugit de colo-colo, cât mai departe de cel care-l prinsese. Îl mai privi câteva minute, după care sări gardul și veni în mașină.

– E destul pentru azi, spuse, și Tara înțelese semnificația dublă. O privi, dar ea nu-i răspunse privirii. Data viitoare va fi mai greu de prins. Va încerca să stea cât mai departe de mine.

– Îl înțeleg perfect! spuse ea, iar Bryn, auzind-o, izbucni în râs.

– Nu trebuie să te temi! E doar o chestiune de timp.

Poate cu mânzul, își zise ea, niciodată nu se va întâmpla asta cu mine. Niciodată!

Capitolul 10

– Ați avut o zi frumoasă?

– Ce părere aveți despre mânz?

Liz și Con ieșiră de pe terasă în întâmpinarea lor.

– A fost o zi minunată spuse Tara. Vremea a fost perfectă. Dar nu și ziua, își zise, încercând totuși să pară încântată. Replica ei părea să-i facă plăcere lui Liz, iar Bryn putea să creadă orice. Nu-i păsa.

– Tara, o strigă el din spate. Ți-ai uitat orhideea!

Sincronizarea lui fusese perfectă. Îi dăduse cadoul pe care ea îl respinsese exact în momentul în care Con și Liz se apropiau de ei. Bryn știa foarte bine că ea nu va face o scenă și mai știa că-l va accepta fără să comenteze.

– Mulțumesc, i-o luă ea cu mâini tremurătoare și nervoase.

– Ce orhidee minunată! exclamă gazda. Ce culori!

Tara habar n-avea cum arată floarea.

Refuzase să o privească și acum se ura pentru că era curioasă s-o vadă.

Era o floare mică, cu petale de un crem intens, cu pete aurii, împrumutând reflexe de la bulbul roșiatic care părea ca o flacără în mânile sale ce începură dintr-o dată să tremure. Oare așa o vedea Bryn pe ea?

Înălță privirea spre fața lui, în căutarea unui răspuns, dar ochii lui o evitară, și se întoarse să-i dea un răspuns lui Con.

– Am reușit să prind mânzul și să-l observ câteva minute. Tara își ținu răsuflarea. Oare va spune ce făcuse ea, cum îl împiedicase să-l prindă pe animal? Poate chiar se va amuza alături de Con și de Liz când le va povesti cum a prins-o și pe ea cu lasoul. Scrâșni din dinți și își dori să poată pleca mai repede în camera ei, ca să nu fie de față la o asemenea discuție. Bryn continuă cu lejeritate: mi-au trebuit două încercări, dar la a doua am reușit să-l prind și să-l calmez câteva minute. Nu spuse nimic despre incidentul provocat de ea, nici despre cum o prinsese cu lasoul. Apoi continuă: O să merg în fiecare zi la țarc și o să-l îmblânzesc. O să-mi ia cam o lună, dar merită.

– Ăștia doi ar fi în stare să vorbească despre cai toată seara, spuse Liz, luând-o pe Tara de braț. Hai să-i lăsăm și să mergem sus să ne schimbăm pentru cină. O să porți orhideea? întrebă după un timp, când veni în camera ei. Merge de minune cu rochia aceea crem.

– Nu cred că...începu Tara. Nici prin cap nu-i trecea să poarte floarea. N-avea chef să o deranjeze toată seara.

M-am gândit că ar fi mai bine s-o las în cameră, într-un pahar cu apă.

– Oh, te rog, poart-o! o îndemnă Liz. O poți pune în apă după aceea. O să facă din cină o ocazie specială. Vom putea sărbători rezultatele Annei la examene.

– Sunt bune, să înțeleg? încercă Tara să ocolească subiectul cu orhideea.

– Foarte bune. Anne s-a descurcat excelent, spuse femeia cu mândrie în glas. O să vă povestim mai târziu, spuse ea. Va fi o schimbare binevenită, de la conversația cu cai. O să avem parte de părerile pro și contra ale lui Con până când Bryn va reuși să îmblânzească animalul.

– Lamura e casa lui Bryn, nu? Tara stătea în fața oglinzii, căutând un loc potrivit pentru orhidee, dar fiind cât se poate de atentă la ceea ce spunea Liz. Și până ce răspunsul ei veni, i se păru că trece o eternitate.

– Lamura îi aparține lui Bryn, dar Con o conduce pentru el. Bryn locuiește la ferma lui din Texas. A avut o fermă și în Anglia, dar s-a stabilit în State acum câțiva ani – mama lui era americană. Cred că a cumpărat Lamura doar ca să-l ajute pe Con, continuă ea, afectuoasă. Se cunosc de mulți ani. Iar după ce Con a fost rănit în războiul din Vietnam, când a ieșit din spital, a aflat că firma lui intrase în lichidare. Nu mai avea slujbă și a fost o perioadă cu moralul la pământ, mai ales când a văzut că nu reușește să-și ia repede una. Fața i se întristă la amintirea acestor lucruri. Eram chiar într-o situație critică atunci când ne-a găsit Bryn. Se pare că

ne căutase ceva timp. O aveam și pe Anne, și lucrurile mergeau tare prost. Bryn a venit ca răspunsul la o rugăciune, își amini ea, recunoscătoare.

– Și ați venit la Lamura?

– Nu imediat. Am mers mai întâi în Texas, la ferma de acolo. Con avea multe de învățat despre cum se conduce o fermă, iar Bryn i-a arătat tot ce știe. Principala idee era să rămânem acolo, iar Con să administreze ferma aceea, dar pe teritoriul ei a fost descoperit petrol și atunci Bryn a câștigat foarte mulți bani din asta, și în loc să-i cheltuie pentru nevoile lui, a cumpărat Lamura și ne-a instalat pe noi aici. Con și-a recăpătat sănătatea și încrederea în sine datorită climei de aici. A mai făcut asta și altui bărbat, care acum deține sera de orhidee. O să-i fiu recunoscătoare lui Bryn câte zile voi avea. Vine uneori să ne viziteze și mai pleacă la pescuit cu Con, dar niciodată nu intervine în administrarea fermei, îl lasă pe Con să o conducă așa cum crede de cuviință, ca și cum ar fi a lui pe drept.

Lucrurile astea îi răspundeau Tarei la multe dintre întrebări. Îi dădeau o nouă perspectivă asupra bărbatului arogant și înfumurat care fusese în stare să folosească proprii bani pentru a cumpăra un teren și o fermă ca să redea încrederea unui prieten în forțele proprii.

Orhideea era frumos așezată pe umărul Tarei, în timp ce aceasta intra în sufragerie. Ochii lui Bryn s-au îndreptat repede spre floare, iar Tara simți o nevoie nedeslușită de a-i atinge petalele. Se opri la timp, însă Bryn deja înțelesese că era nervoasă

și emoționată, și ea era sigură că bănuise și motivul. Ochii i s-au plimbat pe fața ei, dar ea și-a ferit privirea, căutându-și scaunul, nedorind ca Bryn s-o ajute să se așeze. Era furioasă pe sine pentru că cedase la insistențele lui Liz de a purta floarea, furioasă pe Bryn pentru că insistase s-o primească. Cina părea să dureze o veșnicie, iar când în cele din urmă se sfârși, Tara se alătură celorlalți, pe terasă. În timp ce Liz și Con își lăudau fiica pentru succesele obținute la examene, Tara se prefăcea că ascultă cu interes, dar se tot gândea la ceea ce aflase despre Bryn.

Cu toate că în ultimele zile trăise o mulțime de experiențe alături de acest bărbat fascinant, Bryn rămânea tot o enigmă pentru ea. Privea alături de ceilalți apusul, iar gândurile îi zburau aiurea.

– Se pare că erupția de pe Mahila e pe sfârșite, observă Con cu indiferență, privind în depărtare, unde se mai zărea abia un fum ușor.

– Asta o va face pe Mary fericită, spuse Liz. Se tot plânge de norii de praf. Chiar și de la o astfel de distanță, praful intră în casă și se așază peste tot, iar ea a fost nevoită să facă curățenie de două ori mai frenetic.

Chiar și de la distanța asta, vulcanul părea mai apropiat de ea decât Bryn, se gândi Tara. Parcă ar fi fost înconjurat de o barieră invizibilă care o împiedica să se apropie.

În următoarele două zile nu mai avu nicio clipă singură cu el. Liz și Con i-au însoțit încântați în fiecare plimbare cu jeepul. Tara se simțea frustrată și nefericită, dar era sigură că și dacă ar mai fi

avut parte de un moment alături de Bryn, lucrurile nu s-ar fi schimbat.

Zilele naționale s-au terminat și minivacanța oamenilor din insulă la fel. De acum, toate lucrurile aveau să revină la normal. Era timpul ca și Tara să plece acasă.

– Ești binevenită să stai cât timp vrei, îi spuse Liz în timpul micului dejun.

– Trebuie să plec. Nu am cum să întârzii să-mi iau pașaportul și, în plus, trebuie să iau legătura cu firma la care lucrez. Poate că au un sediu și aici, spuse Tara, refuzând propunerea femeii. Fiecare fibră din corpul ei o îndemna să accepte invitația lui Liz și să rămână. Acum că se terminase concediul, gazdele nu vor mai fi libere să iasă peste tot cu ea și cu Bryn, și dacă avea norocul să meargă în fiecare zi cu el la țarc, cine știe? Poate va reuși să-i topească scutul pe care-l ridicase împotriva ei. Și dacă lucrurile nu se vor întâmpla așa cum voia azi... mâine va fi mai bine, poate...

Era un gând idealist. Speranțe deșarte. În adâncul sufletului știa foarte bine lucrul ăsta, și simplul gând că nu-l va mai vedea vreodată pe Bryn o făcu să-i piară pofta de mâncare. Nu mâncă aproape nimic din farfurie și spuse grăbită:

– Trebuie să plec. Cu cât aranjez mai repede cu asigurarea pentru rulotă, cu atât mai bine. Și cu cât mai curând avea să scape din raza de acțiune a lui Bryn, cu atât mai bine.

Era greu să lase în urmă niște vise pe care a crezut că le va duce la îndeplinire. La plecare, Con o sărută părintește, iar Liz o îmbrățișă cu afecțiune.

– Vino să ne mai vizitezi. Cât de repede poți. Încă n-ai cunoscut-o pe Anne.

Habar n-avea dacă va mai veni sau nu, dar păstră gândurile astea pentru sine, în timp ce se urca în jeep, lângă Bryn. Simți un nod în gât când se despărți de cei doi oameni prietenoși pe care era posibil să nu-i mai întâlnească vreodată.

– Mai întâi prânzul, îi spuse Bryn după o oră, trăgând pe dreapta într-o parcare din centrul orașului.

– Vreau să ajung la consulat, refuză Tara. Repeta încă o dată ceea ce ei nu-i plăcea. Abia dacă vorbise în timpul călătoriei, iar acum încerca să preia din nou controlul asupra ei, spunându-i ce să facă și când. Tensiunea o făcu să fie iritabilă și izbucni: poți să mănânci singur. De aici ne despărțim, spuse ea serioasă. Nu mai sunt responsabilitatea ta. Aleg să fiu pe cont propriu. Da! Ce cuvinte mari folosise. Aproape că nu-i venea să creadă ce-i ieșise pe gură. Dar un lucru știa sigur. Dacă nu avea să facă ceea ce zisese în următoarea clipă, încrederea în sine s-ar fi destrămat și lacrimile care amenințau să-i întunece vederea aveau să șiroiască pe obrajii ei frumoși.

– Ai programare la Consulat la ora două, îi spuse el calm.

– Nu mi-am făcut programare la consulat. Am de gând să mă duc acolo și să-mi încerc norocul să mă primească.

– Atunci, înseamnă că am procedat cum trebuie când ți-am făcut programarea, altfel ai fi fost refuzată politicos și rugată să revii mâine.

– Ai...făcut...ce? strigă Tara. Îndrăzneala lui îi tăie răsuflarea.

Dar nu și vocea. Cum ai îndrăznit să intervii în asta? Din prima clipă în care l-a văzut, s-a amestecat în toate planurile ei, cele de vacanță, de libertate și acum în cele de viață. Și în cele sentimentale, îi tot șoptea inima, dar pe astea nu voia să le pună la socoteală. Cum ai îndrăznit? repetă ea, la fel de furioasă întrebarea.

– Am îndrăznit, pentru că nu-mi plac drumurile inutile.

– Dar Consulatul este acolo pentru problemele cetățenilor.

– Dar azi e foarte ocupat cu problemele unor cultivatori de banane. Faptul că a acceptat să te primească la ora două, e o mare favoare.

– O favoarea făcută cui? întrebă ea repede.

– Mie, răspunse Bryn. Se întâmplă să fiu în relații foarte apropiate cu consulul.

O favoare făcută lui Bryn. Ceea ce însemna că el făcuse orice ca întrevederea să aibă loc azi. Iar asta însemna un singur lucru: că ar fi făcut orice ca să scape mai repede de ea. Voia să se întoarcă la ferma lui, la mânz, fără s-o mai aibă în grijă pe ea. Descoperirea asta o șocă. Ar fi dorit din răsputeri să plece, să fugă, să se ascundă. Undeva oriunde, departe de Bryn, care să n-o vadă când plânge, când se simte umilită, când...

– Tara, bună! Paul mi-a spus că dacă vom ieși în parcare o să dăm nas în nas cu voi și a avut dreptate.

– Meli! strigă Tara cu ochii la cele două fețe prietenoase care zâmbeau lângă ea. Ce coincidență! rosti ea primele cuvinte care îi veneau în minte.

– Nicio coincidență, o lumină Paul. Bryn ne-a telefonat și ne-a spus că veți veni în oraș și că s-a gândit că ar fi frumos să luăm prânzul împreună. Așa că, iată-ne!

Bryn telefonase? Aranjase totul și se aștepta ca ea să fie de acord cu tot ce decide el? Probabil că se aștepta să-i și mulțumească pentru tot ce făcuse. În felul său bine cunoscut, aranjase ca ea să primească veștile exact în momentul în care nu avea cum să le refuze. La fel făcuse și cu programarea la Consulat, cu orhideea, și acum cu întâlnirea cu Meli și Paul. Stătu cu spatele la el, în mod intenționat, și o întrebă pe Meli:

– Unde e bebelușul?

– E cu rudele la care stăm, spuse Meli zâmbind. Profită de ocazie cât mai au vreme, pentru că Paul și cu mine tocmai am finalizat cumpărarea unui apartament. Ne mutăm săptămâna viitoare și imediat cum ne instalăm sunteți bineveniți să ne faceți o vizită. Și, nu trebuie să lipsiți nici de la botez, le reaminti ea.

Nu spusese nimic că ar putea s-o țină și pe ea câteva zile. Tara spera ca, dacă actele nu vor fi finalizate imediat, va putea sta la ei, dar o casă nouă și un copil, le dădea destul de lucru celor doi soți, ca să mai aibă grijă și de un oaspete.

– Dacă tot o să venim la voi pentru două petreceri, fiți oaspeții mei azi, la prânz. Bryn îi conduse la unul din hotelurile din apropiere, care arăta destul de elegant.

Tara se simți mai bine că alesese să se îmbrace cu rochia crem pe care o purtase cu o seară în urmă la cină, însă de data asta, fără floarea dăruită de Bryn. De fapt, și floarea o avea cu ea, însă era

bine ascunsă în valiza cu haine pe care i-o împrumutase Liz și n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că o luase cu ea. De fapt, o aruncase de două ori la coș, dar se răzgândise și ultima dată decise să o ia, cu toate că inima îi spunea că nu-i mai trebuie încă un lucru care să-i aducă aminte de Bryn, pentru că îi ajungeau zilele petrecute în compania lui.

Pe parcursul mesei, se jucă tot timpul cu mâncarea și se prefăcu atentă la tot ce povesteau Meli și Paul. Slavă Domnului că măcar ei aveau o mulțime de noutăți despre rude, despre copil, despre noul apartament în care se vor muta, despre cum erau hotărâți să înceapă o viață nouă! Apoi Bryn le povesti despre mânz și despre cum plănuia să-l îmblânzească, iar lipsa ei de entuziasm trecu neobservată, mai ales în condițiile în care ceasul se apropia vertiginos de ora două, ora la care trebuia să se prezinte în fața consulului.

– O să vă telefonăm imediat ce ne-am instalat în noul apartament, promise Meli, când se despărțiră în fața hotelului.

– Nu știu unde voi fi până atunci, zise Tara.

– Nu contează, o să luăm legătura cu Bryn, spuse Meli, fiind sigură că Bryn va ține și el legătura cu Tara.

Tânăra crezu că Bryn n-o va mai însoți la Consulat, dar se înșelă. Acesta îi conduse pe cei doi la mașină, după care o prinse din urmă. Consulatul nu era departe de hotel, așa că nu mai trebuia să meargă cu mașina.

– N-am nevoie de escortă, spuse ea, pe un ton rigid.

– O să te aștept, spuse Bryn, neluând în seamă sarcasmul ei.

Cunosc aproape tot personalul. O să vorbesc cu unul dintre ei, până te întorci.

– Nu vreau să mă aștepți. Spunea adevărul. Se temea că dacă lucrurile nu vor ieși așa cum spera ea, se va arunca în brațele lui și-l va implora s-o ia cu el la Lamura, sau în Texas, oriunde ar fi dorit, pentru că nu-i păsa de nimeni și de nimic atâta timp cât era cu el. Trebuia să scape de Bryn și trebuia s-o facă repede.

– Pleacă! Lasă-mă în pace! N-am nevoie de tine! spuse, nebăgând de seamă că ridicase vocea.

– Domnișoara Brodie? Se întoarse spre cel care o striga și, văzând că era unul din membrii consulatului, încercă să-și amintească motivul pentru care venise acolo.

– Din câte știu, ați venit să raportați pierderea pașaportului, nu? întrebă bărbatul cu tact, și așteptă calm, în timp ce Tara simțea că se topește de rușine. Da, așa e, am venit pentru pașaport, spuse ea, mulțumind în gând că o ajutase.

– Poate ați dori să veniți să discutăm ce e de făcut în privința asta. Spre regretul Tarei, bărbatul îi arătă câteva fotolii grupate în jurul unei mese, în sala de așteptare. Oare nu exista confidențialitate? Își trosni degetele, nervoasă. Sperase că va fi poftită într-un birou, iar Bryn nu va lua parte la discuție.

– Îmi pare bine să vă revăd, domnule Mathieson, începu gazda lor. O să veniți diseară la petrecerea dată de consul?

– Nu în seara asta, răspunse Bryn. Ne vom vedea cu altă ocazie, când Daniel va putea să se relaxeze. Plantațiile de bananieri nu reprezintă un lucru de mare interes pentru mine.

– Da, sunt de aceeași părere, veni răspunsul gazdei care izbucni în râs și care, după câteva secunde, se întoarse spre Tara: să revenim, domnișoară Brodie. Sunt câteva întrebări...

– Când voi primi noile documente? întrebă Tara nerăbdătoare, după ce chestionarul se încheie.

– Să văd...spuse bărbatul gânditor. Va trebui bineînțeles să verificăm la Ambasada Marii Britanii, lucru care va dura câteva zile... Știți că urmează câteva zile libere pentru ei.

– Oh, nu! izbucni Tara. Nu altă vacanță! De ce nu pot coincide? O parte din săptămâna asta s-a scurs deja.

– Bineînțeles. Noi vom lua legătura cu ei imediat, dar cu siguranță că abia săptămâna viitoare vom putea primi un răspuns.

– O săptămână întreagă? spuse ea, decepționată.

– Cam zece zile, de fapt. Cel mult două săptămâni. Bineînțeles, de când avem deja documentele. Bărbatul vorbi pe un ton de parcă i-ar fi făcut o favoare.

– Oh, și ce-o să fac în timpul ăsta? întrebă ea furioasă. N-am niciun act, nu am bani și niciun loc unde să stau. Dar presupun că aș putea cere un avans din salariu firmei la care lucrez și care se pare că are un sediu și aici, spuse, puțin mai înviorată de această idee.

– Am înțeles că domnul Mathieson are grijă de dumneavoastră. Tara îl privi cu ochi de gheață pe bărbatul care bătuse un asemenea apropo și refuză să-l privească pe Bryn.

– Plăcerea a fost de partea mea, adăugă bărbatul și cu ochi întrebători se uită la Bryn. Când sunt gata documentele sun la...?

– Bineînțeles, domnișoara Brodie va fi la Lamura, îl informă Bryn, nelăsându-i timp Tarei să răspundă. Tânăra îl privi furioasă, spunând pe un ton care se voia cât se poate de calm:

– Nu va fi nevoie, refuză ea. Acum că sunt în oraș, firma la care lucrez va avea grijă să-mi găsească un loc unde să stau până îmi voi obține actele. Plecă cu pași repezi spre agenția de turism, de data asta, nepăsându-i dacă Bryn o urma sau nu. Să vină, dacă vrea! își spuse ea. Oricum, se va întoarce singur. După ce voi rezolva problemele astea, nu mai am chef să-l văd. Când a intrat în clădire, managerul tocmai terminse o conversație cu un grup de turiști și acum îl putea aborda și ea. A fost norocoasă.

– Să-ți dăm un apartament? Cred că glumești! Spre disperarea ei, bărbatul râse deschis când îi auzi cererea. Singurul loc în care ai putea sta ar fi la hotelul de cinci stele, și crede-mă, zece zile petrecute acolo ar depăși cu mult salariul tău. Nu respinge șansa pe care o ai! Profită de oferta primită și stai la Lamura cu domnul Mathieson și mulțumește-i lui Dumnezeu că ai un acoperiș deasupra capului. Ignoră semnalele disperate ale Tarei de a vorbi mai încet. Știi cum e aici. În perioada asta a anului, mulți turiști nu mai au loc la hotel și dorm pe plajă.

– Știu asta, dar cel puțin nu mă puteți trimite cu unul din autocarele acelea care au loc rezervat pentru ghid? spuse fata, încercând din răsputeri să obțină ceva de la bărbat.

– Știi bine că lucrul ăsta e imposibil. Nu pot să beneficiez de serviciile tale până nu-ți obții din nou pașaportul. Haide, Tara, fii rezonabilă, o rugă el. Dar tânăra numai la asta nu se gândea, mai

ales când îl simțea pe Bryn lângă ea și știa că se bucură de fiecare vorbă auzită. Înțelege că nu am ce să fac pentru tine. Îți dau un avans din salariu pe două săptămâni și părerea mea e că ar trebui să profiți de această vacanță ca să te odihnești. E singurul lucru pe care-l pot face pentru tine. Și sunt sigur că domnul Mathieson e de acord că asta e cea mai bună soluție.

– Oh, bineînțeles, spuse Bryn. Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Tara se încruntă și simți că i se face rău. O luă de braț, iar mușchii încordați se relaxară sub atingerea lui delicată, spunându-i că trebuie să fugă de el cât timp mai avea putere să se gândească la una ca asta. Respiră adânc încercând să vadă ce era de făcut. Oare chiar nu mai exista nicio soluție? Chiar trebuia să meargă să stea cu Bryn încă două săptămâni? Nu! Așa ceva era deja prea mult pentru ea. Așa că spuse ceea ce-i trecea prin minte:

– O să merg la firma care mi-a închiriat rulota și o să mă ocup de asigurare, decise ea încercând să se elibereze de mâna lui, și o să-i rog să-mi mai închirieze o altă rulotă pentru o perioadă de două săptămâni.

– Ah, da! zâmbi managerul, bucuros că-i putea da totuși o veste bună. Era să uit de rulotă! Cred că știi deja că dacă un vehicul închiriat se pierde, trebuie acoperit cam șaptezeci la sută din costul lui. Tara înclină din cap, neștiind ce să creadă. Dar ai noroc. Cum am aflat de tine de la domnul Mathieson, bineînțeles, am sunat la compania de închirieri și le-am explicat problema. Și se pare că ai beneficiat de tratamentul special de care se bucură ghizii noștri și anume că agenția noastră a suportat în întregime costurile

de asigurare. Deci Bryn nu va fi făcut răspunzător pentru pierderea rulotei, își spuse Tara, încă digerând cele auzite. Cu toate astea, ar fi dorit să nu beneficieze de niciun favor. Refuză să-l privească pe Bryn, care știa sigur că zâmbește mulțumit că avusese dreptate. Bineînțeles, până vor fi gata actele, va dura câteva săptămâni. Așa se întâmplă mereu în astfel de ocazii. Tara se pregătea și pentru ce va urma să audă. Iar până nu sunt rezolvate toate lucrurile, nu îți este permis să mai închiriezi un alt vehicul. Dar nu te întrista, imediat ce se termină cu toate astea, poți închiria ce mașină vrei, spuse managerul, crezând că o va înveseli la auzul acestor vorbe.

Atunci, va fi prea târziu. Luptase și pierduse și, ca de obicei, Bryn era învingătorul. Iar ea se simțea prea obosită ca să mai lupte. Abia își târa picioarele când trebui să iasă din agenție. Se simțea extenuată fizic și psihic. Ce avea să se întâmple cu ea acum? Avea să-și piardă și ultima fărâmă de mândrie, își spuse ea.

Soarele strălucea pe cer, păsărelele cântau, iar ea se simțea de parcă ar fi fost condamnată la moarte. La moartea demnității pe care o mai avea. Două săptămâni! Paisprezece zile în care trebuia să stea în casa lui Bryn. De ce i se întâmplase tocmai ei una ca asta? Nu avea cum să se apere, nu avea cum să refuze. Ultimele trei zile fuseseră mai mult decât insuportabile, iar gândul că ar mai putea îndura una singură îi provoca o stare de rău. Poate că dacă l-ar fi părăsit pe Bryn acum, cât încă mai avea o fărâmă de putere, poate ar mai fi existat o șansă pentru ea. Dar ceva din ea îi spunea să n-o facă. Poate conștiința, care era sigură că altceva mai bun de

făcut nu există. Oricum, era prea târziu să mai încerce ceva. Era sigură că la sfârșitul celor două săptămâni, când va părăsi Lamura pentru totdeauna, o parte din inima ei va rămâne acolo, pe vecie. Lucrurile n-ar putea sta altfel, pentru că îl iubea pe Bryn cu fiecare fibră din ființa ei și după paisprezece zile în care mânca alături de el, vorbea cu el, îl vedea, i-ar fi fost imposibil să-l părăsească cu inima deschisă.

Ar fi vrut să se îndepărteze de el, să fugă... Dar nu mai avea putere. Se simțea de parcă era sub puterea unei vrăji. Nu mai putea spune nimic, nu mai putea reacționa în niciun fel.

Nu se împotrivi deloc când Bryn o luă de mână și ocoli drumul spre mașină ca să meargă pe plajă. Acum se plimbau paralel cu țărmul. Apa mării avea o culoare frumoasă și te invita să-i încerci prospețimea și răcoarea pe care doar ea ți le oferea pe o asemenea zi toridă.

Valurile se înălțau și coborau, iar surferii se bucurau din plin de ele. Nimic din acest peisaj nu trăda cele petrecute. Furia naturii trecuse și totul revenise la normal. Însă pentru Tara, parcă abia acum începea. Briza ușoară aduse cu ea și ceva din râsetele celor din apă, iar Tara își aminti dintr-o dată de nuca de cocos care căzuse cu câteva zile în urmă pe rulota ei.

– Ești speriată?

Ochii lui Bryn o priveau cu atenție, parcă având o urmă de îngrijorare. Ea spuse lejer:

– Nu, doar speram. Poate că pierduse o bătălie sau două, dar războiul nu era deloc pe sfârșite. Putea cel puțin să se elibereze de

tensiunea acumulată. Bryn nu trebuie să aibă control asupra tuturor lucrurilor. Speram că dacă va pica vreo nucă de cocos de undeva, să aterizeze direct în capul tău, pentru că o meriți pe deplin, spuse, răzbunătoare.

– Ticăloasă mică! izbucni el. Văd că îmi va trebui mai mult timp decât am preconizat pentru a te îmblânzi.

– Ai doar două săptămâni ca să încerci. Dacă îți va trebui de două ori mai mult timp decât ai la dispoziție ca să îmblânzești mânzul, ce șanse crezi că ai cu mine? Dacă o va săruta, nu va dura nici două minute, nici gând de două săptămâni își spuse, dar Bryn nu trebuia să-și dea seama de lucrul ăsta, așa că adăugă repede: ai putea mai bine să renunți și să mă lași să plec acum. În fond, două săptămâni nu reprezintă atât de mult timp.

– Așa că e mai bine să nu le irosim, nu? spuse el, sărutând-o cu pasiune.

Era inutil să se zbată. Brațele lui o încorsetau, sărutul lui o înnebunea, iar cu un scâncet slab, Tara capitulă. Sărutul se mai domoli, deveni mai profund și începu să-i exploreze gâtul și fața.

– Tara...Tara...murmură el. Nu te pot lăsa să pleci. Ea tremură sub atingerea lui și rămase pe loc. El o privi. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Nu pleca! Te implor!

– Bryn...eu...începu ea bâlbâindu-se, dar el îi curmă vorbele cu sărutări grăbite.

– N-o spune. Nu spune că mă vei părăsi. Te rog, dă-mi o șansă, o imploră el. Te iubesc. Tara...inima mea...draga mea... săruturile îi subliniau fiecare cuvânt. Te iubesc.

– Nu te pot părăsi până nu-mi recapăt pașaportul, spuse tânăra repede.

– Pașaportul? Asta a fost doar o scuză, ca să te aduc cu mine la Lamura. Cum aș fi putut s-o fac? Să te împiedic să te duci cu Meli și Paul?

Tara îl privi uimită. Oare ce se întâmpla? Visa, sau ceea ce auzea era realitate?

– Oh, ți-am spus atâtea minciuni doar ca să te țin lângă mine, doar ca să nu pleci... Oh, Tara, ești viața mea. Te rog, nu mă părăsi! Te rog! își îngropă capul în părul ei.

– Bryn, te rog, spuse ea, luându-i capul în mâini, și mângâindu-i cu degete tremurătoare trăsăturile frumoase. Cum aș putea să te părăsesc dacă te iubesc?

Doar vântul a știut cât timp i-a trebuit Tarei să-l convingă de dragostea ei, la care Bryn șoptea răspunsurile întrebărilor nerostite de Tara. În cele din urmă se liniștiră și Tara întrebă, ținându-l în brațe pe Bryn și privindu-l în ochi:

– Oare vom mai merge vreodată pe Mahila?

– Într-o zi, când vom ști că suntem în siguranță, promise el, cu zâmbetul acela de încredere pe care-l are orice bărbat care își ține în brațe iubita. Dar până atunci, insula aceea va fi mereu o parte din noi, seara când am stat alături lângă lacul acela și am privit curcubeul. Asta îmi amintește de… Ți-am adus ceva de acolo.

– Un suvenir? Sper că nu o rocă vulcanică, spuse ea zâmbind.

– Nimic de genul ăsta, o liniști Bryn. E un lucru chiar foarte drăguț. Să văd dacă-ți vine.

Îi luă palma în a lui și-i strecură pe deget un inel din coral roz.

– Oh, e minunat! exclamă Tara. Nu-mi vine să cred!

– Coralul roz se găsește la mare adâncime, spuse Bryn și o privi cu plăcere cum se bucură. E unul dintre coralii care cresc foarte încet și de aceea e și foarte valoros. Dar în ochi se putea citi că fata din fața lui era mai rară și mai prețioasă decât toți coralii din Pacific. O sărută pe obraz cu tandrețe.

– L-am făcut special pentru tine. Unul din pescarii de pe Mahila se ocupa de treaba asta și avea o bucată de coral roz. L-am rugat să-ți ghicească măsura și să facă inelul pentru tine. S-a întâmplat chiar în ziua în care am privit împreună curcubeul.

– Nu mi-ai spus! Dacă i-ar fi spus atunci, câte lucruri neplăcute ar fi evitat! Dar nimic din toate astea nu mai conta acum.

– Nu eram sigur că-l vei primi, spuse el, umil. Așa că l-am păstrat, sperând să am cândva ocazia să ți-l dau, iar acum... afișă un zâmbet luminos. Îl poți păstra până vom alege împreună un inel de logodnă potrivit.

– Nu, te rog, lasă-mă să-l păstrez pe ăsta ca inel de logodnă! Te rog! Niciun altul nu se poate compara cu ăsta! Inelul de coral e special pentru că tu l-ai făcut pentru mine, pentru că e de pe Mahila, insula pe care ne-am cunoscut. Strălucirea din ochii lui îi arătă că lucrul ăsta l-a făcut să se simtă bine, pentru că acel inel avea aceeași semnificație și pentru el. În cazul ăsta, o să-ți cumpăr tot ce dorești ca să compenseze un inel mai valoros. Iar tu poți purta inelul de coral, ca să știe toată lumea că ești a mea. O îmbrățișă din nou, înfometat de dragostea ei. Și e destul timp să fac asta, îi șopti el în păr.

– Ai la dispoziție doar două săptămâni, îl tachină ea.

– Asta doar pentru a încheia formalitățile și apoi... Și apoi?

– Și apoi vom petrece luna de miere într-un loc unde nu va trebui să te împart cu alți oameni, declară el, posesiv.

– N-ar fi indicat să ne întoarcem din nou pe Mahila, spuse ea.

– Nici nu mă gândeam la Mahila, dădu el din cap. Insula aia era oricum prea populată pentru gusturile mele, exageră el. Abia dacă te aveam doar pentru mine vreme de cinci minute.

– Atunci, unde? Nici măcar nu-i mai păsa. Conta doar că vor fi împreună.

– Gull va fi gata de plecare, atunci când vom fi și noi. Pe el putem face ce dorim, putem merge încotro vrem, nimic nu ne poate împiedica. Tara se îmbujoră, iar el îi luă obrajii în mâini și o sărută.

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, spuse ea. Abia aștept să văd iahtul. Seamănă cu Roseanne?

– E mult mai frumos. Chiar mă gândesc să-i schimb numele.

– Să-i schimbi numele? De ce? întrebă ea, nedumerită.

– Aș vrea să se cheme...Mahila, sugeră el. În felul ăsta, vom avea mereu cu noi o părticică din insula pe care ne-am cunoscut.

– Am crezut că o să-l botezi după soția ta, spuse ea prefăcându-se supărată.

– N-aș putea să-l botez după tine. O sărută. Pentru mine, există o singură Tara. Pentru totdeauna...

Sfârșit